

stuk **1650** (2011-2012) – Nr. 1
ingediend op 1 juni 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met

- 1° het verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met protocol I en II, ondertekend te Luxemburg op 5 juni 2001, zoals gewijzigd door het protocol, ondertekend te Berlijn op 23 juni 2009,
- 2° het protocol tot wijziging van het verdrag en de protocollen, vermeld onder 1°, ondertekend te Berlijn op 23 juni 2009

INHOUD

Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	17
Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	21
Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen	25
Advies van de Raad van State	37
Ontwerp van decreet	47
Bijlagen:	
– Verdrag	53
– Protocol	89

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Algemeen kader

1.1. De strijd tegen de belastingparadijzen en de schadelijke belastingpraktijken

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Als de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij immers ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor belastingparadijzen en schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en doeltreffender aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor fiscale zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens moesten verlenen met het oog op de uitwisseling daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

1.2. Opbouw van het internationale proces met focus op de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden

In 2002 werkte het 'Global Forum' inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het Global Forum pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. De uitwisseling van bankgegevens is één van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het Forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen. De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een

bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk en Zwitserland maakte België voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

1.3. De aansluiting van België bij het internationale proces

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag met de Verenigde Staten (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, paragraaf 5. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft ingewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN), laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijkaardig was aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In de versie van 2008 van het OESO-modelverdrag heeft België bovendien vastgehouden aan zijn principiële voorbehoud, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval per geval, een bepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

1.4. Versnelling van het proces

De Groep van de twintig belangrijkste economieën (G-20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij het OESO-model. De staten die deel uitmaken van het Global Forum inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen, werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van het OESO-model. België stond op de ‘grijze’ lijst van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de zogenaamde ‘grijze’ lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten, waaronder het voorliggende protocol met Nederland, die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van het OESO-model. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de ‘witte’ lijst met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen (Tax Information Exchange Agreements, TIEA's) ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken. Dit brengt het totaal op ongeveer negentig dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in de uitwisseling van inlichtingen.

1.5. De beleidsmatige en juridische context in de Europese Unie

Op het vlak van de administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, heeft de Raad van de Europese Unie (EU) twee richtlijnen aangenomen.

Richtlijn 77/799/EEG van 19 december 1977 die betrekking heeft op de wederzijdse bijstand tussen de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het vlak van de directe belastingen.

gen, bepaalt in principe dat de lidstaten verplicht zijn om alle inlichtingen uit te wisselen die hen van nut kunnen zijn voor een juiste vaststelling van de belastingschuld op het gebied van de belastingen naar het inkomen en het vermogen. Die verplichting geldt evenwel slechts voor de lidstaten wanneer de inlichtingen waarvan de mededeling wordt gevraagd, kunnen worden verkregen op grond van hun binnenlandse wetgeving. Richtlijn 77/779/EEG is momenteel aan herziening toe. Op 2 februari 2009 stelde de Europese Commissie een ontwerp van richtlijn voor om de geldende richtlijn te vervangen en er tegelijkertijd het OESO-model in op te nemen. Haar voorstel werd intussen goedgekeurd en de nieuwe richtlijn zal op 1 januari 2013 in werking treden. Deze richtlijn somt alle inkomsten en vermogensbestanddelen op die vallen onder een automatische gegevensuitwisseling. De EU-lidstaten zullen zich niet langer kunnen verschuilen achter hun bankgeheim om te weigeren gevraagde inlichtingen te verstrekken.

Richtlijn 2003/48/EG van 3 juni 2003 betreft de belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rentebetaling (de ‘Spaarrichtlijn’). Het doel van die richtlijn is te verzekeren dat de intrest die in een lidstaat wordt toegekend aan uiteindelijk gerechtigden die natuurlijke personen zijn en die hun fiscale woonplaats in een andere lidstaat hebben, daadwerkelijk overeenkomstig het intern recht van laatstgenoemde lidstaat worden belast. De richtlijn raadt aan om daartoe een beroep te doen op de automatische uitwisseling van inlichtingen.

De Europese Commissie nam op 28 april 2009 een mededeling aan waarin de maatregelen worden geïnventariseerd die de lidstaten moeten nemen ter bevordering van goed bestuur in belastingzaken. Die maatregelen hebben betrekking op het verbeteren van transparantie en de uitwisseling van inlichtingen en het voortgaan op de weg van eerlijke concurrentie in belastingzaken.

Het blijft dus noodzakelijk dat België met de andere EU-lidstaten een akkoord sluit inzake de uitwisseling van inlichtingen in belastingzaken, uitgebreid tot bankgegevens, zodra dat zulk akkoord elke categorie van belastingen, van inkomsten en van belastingplichtigen behelst, en dat het snel kan worden toegepast.

1.6. De beleidsmatige en juridische context in België qua uitwisselen van inlichtingen

De federale overheid had de voorbije jaren de intentie om de oneigenlijke gewestbelastingen binnen de werkingssfeer van artikel 29 van het basisverdrag van 2001 te brengen, maar enkel voor zover de federale overheid nog altijd instaat voor de inning ervan. Buiten de werkingssfeer van dit artikel 29, dat door het protocol van 2009 wordt vervangen, zouden dan de oneigenlijke gewestbelastingen vallen, waarvan een gewest de inning al heeft overgenomen, of de eigenlijke gewestbelastingen. De federale overheid koos voor die aanpak, om haar controleopdracht in de best mogelijke omstandigheden te kunnen vervullen. Uitgaande van die focus, heeft de federale overheid de voorliggende verdragsteksten onderhandeld en ondertekend, zonder de medewerking van de gemeenschappen en de gewesten.

Een reeks adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, in 2010 verstrekt aan de federale overheid, heeft echter gesteld dat indien in het protocol of het avonant ook gewag wordt gemaakt van ‘belastingen van elke soort en benaming, die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten’, deze bepaling niet alleen is beperkt tot federale belastingen of oneigenlijke gewestbelastingen die nog altijd door de federale overheid worden geïnd. Deze bepaling kan volgens de Raad van State eveneens slaan op deelstaatbelastingen die door de deelstaten zelf worden geïnd.

2. De dubbelbelastingverdragen tussen België en Nederland

Op 20 februari 1933 ondertekenden België en Nederland een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van enige andere belastingaangelegenheden. Met de evolutie van de nationale belastingwetten kwamen de lacunes in de overeenkomst van 1933 – onder andere het ontbreken van bepalingen inzake roerende inkomsten – steeds meer aan het licht. De overeenkomst beantwoordde niet langer aan de hoge graad van samenwerking die België en Nederland in het kader van het integratieproces in de Benelux en in de EU hadden bereikt.

Op 19 oktober 1970 kwam een nieuwe overeenkomst tot stand die het resultaat was van twintig jaar onderhandelen. Die overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting naar het inkomen en het vermogen en tot het vaststellen van enige andere regels in verband met de belastingheffing, volgde in ruime mate de in 1963 aangenomen modelverdragstekst van de OESO. Men week daarvan evenwel af voor zover bijzonderheden in de belastingwetten van de beide landen of specifieke aspecten van de Belgisch-Nederlandse verhoudingen zulks noodzakelijk maakten. Een protocol dat de draagwijdte van sommige bepalingen nader toelicht, vulde de overeenkomst aan.

3. Het ontstaan van het verdrag en het protocol

3.1. *Het verdrag*

De hechtere samenwerking tussen België en Nederland en de intensivering van het kapitaal- en personenverkeer die gepaard gingen met de voltooiing van de interne markt, maakten dat het verdrag van 1970 op een aantal punten niet meer voldeed aan de doelstellingen waarvoor verdragen worden gesloten. Daarom startten in september 1995 onderhandelingen over een nieuw belastingverdrag die betrekking hadden op vier deelgebieden: grensarbeid, fiscale emigratie, de Europese context en technische aanpassingen. De onderhandelaars brachten de tekst zoveel mogelijk in overeenstemming met de OESO-modeltekst. De onderhandelingen werden in november 1999 afgerond met de parafering van een ontwerptekst. De ondertekening ervan vond plaats in Luxemburg op 5 juni 2001. Om twijfel te voorkomen stelden de verdragspartijen een gezamenlijke artikelsgewijze toelichting op.

De goedkeuring van het wijzigende protocol tussen België en Nederland door de Vlaamse overheid leidt ertoe dat zij ook het basisverdrag van 5 juni 2001 bij decreet moet goedkeuren. Dat verdrag van 2001 wordt door het protocol gewijzigd en aangevuld, in die mate dat beide akten niet afzonderlijk van elkaar toepassing vinden. Vandaar dat het ontwerp van decreet de instemming betreft met het basisverdrag van 2001 en met het wijzigende protocol van 2009.

3.2. *Het protocol*

Nadat de Federale Regering had bekendgemaakt dat België aansluiting wilde vinden bij de internationale normen inzake gegevensuitwisseling, stelde haar belastingadministratie op 3 april 2009 voor artikel 29 van het verdrag van 2001 te herzien. Vertegenwoordigers van de federale en Nederlandse belastingadministratie ontmoetten elkaar in Brussel op 10 juni 2009. Zij rondden hun discussies af met de parafering van de ontwerptekst.

Op verzoek van Nederland is in het eerste artikel van het protocol een paragraaf 6 opgenomen die de informatie-uitwisseling uitbreidt tot de Nederlandse inkomensgerelateerde regelingen, waarvan de handhaving is opgedragen aan de Nederlandse belastingdienst. Hierdoor mogen niet alleen ontvangen gegevens worden aangewend voor de inkomensgerelateerde regelingen maar mag ook rechtstreeks informatie worden opgevraagd voor de toepassing van deze inkomensgerelateerde regelingen, ook al is deze informatie niet relevant voor de belastingheffing.

De verdragspartijen maakten de kern van de artikelsgewijze toelichting van dit tweede protocol gezamenlijk op. Die toelichting is overgenomen in deel II van deze memorie.

4. Overzicht van de inhoud van het verdrag en het protocol

4.1. Het verdrag

Het verdrag breidt zich in principe niet uit tot de toepassings sfeer van de Europese richtlijnen, aangezien zij noch de bepalingen die betrekking hebben op de uitwisseling van inlichtingen of op de invorderingsbijstand, noch die welke de belastingheffing van ondernemingswinst of van dividenden regelen, wijzigt.

Het verdrag vormt in wezen een geheel van technische bepalingen die hoofdzakelijk zijn gericht op het vermijden van dubbele belasting, ofwel door het recht van belastingheffing uitsluitend aan de woonplaatsstaat van de belastingplichtige toe te kennen, ofwel door een – al dan niet beperkt – recht van belastingheffing aan de bronstaat toe te kennen. Dit brengt voor de woonplaatsstaat de verplichting mee hetzij de aldus in de bronstaat geheven belasting met zijn eigen belasting te verrekenen, hetzij de in die staat belastbare inkomsten vrij te stellen.

Het verdrag omvat soms zeer specifieke oplossingen voor heikele problemen die aan de orde werden gesteld zoals onder meer de belastingheffing van inkomsten uit grensoverschrijdende arbeid en van pensioenen en de fiscale emigratie. De onderhandelaars hebben ernaar gestreefd om voor elk van die problemen weloverwogen en evenwichtige oplossingen te bereiken.

4.2. Het protocol

Het voorliggende protocol wijzigt de artikelen 29 en 31 van het bovenvermelde verdrag uit 2001 en voegt een bepaling toe aan het eerste protocol (1970). In deze paragraaf volgt een bondig overzicht van het tweede protocol; de gedetailleerde toelichting per artikel volgt in het tweede deel van deze memorie.

Artikel 1 van het protocol wijzigt artikel 29 van het verdrag uit 2001. Dit artikel stemt overeen met de bepaling uit de OESO-modeltekst inzake de uitwisseling van informatie; dit is in lijn met het Belgische en Nederlandse verdragsbeleid. Artikel 1 bepaalt hoe de ene verdragspartij inlichtingen ontvangt van de andere en hoe zij daarmee omgaat. Het regelt de verplichting tot geheimhouding en het gebruik van de inlichtingen. Verkregen inlichtingen mogen ook voor niet-fiscale doeleinden worden aangewend, indien die niet in strijd zijn met de nationale wetgeving van de verdragspartijen en de partij die de inlichtingen heeft verstrekt, toestemming heeft gegeven voor dit gebruik.

Bij de nieuwe tekst van verdragsartikel 29, 1, zijn twee terminologische opmerkingen vereist. In de Nederlandstalige tekstversie moet men de term ‘zaakwaarnemer’ (in de Franstalige versie gebruikt men de term ‘fiduciaire’) ruim begrijpen als beheerder of ‘trustee’. Verder in dezelfde paragraaf van de Nederlandstalige tekstversie moet men de woordengroep “eigendomsbelangen in een persoon” lezen als “eigendomsrechten van een persoon” (de Franse tekstversie luidt correct “droits de propriété d’une personne”).

Artikel 2 wijzigt artikel 31 van het verdrag uit 2001 dat door het eerste artikel van het protocol deels overbodig is geworden. De nieuwe tekst van verdragsartikel 31 bevat beperkingen aan de uitwisseling van inlichtingen en aan de bijstand tot invordering (het verdragsartikel 30).

Artikel 3 vult het eerste protocol aan met een nieuw punt 27, a). Dit artikel biedt aan de verdragspartijen de optie om het verdrag voor andere dan de nationale belastingen te laten

gelden. Het regelt de informatie-uitwisseling met betrekking tot ‘belastingen die worden geheven ten behoeve van de staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen, voor zover deze niet door de verdragsluitende staten zelf worden geheven’. Een kennisgeving via diplomatieke weg volstaat voor de toepassing van het verdrag op die niet-nationale belastingen. Intrafederaal is overeengekomen dat aan Belgische kant de federale overheid die kennisgeving zal betekenen, zodra de bevoegde parlementen, waaronder het Vlaams Parlement, met dit protocol hebben ingestemd.

Artikel 4 van het protocol bevat bepalingen over de inwerkingtreding en de toepassing ervan.

5. Bevoegdheid van de Vlaamse overheid en belang voor Vlaanderen

De protocollen tot wijziging van dubbelbelastingverdragen handelen over het geheel van gewestbelastingen, dit wil zeggen zowel die welke zijn vermeld in de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, als die welke de gewesten (zouden) heffen op grond van de fiscale autonomie die artikel 170, §2, van de Grondwet hen toekent. Vermits het nieuwe verdragsartikel 29 (artikel 1 van het protocol) ‘belastingen van elke soort en benaming’ betreft, vallen ook de belastingen die worden geheven door de gemeenschappen daaronder, op basis van de grondwettelijke autonomie inzake fiscaliteit.

Voor de vestiging van sommige belastingen die de gewesten zelf heffen, zou het nu al nodig kunnen zijn inlichtingen van andere staten te verkrijgen.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

1. Het verdrag

Hoofdstuk I. Werkingssfeer van het verdrag

Artikel 1 bepaalt dat het verdrag van toepassing is op personen die inwoner zijn van één of van beide verdragsluitende staten.

Artikel 2 geeft een overzicht van de belastingen waarop het verdrag van toepassing is. Het betreft de belastingen naar het inkomen en naar het vermogen die, ongeacht de wijze van heffing, worden geheven namens de verdragsluitende staten of hun staatkundige onderdelen of plaatselijke gemeenschappen. Belastingen naar het inkomen en naar het vermogen zijn alle belastingen die worden geheven naar het ganse inkomen of vermogen, of naar bestanddelen daarvan, met inbegrip van belastingen naar voordelen verkregen uit de vreemding van roerende of onroerende goederen, belastingen naar het totale bedrag van de door ondernemingen betaalde lonen of salarissen, alsmede belastingen naar waardevermeerdering. In België is deze overeenkomst van toepassing op de personenbelasting, de vennootschapsbelasting, de rechtspersonenbelasting, de belasting van niet-inwoners en de aanvullende crisisbijdrage, met inbegrip van voorafbetalingen en opcentiemen alsook de aanvullende belastingen op de personenbelasting.

Het verdrag is ook van toepassing op alle identieke of in wezen soortgelijke belastingen die na de datum van ondertekening, naast of in de plaats van de bestaande belastingen worden geheven. De bevoegde overheden van de verdragspartijen zullen elkaar in kennis stellen van belangrijke wijzigingen in hun regelgeving inzake belastingen.

Hoofdstuk II. Begripsbepalingen

Artikel 3 geeft een reeks definities, onder meer een definitie van de verdragsluitende staten, hun grondgebied, de bedoelde rechtssubjecten, de bevoegde overheid en het internationale

verkeer. De bevoegde autoriteit voor België is de minister van Financiën of diens vertegenwoordiger.

Artikel 4 bepaalt de inwoners van de verdragspartijen. Het betreft iedere persoon die, ingevolge de wetgeving van elke partij, aldaar aan belasting is onderworpen op grond van zijn of haar woon- of verblijfplaats, plaats van oprichting of leiding. De term omvat echter niet personen die in die verdragstaat aan belasting zijn onderworpen op basis van inkomsten uit in die staat gelegen bronnen of van aldaar gelegen vermogen. Er geldt een aparte regeling voor personen die inwoner zijn van beide verdragspartijen.

Artikel 5 betreft de vaste inrichting van een onderneming.

Hoofdstuk III. Belastingheffing naar het inkomen

De artikelen 6 tot en met 21 hebben respectievelijk betrekking op inkomsten uit onroerende goederen, waaronder de onroerende voorheffing waarvoor de Vlaamse overheid bevoegd is (artikel 6), ondernemingswinst (artikel 7), internationaal vervoer per schip of vliegtuig (artikel 8), afhankelijke ondernemingen (artikel 9), dividenden (artikel 10), renten (artikel 11), royalty's (artikel 12), vermogenswinst (artikel 13), inkomsten uit zelfstandige beroepen (artikel 14), inkomsten uit een dienstbetrekking (artikel 15), zitpenningen in vennootschappen (artikel 16), inkomsten van kunstenaars en sportbeoefenaars (artikel 17), pensioenen, lijfrenten, sociale zekerheidsuitkeringen en alimentatiegelden (artikel 18), inkomsten uit overheidsfuncties (artikel 19), betalingen aan leraren en studenten (artikel 20) en andere inkomsten (artikel 21).

Hoofdstuk IV. Belastingheffing naar het vermogen

Artikel 22, 1°, bepaalt dat vermogen uit onroerend goed mag worden belast in de staat waar dat goed is gelegen. Artikel 22, 2°, stelt dat vermogen dat bestaat uit aandelen, delen of andere rechten in een vennootschap of in een andere rechtspersoon waarvan het bedrijfsvermogen hoofdzakelijk bestaat uit onroerende goederen of uit rechten die daarop betrekking hebben, mag worden belast in de staat waar dat goed is gelegen. Volgens artikel 22, 3°, mogen schepen en vliegtuigen en het roerend goed gebruikt in internationaal verkeer slechts worden belast in de verdragspartij waar de bedrijfsleider zijn woonplaats heeft. Andere vormen van vermogen van een inwoner van een partnerstaat zijn slechts daar belastbaar (artikel 22, 4°).

Hoofdstuk V. Wijze waarop dubbele belasting wordt vermeden

Artikel 23 bevat een reeks maatregelen die in België, respectievelijk in Nederland, moeten worden toegepast tot het voorkomen van een dubbele belasting. Ze slaan, wat België betreft, op andere inkomsten dan dividenden, renten en royalty's, inclusief inkomsten uit vermogen (artikel 23, 1°, littera a), respectievelijk op dividenden, renten en verliezen van een onderneming (artikel 23, 1°, littera b) tot d).

Hoofdstuk VI. Bijzondere bepalingen

De artikelen 25 en 26 hebben betrekking op respectievelijk werkzaamheden buitengaats en instellingen voor collectieve belegging in effecten.

Artikel 26 (non-discriminatie) bevat een clause van nationale behandeling van personen en bedrijven. Inwoners of bedrijfszetels van de ene verdragspartij mogen niet minder gunstig worden behandeld dan die van de andere verdragspartij.

Artikel 27 betreft de compensatieregeling voor Nederlandse grensarbeiders.

Artikel 28 houdt een regeling van geschillen in. Elke persoon die van oordeel is dat de maatregelen van een verdragspartij of van beide verdragspartijen leiden tot een belastingheffing die in strijd is met verdragsbepalingen, kan, binnen de drie jaar het bezwaar voorleggen aan de bevoegde overheid van een van beide verdragspartijen, naargelang zijn woonplaats of zijn nationaliteit. De bevoegde overheid tracht het geschil zelf te regelen om een belasting te vermijden die in strijd is met dit verdrag, zo niet, in overeenstemming met de bevoegde overheid van de andere verdragspartij, indien hij niet zelf in staat is tot een akkoord te komen met de betrokken belastingplichtige. De bevoegde overheden van de partijen komen administratieve maatregelen overeen die noodzakelijk zijn om de verdragsbepalingen uit te voeren, meer bepaald over de bewijzen die inwoners van een overeenkomstsluitende staat moeten leveren om in de andere staat te genieten van belastingvrijstellingen of -verminderingen.

Artikel 29 regelt de uitwisseling van inlichtingen. De bevoegde overheden van de verdragspartijen wisselen de inlichtingen uit die relevant zijn voor de uitvoering van de verdragsbepalingen of voor de toepassing of tenuitvoerlegging van de interne wetgeving inzake alle belastingen waarop het verdrag van toepassing is. De inlichtingen worden op dezelfde manier geheim gehouden als die welke onder de nationale wetgeving zijn verkregen; zij worden slechts verstrekt aan de bevoegde personen of overheden die de inlichtingen enkel gebruiken voor officiële doeleinden. Deze personen of overheden mogen melding maken van de inlichtingen tijdens openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen.

Via artikel 30 verlenen de verdragspartijen elkaar bijstand voor het invorderen en innen van de belastingen waarop deze overeenkomst van toepassing is.

Artikel 31 beperkt de artikelen 29 en 30. In geen geval mogen die verdragsartikelen zo worden uitgelegd dat ze een verdragspartij de verplichting zouden opleggen 1° om administratieve maatregelen te treffen in afwijking van de wetgeving en de administratieve praktijk van deze of gene partij; 2° om inlichtingen te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens de wetgeving of de normale gang van de administratieve werkzaamheden van deze of gene partij; 3° om inlichtingen te verstrekken die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze onthullen of in strijd zouden zijn met de openbare orde.

Overeenkomstig artikel 32 tasten de verdragsbepalingen in geen geval de fiscale voorrechten aan die leden van diplomatieke vertegenwoordigingen en consulaire posten genieten.

Hoofdstuk VII. Slotbepalingen

Artikel 33 stelt dat het verdrag in werking treedt de vijftiende dag na de datum van de laatste kennisgeving waarbij de ene partij aan de andere partij meldt dat haar interne procedure is beëindigd. Het artikel regelt ook de toepassing van het verdrag. Het verdrag van 1970 wordt beëindigd met de inwerkingtreding van het verdrag.

Artikel 34 bepaalt dat het verdrag van kracht blijft totdat een verdragspartij haar opzegt.

Bij het verdrag zijn twee protocollen gevoegd die de verdragsbepalingen nader omschrijven. De protocollen vormen een integrerend deel van het verdrag.

In het verdrag is rekening gehouden met twee van de drie maatregelen die de resolutie van de Raad van Europa van 1 december 1997 inzake het belastingbeleid voorziet. Naar de derde maatregel, de gedragscode die in het kader van de verwezenlijking van Europese doelstellingen een op Europees niveau gecoördineerde actie ter bestrijding van schadelijke fiscale concurrentie betreft, is niet verwezen. Wel is met betrekking tot deze maatregel in de bijgevoegde briefwisseling vastgelegd dat indien op communautair niveau uitvoering aan deze gedragscode wordt gegeven de verdragsluitende staten in gezamenlijk overleg

zullen bezien of en zo ja in welke mate het verdrag dienstbaar kan zijn of kan worden gemaakt aan het scheppen van voorwaarden voor eerlijke concurrentie binnen de EU.

2. Het protocol

Artikel 1. Wijziging van artikel 29 van het verdrag uit 2001

Deze bepaling stemt overeen met de bepaling inzake informatie-uitwisseling in de modelverdragstekst van de OESO uit 2008. De bepaling slaat niet alleen op de belastingen waarop de toedelingbepalingen van het verdrag van toepassing zijn, maar op nationale belastingen van elke soort en benaming.

Wat België betreft, worden de federale belastingen beoogd (inkomstenbelasting en belasting over de toegevoegde waarde, btw), evenals de gewestelijke en lokale belastingen voor dewelke de federale staat instaat voor de dienst. Het begrip ‘dienst van de belasting’ omvat de vaststelling van de belastinggrondslag, de berekening van de belasting, de controle van de belastinggrondslag en van de belasting, de daarop betrekking hebbende betwistingen, de inning en de invordering van de belastingen (paragraaf 1).

Paragraaf 2 van dit artikel reguleert hoe de staat die inlichtingen ontvangt van de andere staat, met deze inlichtingen dient om te gaan en regelt dus de verplichting tot geheimhouding en het gebruik van de inlichtingen. Op verzoek van België is aan paragraaf 2 toegevoegd dat de verkregen inlichtingen ook voor niet-fiscale doeleinden mogen worden aangewend indien dit niet in strijd is met de nationale wetgeving van de staten en de staat die de inlichtingen heeft verstrekt, toestemming heeft gegeven voor dit gebruik¹. België is er inderdaad voorstander van de keuze open te laten bepaalde fiscale informatie in als prioritair aangemerkte gevallen toch te kunnen gebruiken voor andere doeleinden indien daarvoor toestemming werd verleend. Overeengekomen is dat de inlichtingen in ieder geval mogen worden aangewend voor inkomensgerelateerde regelingen² zoals opgenomen in paragraaf 6, en die overigens niet behoeven te voldoen aan de beide nadere voorwaarden van de laatste volzin van paragraaf 2. In een uitvoeringsovereenkomst zullen de verdragspartijen mogelijk nog regelingen aanwijzen die onder de laatste volzin van paragraaf 2 vallen en die dus wel dienen te voldoen aan de beide nadere voorwaarden van paragraaf 2. In het OESO-commentaar wordt bij wijze van voorbeeld verwezen naar de strijd tegen witwaspraktijken, corruptie of financiering van terrorisme. Beide landen hebben nog geen regelingen op het oog, die onder de laatste volzin van paragraaf 2 zouden kunnen vallen. Mocht er in de toekomst sprake zijn van dergelijke regelingen, dan zullen de twee landen met elkaar in contact treden op basis van artikel 28, paragraaf 5, van het verdrag. Door middel van een gemeenschappelijke publicatie zullen belastingplichtigen op de hoogte worden gesteld van de toepassing van de bedoelde regelingen.

Zoals paragraaf 2 bepaalt, dient informatie, verkregen van een verdragsluitende staat, alleen ter kennis te worden gebracht van personen of autoriteiten die in de andere verdragsluitende staat betrokken zijn bij de in paragraaf 2 vermelde situaties. Onder die personen of autoriteiten vallen derhalve niet de autoriteiten van derde staten. In het OESO-commentaar bij het tweede lid van artikel 26 van de OESO-modelverdragstekst (punt 12.2) is nog eens uitdrukkelijk aangegeven dat informatie, ontvangen door een verdragsluitende staat, niet ter kennis mag worden gebracht van een derde staat, tenzij er een uitdrukkelijke bepaling in het bilaterale verdrag tussen de verdragsluitende staten is opgenomen, die een dergelijke informatieverstrekking toestaat. Een dergelijke bepaling is in het verdrag of het

¹ Cf. Algemene Commentaar op artikel 26 van de OESO-modelverdragstekst, paragraaf 12.3.

² Zoals bijvoorbeeld vermeld in de Algemene Wet Inkomensafhankelijke regelingen (Staatsblad 2005, 344).

protocol niet opgenomen. In de modeltekst bestemd voor akkoorden inzake uitwisseling van belastinggegevens ('Tax Information Exchange Agreement', TIEA) is dit uitdrukkelijk in een bepaling geregeld: zonder de uitdrukkelijke, schriftelijke toestemming van de bevoegde autoriteiten van de aangezochte staat mag de van die staat verkregen informatie niet worden verstrekt aan de derde staat (modelartikel 8, laatste zin).

De algemene beperkingen van de verplichting tot het uitwisselen van inlichtingen (de geoorloofde redenen tot weigering van de inlichtingen) zijn vastgelegd in paragraaf 3.

Paragraaf 4 bepaalt dat de verdragsstaat waaraan inlichtingen worden gevraagd, zijn nationale informatievergarende maatregelen dient in te zetten, ook al heeft die staat die inlichtingen niet nodig voor de eigen belastingheffing. Wel blijven de gronden voor weigering van het verstrekken van inlichtingen, zoals vermeld in paragraaf 3, van toepassing.

In paragraaf 5 is bepaald dat het enkele feit dat informatie in het bezit is van bijvoorbeeld een bank, een financiële instelling of een zaakwaarnemer (trustee), geen reden mag zijn voor een verdragsluitende staat om de informatie niet te verstrekken aan de staat die om de informatie heeft verzocht. Op verzoek van België is deze paragraaf ten opzichte van het OESO-model uitgebreid met de stichting en de trust. Deze uitbreiding is opgenomen om de lijn van het Belgische verdragsbeleid voort te kunnen zetten. Beide verdragspartijen kunnen ten aanzien van stichtingen en trusts onder de huidige informatiebepaling reeds informatie uitwisselen. Dit geldt ook voor de Belgische vereniging zonder winstoogmerk (vzw) welke vergelijkbaar is met de Nederlandse stichting. De uitbreiding met de stichting en de trust sluit qua strekking aan bij het TIEA-model, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat van de stichting en de trust ook informatie kan worden verkregen. Deze uitbreiding garandeert de uitwisseling van inlichtingen inzake stichtingen en trusts, welke onder meer relevant kan zijn voor de successie- en schenkingsrechten die de Vlaamse overheid heft.

Op verzoek van België is aan paragraaf 5 een slotzin toegevoegd. Op grond van die bepaling heeft de Belgische belastingadministratie de bevoegdheid om te vragen inlichtingen bekend te maken, om een onderzoek in te stellen en om derden of belastingplichtigen te verhoren, en dit niettegenstaande elke andersluidende bepaling in zijn binnenlandse belastingwetgeving. Deze bepaling van het protocol heeft voorrang op artikel 318 van het Belgische Wetboek van de Inkomstenbelastingen (1992), dat de bevoegdheid van de Belgische belastingadministratie beperkt wanneer het gaat om het verkrijgen van inlichtingen en om het instellen van onderzoeken en verhoren bij bankinstellingen, wisselkantoren en krediet- en spaarinstellingen en is in principe rechtstreeks van toepassing. Niettemin wordt ook nog in de Belgische wet houdende goedkeuring van het protocol uitdrukkelijk bevestigd dat artikel 318 niet van toepassing is wanneer de Belgische belastingadministratie binnen het kader van artikel 29 van het verdrag optreedt ten behoeve van de Nederlandse belastingautoriteiten.

De Belgische belastingadministratie mag de bankgegevens die zij ten behoeve van de Nederlandse autoriteiten heeft verkregen, niet gebruiken voor haar eigen doeleinden en ze mag ook geen belasting vestigen op basis van die inlichtingen in strijd met het intern recht. Het verdrag wijkt immers enkel van het intern recht af voor zover zulks nodig is voor het verwerven van inlichtingen ten behoeve van de Nederlandse autoriteiten.

Paragraaf 5 daarentegen stelt de bevoegde Belgische autoriteit in de mogelijkheid om inlichtingen te verkrijgen die in het bezit zijn van in Nederland gevestigde bankinstellingen en andere financiële instellingen, om een belastingplichtige aan de Belgische belasting te onderwerpen. De bepalingen van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen beletten de Belgische belastingadministratie evenwel van die inlichtingen gebruik te maken. Oorzaak daarvan is een gecombineerde lezing van de artikelen 318, 317 en 315 van voornoemd wet-

boek. In afwijking daarvan biedt de Belgische wet houdende instemming met het protocol de Belgische belastingadministratie uitdrukkelijk de mogelijkheid om de belasting te vestigen op grond van inlichtingen die binnen het kader van verdragsartikel 29 zijn verstrekt door de Nederlandse bevoegde autoriteit die deze inlichtingen verkreeg bij bankinstellingen die buiten het Belgische grondgebied zijn gevestigd.

Paragraaf 6 is op verzoek van Nederland opgenomen. Deze bepaling breidt de informatie-uitwisseling uit tot de Nederlandse inkomensgerelateerde regelingen, waarvan de handhaving is opgedragen aan de Nederlandse belastingdienst. Hierdoor mag niet alleen verkregen informatie worden aangewend voor de inkomensgerelateerde regelingen, maar mag ook rechtstreeks informatie worden opgevraagd voor de toepassing van deze inkomensgerelateerde regelingen, ook al is deze informatie niet relevant voor de belastingheffing.

Artikel 2. Wijziging van artikel 31 van het verdrag uit 2001

Artikel 2 wijzigt verdragsartikel 31 dat door het eerste artikel van het protocol deels overbodig is geworden. De geldende tekst van artikel 31 bevat mogelijkheden tot beperking van het uitwisselen van inlichtingen en van de invorderingsbijstand (het huidige verdragsartikel 30). Onderdelen van het eerste artikel van het protocol bepalen de facultatieve gronden voor weigering tot het uitwisselen van inlichtingen, zoals dit ook het geval is in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Hierdoor worden de bepalingen van artikel 31, voor zover deze slaan op de informatie-uitwisseling, overbodig. Artikel 2 zorgt ervoor dat de in artikel 31 opgenomen weigeringsgronden nog slechts slaan op de invorderingsbijstand.

Bij het sluiten van het verdrag in 2001 bezat het OESO-model voor een verdragstekst nog geen bepaling over een bijstand tot invorderen. Zulke bepaling is ingevoerd bij de herziening van de modeltekst in 2003, als artikel 27. In artikel 27 van de OESO-modeltekst zijn een aantal facultatieve redenen tot weigering opgenomen. Met de wijziging van verdragsartikel 31 wordt in combinatie met de bepaling van artikel 30, paragraaf 4, onder a), van het verdrag beoogd aan te sluiten bij de weigeringsgronden van artikel 27 van de OESO-modeltekst.

Artikel 3. Invoeging van artikel 27a in het protocol I bij het verdrag uit 2001

De federale overheid in België heeft geen bevoegdheid om op enigerlei wijze afspraken te maken voor het uitwisselen van informatie ten aanzien van belastingen die op volledig autonome wijze worden geheven door staatkundige onderdelen of andere publiekrechtelijke instellingen in België. Het protocol kan dus met betrekking tot zulke belastingen de gewesten en de gemeenschappen niet binden aan de uitwisseling van informatie die tussen het federale bestuursniveau en de Nederlandse overheid werd overeengekomen. De informatie-uitwisseling met betrekking tot de belastingen die worden geheven ten behoeve van de staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen, voor zover ze niet door de federale Belgische staat worden geheven, zal pas toepassing vinden wanneer deze staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen zullen hebben ingestemd met de werking van deze bepaling en wanneer de federale overheid Nederland hiervan langs diplomatieke weg op de hoogte heeft gesteld. In voorkomend geval houdt de federale kennisgeving rekening met de standpunten van elk gewest afzonderlijk.

Artikel 4

Dit protocol zal van toepassing zijn met ingang van 1 januari 2010. Op grond van de bepalingen van dit protocol, is artikel 29 van het verdrag ook van toepassing op informatie die reeds vóór de inwerkingtreding van het protocol aanwezig was in de aangezochte staat en op voorwaarde dat deze na de inwerkingtreding van het protocol wordt verstrekt en betrekking heeft op een belastingheffing waarop het nieuwe verdragsartikel 29 overeenkomstig paragraaf 1 van toepassing is.

Het oude artikel 29 van het verdrag uit 2001 is derhalve nog enkel van toepassing:

- wat de bij de bron verschuldigde belastingen betreft: op inkomsten die zijn toegekend of betaalbaar gesteld vóór 1 januari 2010;
- wat de andere belastingen naar het inkomen betreft: op de belastbare tijdvakken die eindigen vóór 31 december 2010.

In afwijking van het bovenstaande, kan op grond van paragraaf 3 informatie die berust bij een bank of andere financiële instelling al worden opgevraagd voor de belastingen op inkomsten die zijn toegekend of betaalbaar gesteld op of na 1 januari 2008. Zo zal bijvoorbeeld een verzoek om informatie door de Nederlandse belastingdienst, dat slaat op Belgische spaartegoeden van een inwoner van Nederland over het belastingjaar 2008, kunnen worden ingewilligd. Door de toevoeging van deze paragraaf hebben de partijen de mogelijkheid om bankinformatie over belastingjaren vanaf 2008 of informatie van andere financiële instellingen dan banken over laatstgenoemde jaren uit te wisselen. Hiermee is de belastingheffing van beide partijen gebaat en kan heffing worden gebaseerd op juiste gegevens.

Met betrekking tot het tijdstip dat van toepassing is op verzoeken over inkomensgerelateerde regelingen, geldt dat dergelijke verzoeken kunnen worden gedaan vanaf de datum van inwerkingtreding van het protocol voor tijdvakken die eindigen op of na 31 december 2010.

III. PROCEDUREVERLOOP

1. Vastlegging van het gemengd karakter

Een advies van 20 april 2010 van de Raad van State, afdeling Wetgeving, uitgebracht over het ontwerp van federale wet tot instemming met het protocol, was de aanleiding voor intrafederaal overleg. Dat advies stelt dat dit protocol de bevoegdheden van de gemeenschappen en de gewesten raakt. De opschortende voorwaarde van de federale kennisgeving aan Nederland voor de inwerkingtreding van dit protocol ten opzichte van niet-federale belastingen doet volgens de Raad van State niets af aan de gemengde aard van het protocol.

Het advies van de Raad van State werd voorgelegd aan de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie voor Buitenlands Beleid (ICBB). Tijdens zijn vergadering van 26 oktober 2010, legde de WGV de gemengde aard van het protocol vast. De federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten worden bevoegd geacht.

Overeenkomstig de beslissing van de ICBB van 9 juli 2008 worden de leden van de ICBB geacht met de in de WGV bereikte consensus in te stemmen, behoudens bezwaar binnen de dertig dagen na de notificatie van het verslag. In een brief d.d. 20 januari 2011 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de in de WGV bereikte consensus dus stilzwijgend bekrachtigd en deze intrafederale consensus bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

De goedkeuring van het protocol tussen België en Nederland door de Vlaamse overheid leidt ertoe dat zij ook het basisverdrag van 5 juni 2001 bij decreet moet goedkeuren. Dat verdrag van 2001 wordt door het protocol gewijzigd en aangevuld, in die mate dat beide akten niet afzonderlijk van elkaar toepassing vinden. Al is dat basisverdrag op 31 december 2002 internationaal in werking getreden, dan dient de Vlaamse overheid dit verdrag alsnog mee goed te keuren, zoals het voorliggende ontwerp van decreet van instemming voorziet.

2. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

De SERV heeft bij een schrijven van 18 januari 2012 laten weten geen advies uit te brengen wegens de te beperkte sociaaleconomische impact voor Vlaanderen.

3. Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV)

De SARiV bracht op 9 februari 2012 zijn advies uit. De Raad gaat akkoord met de ontwerpen van decreet.

De Adviesraad vroeg dat er wordt toegezien op een correcte toepassing van de bevoegdheidsverdeling inzake dubbelbelastingverdragen. In dat verband kan de Vlaamse Regering meedelen dat de federale overheid zich heeft geëngageerd voortaan het samenwerkingsakkoord gemengde verdragen toe te passen op deze categorie van gemengde fiscale verdragen. Dit gebeurt effectief sinds het najaar 2010 via intrafederaal overleg in werkgroepen, onder voorzitterschap van de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën, respectievelijk onder dat van de FOD Buitenlandse Zaken als voorbereiding op de raadpleging van de leden van de ICBB.

Verder vroeg de Raad om een samenwerkingsakkoord te sluiten met de federale overheid over de uitvoering van deze verdragen. De FOD Financiën heeft inmiddels reeds initiatief genomen om een samenwerkingsakkoord inzake internationale bijstand in fiscale zaken uit te werken. De gesprekken hierover zijn lopende.

4. Advies van de Raad van State

De Raad van State merkt in zijn advies van 27 maart 2012 (kenmerk 51.055/1) op dat niet enkel met het protocol van 23 juni 2009 moet worden ingestemd, maar ook met de overeenkomst van 2001, die door het protocol wordt gewijzigd. Beide verdragen kunnen volgens de Raad niet los van elkaar worden gelezen, hoewel men deze teksten toch niet volledig bij elkaar kan voegen. Daarom verzoekt de Raad dat het voorontwerp van decreet de instemming verleent met de overeenkomst van 2001, zoals gewijzigd bij het protocol, gedaan te Berlijn op 23 juni 2009.

De Raad van State stelt echter dat de overeenkomst van 2001 geen gemengd verdrag is. Daarom is de Vlaamse Regering van mening dat deze opmerking van de Raad een legislatieve kwestie is, die op het vlak van de rechtszekerheid een bijdrage levert. De Vlaamse Regering heeft bijgevolg het voorontwerp van instemmingsdecreet gewijzigd, in de zin aangegeven door de Raad van State.

De Raad van State stelde in zijn advies de vraag wie in België uitvoering zal moeten geven aan een verzoek om inlichtingen uitgaande van een verdragsstaat. Gezien het om een gemengd verdrag gaat, kan onder 'bevoegde autoriteit', niet enkel de federale minister van Financiën worden verstaan, maar kan het ook om de deelstatelijke Minister van Financiën gaan. De Raad beveelt daarom aan om op intern-Belgisch vlak te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat de bevoegde autoriteiten van andere partijen bij het verdrag weten tot wie een verzoek om inlichtingen moet worden gericht en de federale staat, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad van State stelt voor om daarover een samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen te sluiten.

De Vlaamse Regering verwijst in dit verband naar haar antwoord op het advies van de SARiV, namelijk dat er reeds gesprekken lopen over zulk nieuw samenwerkingsakkoord.

Verder stelt de Raad van State zich de vraag of de nieuwe regeling inzake het uitwisselen van inlichtingen tot administratiefrechtelijke of strafrechtelijke beteugeling en tot dwanguitvoering kan leiden wanneer geweigerd wordt mee te werken aan onderzoeksverrichtingen. Zij wijst erop dat de federale overheid, het artikel 322, WIB heeft uitgebreid met een vierde paragraaf, die een regeling bevat voor inlichtingen die worden gevraagd door een buitenlandse staat.

Die uitbreiding geldt echter niet voor de Vlaamse versie van het WIB zoals dat geldt voor de inning van de onroerende voorheffing, en evenmin voor de andere gewestelijke belastingen waarvoor het gewest zelf de dienst verzekert (artikel 2 van het Wetboek van de met Inkomstenbelastingen Gelijkgestelde Belastingen, WIGB, verwijst niet naar artikel 322, WIB).

De Vlaamse Regering zal hieraan gevolg geven in een apart ontwerp van decreet. In 2007 en 2010 heeft de Vlaamse overheid al een aantal nieuwe procedureregels van de federale overheid overgenomen, voor haar eigen versie van het WIB, zoals dat geldt voor de onroerende voorheffing. Het departement Financiën en Begroting maakt momenteel voor de derde keer een dergelijke analyse. Dit moet in het najaar leiden tot een decreet betreffende diverse fiscale bepalingen, waarin ook een Vlaamse tegenhanger van artikel 322, WIB kan worden opgenomen, evenals een verwijzing naar die bepaling in artikel 2, WIGB.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP

**Ontwerp van decreet houdende instemming met
1° het verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der
Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en
tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake
belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met protocol I en II,
ondertekend te Luxemburg op 5 juni 2001, en met
2° het protocol tot wijziging van het verdrag en de protocollen, vermeld
onder 1°, ondertekend te Berlijn op 23 juni 2009**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Het verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting, inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met protocol I en II, ondertekend te Luxemburg op 5 juni 2001, zullen volkomen gevolg hebben.

Art. 3. Het protocol, ondertekend te Berlijn op 23 juni 2009, tot wijziging van het verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met protocol I en II, ondertekend te Luxemburg op 5 juni 2001, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

De heer Philippe Muyters
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke
Ordering en Sport
Phoenixgebouw
Koning Albert II-laan 19
1210 Brussel

contactpersoon
Joris Bastiaensen
jbastiaensen@serv.be

ons kenmerk
SERV_BR_20120118_dubelle belasting EU_bit

Brussel
18 januari 2012

**Advies over het de wijzigingen van belastingverdragen met Duitsland, Frankrijk,
Luxemburg, Nederland en Verenigd Koninkrijk**

Mijnheer de Minister,

De Raad van de SERV heeft heden beslist om geen advies uit te brengen over het voorontwerp van decreet tot instemming met de wijzigingen van de verdragen tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belastingen naar inkomen en naar het vermogen, tussen België en respectievelijk Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland en het Verenigd Koninkrijk. De reden hiervoor is de beperkte sociaal-economische impact voor Vlaanderen.

Hoogachtend,

Pieter Kerremans
Administrateur-generaal

Karel Van Eetvelt
Voorzitter

Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen
Wetstraat 34-36 • 1040 Brussel • T +32 2 209 01 11 • F +32 2 217 70 08 • info@serv.be • www.serv.be

ADVIES VAN DE STRATEGISCHE ADVIESRAAD
INTERNATIONAAL VLAANDEREN

**ADVIES OVER DE ONTWERPEN VAN
INSTEMMINGSDECREET MET DE WIJZIGINGEN VAN DE
DUBBELBELASTINGVERDRAGEN TUSSEN BELGIË EN
RESPECTIEVELIJK DUITSLAND, FRANKRIJK,
LUXEMBURG, NEDERLAND EN HET VERENIGD
KONINKRIJK**

Advies 2012/2

9 februari 2012

Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen, Boudewijnlaan 30 bus 81, 1000 Brussel
Tel.: + 32 2 553 01 81, E-mail: sariv@iv.vlaanderen.be, <http://www.sariv.be>

INHOUDSOPGAVE

1.	Inleiding	29
2.	Achtergrond.....	29
3.	Inhoud van de overeenkomsten	31
3.1.	Algemeen.....	31
3.2.	Het protocol bij het DBV met Duitsland.....	31
3.3.	Het avenant bij het DBV met Frankrijk.....	31
3.4.	Avenant en de bijgevoegde briefwisseling bij het DBV met Luxemburg	32
3.5.	Dubbelbelastingverdrag en Protocol met Nederland	32
3.6.	Protocol bij het DBV met het Verenigd Koninkrijk van Groot Brittannië en Noord-Ierland ...	33
4.	Aandachtspunten voor Vlaanderen	33
5.	Conclusie	35

1. INLEIDING

Tijdens haar vergadering van 9 december 2011 hechtte de Vlaamse Regering haar principiële goedkeuring aan de ontwerpen van decreet tot instemming met de wijzigingen van de verdragen tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, tussen België en respectievelijk Duitsland (2010), Frankrijk (2009), Luxemburg (2009), Nederland (2009) en het Verenigd Koninkrijk (2009). Zij vroeg de minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport het advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (hierna: “de Raad”) in te winnen. Na bespreking op zijn vergadering van 2 februari 2012 keurde de Raad dit advies goed. De nota aan de Vlaamse Regering vermeldt dat de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) ook om advies wordt gevraagd. Vanuit zijn coördinerende opdracht inzake internationale verdragen nam de Raad contact op met de SERV, maar die deelde mee dat zijn dagelijks bestuur beslist heeft om hierover geen advies uit te brengen.

De Raad kreeg nagenoeg op hetzelfde tijdstip vier adviesaanvragen met betrekking tot internationale overeenkomsten die handelen over samenwerking inzake fiscaliteit. In zijn advies 2012/1 gaat hij in op het Verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand. De Raad verwijst naar voornoemd advies voor een achtergrondschets van de internationale samenwerking inzake belastingaangelegenheden. In onderhavig advies gaat hij dieper in op de problematiek van overeenkomsten tot vermijden van dubbelbelasting. Dit advies zal het referentiekader vormen voor toekomstige adviezen over gelijkaardige overeenkomsten.

2. ACHTERGROND

De toenemende mobiliteit van kapitaal bracht naast economische groei tevens concurrentie tussen belastingstelsels van verschillende landen teweeg. Door internationale fiscale samenwerking probeert men de strijd aan te gaan met belastingparadijzen en schadelijke belastingpraktijken. Deze internationale fiscale samenwerking steunt grotendeels op dubbelbelastingverdragen (hierna: “DBV’s”). Deze zijn in grote mate gebaseerd op het modelverdrag dat door het OESO-Comité van Fiscale Zaken in 1963 en 1977 werd opgesteld en later nog verschillende keren werd gewijzigd.¹ Dit model wil staten aansporen om verdragen af te sluiten naar zijn voorbeeld om internationale dubbele belasting, zowel op het inkomen als op het vermogen, te vermijden. België sloot op basis hiervan ongeveer 90 bilaterale akkoorden.² Naast de regeling van de heffingsbevoegdheid van de verdragspartners bevatten deze DBV’s procedurele bepalingen die de internationale fiscale samenwerking organiseren. Belangrijk hierbij is de mogelijkheid om fiscale inlichtingen met elkaar uit te wisselen (artikel 26 OESO-modelverdrag).

Tijdens de jaren 1990 verhoogde de OESO haar inspanningen om belastingparadijzen te bestrijden. Dit leidde in 2000 tot de oprichting van het Mondiaal Forum inzake transparantie en uitwisseling van fiscale informatie (*‘Global Forum on transparency and exchange of information for tax purposes’*, hierna: “het Mondiaal Forum”). Dit is het multilateraal kader waarin het werk in het domein van transparantie en de uitwisseling van informatie plaats vindt door zowel OESO- als niet-OESO-landen.³

---

¹ OECD, *OECD Model Tax Convention on Income and on Capital - an overview of available products*. [http://www.oecd.org/document/37/0,3746,en_2649_33747_1913957_1_1_1_1,00.html]

² Voor een actuele stand van zaken, zie <http://fiscus.fgov.be/interfzfznl/nl/international/conventions/index.htm>.

³ Zie voor meer info: www.oecd.org/tax/transparency. Deze website brengt alles in kaart: <http://eoi-tax.org/jurisdictions/BE#map>.

In juli 2005 werd een paragraaf 5 toegevoegd aan artikel 26 van het OESO-modelverdrag. Deze paragraaf verbiedt het weigeren van het verstrekken van inlichtingen enkel en alleen op basis van het bankgeheim.

Onder druk van de G20 werd het Mondiaal Forum in september 2009 hervormd om strengere toezicht te houden op de landen die de OESO-normen willen naleven. Op basis van een systeem van 'peer review' worden de leden van het Mondiaal Forum ingedeeld in functie van de mate waarin ze zich naar de regel van artikel 26, paragraaf 5 schikken. Een witte lijst bevat de landen die de regel toepassen en dit in minstens 12 verdragen tot uiting brengen. Een zwarte lijst bevat de landen die zich niet naar de regel schikken en een grijze lijst bevat de landen die zich ernaar willen schikken, maar nog geen twaalf conforme verdragen hebben gesloten. Bij deze momentopname kwam België op de grijze lijst terecht⁴, maar door extra inspanningen verhuisde het in hetzelfde jaar nog naar de witte lijst. Op 15 december 2011 stond België nog steeds op de witte lijst.⁵

Tijdens het tweede semester van 2012 zal België de tweede fase van de peer review ondergaan. Het is van belang dat dan zo veel mogelijk van de overeenkomsten voldoen aan de OESO-normen. De federale overheid ging er aanvankelijk van uit dat zij deze dossiers volledig op het federaal niveau kon afhandelen. De Raad van State oordeelde in april 2010⁶ dat een aantal gesloten protocollen tot wijziging van het bovenvermelde artikel 26 inzake de uitwisseling van fiscale inlichtingen van de DBV's ook gewestbelastingen beogen en derhalve een gemengd karakter hebben. Dit leidde tot een wijziging van de procedure voor het sluiten en goedkeuren van deze akkoorden, alsook voor nieuwe DBV's.⁷ De Werkgroep Gemengde Verdragen bevestigde deze wijziging. Derhalve moeten de wijzigingen aan de DBV's in sneltempo een goedkeuringsprocedure op het deelstaatniveau ondergaan met het oog op de tweede fase van de peer review. Er is kostbare tijd verloren door niet vanaf de start de deelstaten te betrekken bij dit proces.

Ook de EU past haar kader voor administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden aan aan de ontwikkelingen op OESO-niveau. Tegen 1 januari 2013 moeten de lidstaten de richtlijn 2011/16/EU⁸ omzetten in hun nationale wetgeving. Deze richtlijn zorgt onder meer voor de overeenstemming met artikel 26, paragraaf 5, van het OESO-model. Ondanks het kader dat de EU schept⁹, vindt er geen

---

⁴ REKENHOF, *Internationale samenwerking van de Belgische belastingdiensten. Verslag van het Rekenhof aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers*, Brussel, 2011, 27.

⁵ Zie voor de peer review-rapporten:

http://www.oecd.org/document/58/0,3746,en_21571361_43854757_47572794_1_1_1_1,00.html.

⁶ Zie onder meer: Advies van de Raad van State nr. 48.058/1 van 13 april 2010 in Wetsontwerp houdende instemming met het Avenant, gedaan te Brussel op 7 juli 2009, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971, 8 februari 1999 en 12 december 2008, en houdende aanpassing van de Belgische belastingwetgeving aan sommige bepalingen van eerstgenoemd Avenant, *Parl. St. Belgische Senaat 2010-2011*, 5-967/1, 26-36.

⁷ REKENHOF, *Internationale samenwerking van de Belgische belastingdiensten. Verslag van het Rekenhof aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers*, Brussel, 2011, 13-14.

⁸ Richtlijn 77/799/EEG van de Raad van 19 december 1977 betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten op het gebied van de directe belastingen, *Pb. EG L 336/15*, 27 december 1977 gewijzigd door Richtlijn 79/1070/EEG van de Raad van 6 december 1979 houdende wijziging van Richtlijn 77/799/EEG betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten op het gebied van de directe belastingen, *Pb. EG L 331/8*, 27 december 1979 wordt vervangen door Richtlijn 2011/16/EU van de Raad van 15 februari 2011 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de belastingen en tot intrekking van Richtlijn 77/799/EEG, *Pb. EU L 64/1*, 11 maart 2011.

⁹ Zie voetnoot 7 + Richtlijn 2003/48/EG van de Raad van 3 juni 2003 betreffende de belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rentebetaling, *Pb. EU L 157/38*, 26 juni 2003 (de zgn. Spaarrichtlijn); EUROPESE COMMISSIE, *Mededeling van de Commissie aan de Raad, het Europees Parlement en het Europees*

harmonisering van de belastingstelsels van de lidstaten plaats en blijft het, zoals de memorie van toelichting aangeeft, noodzakelijk dat België met andere EU-lidstaten akkoorden sluit.

3. INHOUD VAN DE OVEREENKOMSTEN

De Raad formuleert hieronder enkele bedenkingen bij de inhoud van de overeenkomsten. Voor een volledige bespreking van de artikelen verwijst hij naar de memories van toelichting.

3.1. Algemeen

De Raad stelt vast dat de overeenkomsten een reeks gelijklopende bepalingen bevatten, omdat ze gebaseerd zijn op de OESO-modeltekst en gericht zijn op de aanpassing van de bestaande regelingen aan de nieuwe internationale standaarden van gegevensuitwisseling.

Het valt te betreuren dat in verschillende teksten onduidelijke vertalingen naar het Nederlands zijn opgenomen, zoals in de memories van toelichting telkens wordt opgemerkt. In het kader van de besprekingen tussen de federale overheid en de deelstaten zou kunnen worden nagegaan op welke wijze in de toekomst zulke problemen worden vermeden.

3.2. Het protocol bij het DBV met Duitsland

De Raad betreurt dat men in artikel I, paragraaf 1, heeft nagelaten om te expliciteren dat deze regeling ook van toepassing is op de deelstaten, zoals men dit wel gedaan heeft voor Duitsland via een verwijzing naar de Länder.

De tekst voorziet in Artikel II, paragraaf 4, lid c en d, in een bepaling over de mededeling aan de betrokken persoon dat gegevens over hem werden gevraagd/verstrekkt. Lid d lijkt dit te beperken door de formulering “indien zijn nationale wetgeving daarin voorziet”. De Raad pleit in opvolging van zijn gezamenlijk advies met de Vlaamse Adviesraad voor Bestuurszaken (VLABEST) Advies 2011/13¹⁰ ervoor dat wat de Vlaamse overheid betreft, gekozen wordt voor een actieve openbaarheid van bestuur en dat steeds de betrokken persoon waarvoor de Vlaamse overheid zou worden gevraagd om inlichtingen te verschaffen op de hoogte zou worden gesteld van een dergelijk verzoek.

3.3. Het avent bij het DBV met Frankrijk

Zoals het geval was met het protocol met Duitsland, kan ook voor dit avent worden vastgesteld dat de federale overheid zich aanvankelijk terughoudend opstelde over de mogelijke betrokkenheid van de deelstaten, terwijl voor het traditioneel centralistische Frankrijk in artikel 1, paragraaf 1, van de avent wel uitdrukkelijk wordt verwezen naar “zijn plaatselijke gemeenschappen”. De Raad stelt zich de vraag waarom deze toevoeging enkel Frankrijk betreft. In de memorie van toelichting werd uiteengezet dat de toepassing van het DBV ook werd aangevuld door afspraken die via diplomatieke nota’s werden overeengekomen. Gelet op het advies van de Raad van State en de interpretatie die geldt voor de bepaling “belasting van elke soort en benaming” zou men via uitwisseling van een

Economisch en Sociaal Comité, Bevordering van goed bestuur in belastingzaken, COM(2009)201, Brussel, 28 april 2009.

¹⁰ SARIV en VLABEST, *Instemmingsdecreet betreffende het Verdrag van de Raad van Europa inzake toegang tot officiële documenten, Advies 2011/13, 22 juli 2011, 5.*

diplomatieke nota bij de kennisgeving over de goedkeuring van dit avenant dit ook kunnen rechtzetten en verduidelijken voor de Franse autoriteiten.

De Raad merkt op dat in tegenstelling tot het protocol met Duitsland geen artikel werd opgenomen over de mededeling aan een betrokken persoon dat zijn informatie werd opgevraagd.

De Raad wijst tevens op de passage uit de memorie van toelichting over het DBV met Frankrijk (zie p. 4 mvt). Deze passage vermeldt twee eerdere protocollen bij het DBV met Frankrijk, nl. van 8 februari 1999 en 12 december 2008 (nog niet in werking in 2009) over grensarbeiders. Deze problematiek is onder meer belangrijk voor de grensregio rond Kortrijk, waar door een krapte op de lokale arbeidsmarkt en de gunstige Franse fiscale regeling veel Franse arbeiders werken. Vanaf 1 januari 2012 kan men geen Franse arbeiders meer aanwerven die genieten van het gunstige Franse fiscale regime. Voor de bestaande grensarbeiders geldt een overgangsregeling tot 31 december 2033.

3.4. Avenant en de bijgevoegde briefwisseling bij het DBV met Luxemburg

---

De Raad heeft geen bijzondere opmerkingen bij dit avenant.

Er is geen bepaling opgenomen over een kennisgeving aan de personen die betrokken zijn bij een vraag om uitwisseling zoals voorzien in het protocol met Duitsland. Via een uitwisseling van brieven werd wel in een verdere explicitering van het verloop van de procedures voorzien.

3.5. Dubbelbelastingverdrag en Protocol met Nederland

In tegenstelling tot de overeenkomsten met de andere landen moet voor Nederland ook het basisverdrag uit 2001 waarop het protocol betrekking heeft worden goedgekeurd door Vlaanderen, omdat beiden niet afzonderlijk van elkaar toepassing vinden.

In de memorie van toelichting staat vermeld dat beide partijen gezamenlijk een artikelsgewijze toelichting hebben opgesteld. Dit komt de tenuitvoerlegging ten goede en vermits er geen vertalingen in het gedrang zijn, zou er ook geen risico over een verkeerde interpretatie mogen bestaan. Anderzijds valt vast te stellen dat ook voor dit dossier twee terminologische rechtzettingen zijn opgenomen in de memorie van toelichting, omwille van onduidelijkheden over de vertaling van de Franse basistermen “fiduciaire” en “droits de propriété d’une personne”.

Specifiek voor Nederland is in dit protocol ook een uitbreiding voorzien naar inkomensgerelateerde regelingen. Een dergelijke bepaling is niet opgenomen in de andere overeenkomsten. Het is de Raad niet bekend of dit bijzondere implicaties heeft voor Vlaanderen, bv. inzake het persoonlijk assistentiebudget of andere inkomensgerelateerde uitkeringen, die niet gevat worden door de artikelen 6 tot en met 21.

In het verdrag (artikel 27) en het protocol zijn ook voor de Vlaamse arbeidsmarkt belangrijke afspraken gemaakt inzake grensarbeid.

In de memorie van toelichting zou bij de uitleg over artikel 34 pagina 9 nog kunnen verwezen worden naar de mededeling van de Europese Commissie die een Europese gedragscode bepaalt betreffende bevordering van goed bestuur in belastingzaken (zie supra, voetnoot 8).

In tegenstelling tot de avenant met Frankrijk is in het protocol met Nederland in artikel 1, paragraaf 5, wel een verwijzing opgenomen naar “een trust” en “een stichting”, wat volgens de memorie van toelichting belangrijk is, omdat het de uitwisseling garandeert van inlichtingen die relevant kunnen

zijn voor de successie- en schenkingsrechten die de Vlaamse overheid heeft. Beide teksten dateren nochtans van 2009. De Raad acht het wenselijk dat zulke bepalingen met de buurlanden gelijklopend zouden zijn.

Artikel 3 van het protocol vertaalt de staatkundige realiteit van ons land voor de Nederlandse overheid. De Raad van State oordeelde dat de opschortende voorwaarde, waarbij deze overeenkomst pas van toepassing zou zijn op de deelstaten na uitwisseling van diplomatieke nota's over de uitbreiding van de toepassing naar de deelstatelijke fiscale bevoegdheden, geen impact heeft op het gemengd karakter van het protocol. Deze bepaling kan echter nog nuttig zijn indien in de toekomst wijzigingen optreden aan de bevoegdheden naar aanleiding van de volgende staatshervorming of de nieuwe Bijzondere Financieringswet. Dan kan de Nederlandse overheid hiervan via diplomatieke weg op de hoogte worden gebracht en vereist dit in principe geen aanpassing van het verdrag of protocol.

3.6. Protocol bij het DBV met het Verenigd Koninkrijk van Groot Brittannië en Noord-Ierland

Dit protocol is veel uitvoeriger dan de andere overeenkomsten, omdat het ook veel meer wijzigingen aanbrengt aan het basisverdrag uit 1987. In artikel II wordt in paragraaf 2 ook de uitdrukking bevoegde autoriteit omschreven. Het is aangewezen om de toepassing hiervan af te stemmen op deze zoals voorzien in de toepassing van het WABB-verdrag¹¹.

In artikel II is specifiek voorzien in een regeling inzake pensioenstelsels en artikel III verwijst naar een organisatie zonder winstbejag, maar de Raad heeft in de tekst geen verwijzing gevonden naar een trust of stichting zoals opgenomen in de tekst van Nederland, die voor Vlaanderen van belang kan zijn omwille van de successie- en schenkingsrechten.

De Raad merkt op dat artikel XII, paragraaf 1, lid b, van het Protocol een taalfout bevat. In de laatste zin moet "en" staan in plaats van "is die".

4. AANDACHTSPUNTEN VOOR VLAANDEREN

De Raad heeft vastgesteld dat in de regelgevingsagenda in bijlage bij de Beleidsbrief Buitenlands Beleid 2011-2012 een lange lijst van dubbelbelastingverdragen en overeenkomsten inzake de uitwisseling van inlichtingen m.b.t. belastingaangelegenheden is opgenomen.¹² Met voorliggende adviesaanvraag wordt het goedkeuringsproces van een aantal van deze overeenkomsten opgestart. Hij vraagt om deze verdragsdossiers zo veel mogelijk te bundelen indien het over gelijkaardige teksten gaat. Op die manier kan de goedkeuringsprocedure voor deze verdragen en overeenkomsten sneller en efficiënter worden afgehandeld, gelet op de tijdsdruk die ook gepaard gaat met de aangekondigde peer review (zie *supra*, 1.). De Raad moet vaststellen dat voor deze lange lijst verdragen en overeenkomsten de federale overheid de bevoegdheidsverdeling niet heeft gerespecteerd en deze verdragen zonder voorafgaande betrokkenheid van de deelstaten heeft onderhandeld. Hij sluit zich derhalve aan bij de kritische opmerking van de Minister-president in zijn beleidsbrief en ondersteunt het voornemen van de Vlaamse overheid om dit bij de federale overheid aan te kaarten. Hij vernam reeds via het Departement internationaal Vlaanderen dat de nodige

¹¹ SARIV, *Briefadvies over het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden en bijlage A,B en C en Protocol tot wijziging van het Verdrag*, Advies 2012/1, 9 februari 2012.

¹² K. PEETERS, Beleidsbrief Buitenlands beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking 2012, VR/2011/2110/MED.0486/2BIS, Brussel, 2011, 63-67.

afspraken tussen de federale overheid en de deelstaten over de goedkeuring van reeds ondertekende overeenkomsten, alsook voor het sluiten van nieuwe overeenkomsten, worden gemaakt.

In het bijzonder wijst de Raad op de opmerking van de Raad van State in zijn adviezen over de wijze waarop informatie wordt uitgewisseld via de bevoegde autoriteit. Het Departement internationaal Vlaanderen liet weten dat er op 18 november 2011 reeds een intrafederale consensus is bereikt over de definitie van bevoegde autoriteit voor *nieuwe* gemengde belastingverdragen. Deze bepaling luidt als volgt: “de bevoegde autoriteit betekent in België, naargelang het geval, de Minister van Financiën van de federale Regering of/en van een Regering van een Gewest of/en van een Gemeenschap, of zijn gemachtigde vertegenwoordiger”. Dit moet toelaten dat de Vlaamse overheid ook informatie kan leveren en opvragen voor haar eigen controletaak. De Raad vraagt om ook over de reeds ondertekende overeenkomsten de nodige afspraken te maken.

De Raad spoort de Vlaamse Regering derhalve aan om snel een nieuw samenwerkingsakkoord met de federale overheid te onderhandelen dat de gehele problematiek van DBV's, administratieve bijstand en de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden omvat.¹³ De Raad vraagt tevens om hierin de nodige flexibiliteit in te bouwen om de mogelijke toekomstige institutionele hervormingen op te vangen.

Ten slotte wijst de Raad op een economisch neveneffect van deze wijzigingen aan DBV's inzake de uitwisseling van inlichtingen. De opheffing van het bankgeheim leidt namelijk tot het terugvloeiën van zwart geld uit andere landen.¹⁴

---

¹³ Zie ook SARiV, *o.c.*, *Advies 2012/1*, 9 februari 2012, 6; SARiV, *Advies over het voorontwerp van decreet houdende omzetting van Richtlijn 2010/24/EU van de Raad van 16 maart 2010 betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit belastingen, rechten en andere maatregelen*, *Advies 2012/4*, 9 februari 2012, 6-7.

¹⁴ P. BLOMME, “Einde bankgeheim brengt massa zwart geld boven water”, *De Tijd*, 13.01.2012. [http://www.tijd.be/nieuws/politiek_economie_belgie/Einde_bankgeheim_brengt_massa_zwart_geld_boven_water.9147463-3136.art]; Dit hangt uiteraard ook samen met de wet voor de opheffing van het bankgeheim. Wet van 14 april 2011 houdende diverse bepalingen, *B.S.*, 6 mei 2011.

5. CONCLUSIE

De Raad gaat akkoord met de ontwerpen van decreet tot instemming met de wijzigingen van de verdragen tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, tussen België en respectievelijk Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland en het Verenigd Koninkrijk. Het zijn in grote mate gelijklopende overeenkomsten die handelen over de uitwisseling van inlichtingen. Hij vraagt aan de Vlaamse Regering om nauwlettend toe te zien op een loyale toepassing van de bevoegdheidsverdeling en om hierover in een samenwerkingsakkoord goede intrafederale afspraken te maken.

Namens de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen,

Hoogachtend,

Prof. Dr. Jan Wouters
Voorzitter

Freddy Evens
Secretaris

Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen

Opdracht

De Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV) is een onafhankelijk adviesorgaan van de Vlaamse Regering. Hij adviseert de Vlaamse Regering bij de totstandkoming van haar buitenlands beleid, haar beleid inzake internationaal ondernemen, toerisme en internationale samenwerking. Hij doet dit hetzij op vraag van de Vlaamse Regering, hetzij uit eigen beweging.

Samenstelling

Leden	Plaatsvervangers
1° Voorzitter: Prof. dr. Jan Wouters (gewoon hoogleraar internationaal en Europees recht, K.U.Leuven)	
2° Anne Lybaert (zaakvoerder IRMAS)	
3° Hans De Belder (oud-diplomaat)	
4° Jean Bossuyt (hoofd strategie European Centre for Development Policy Management Maastricht)	
5° Kim Van der Borght (docent internationaal handelsrecht en handelspolitiek, VUB)	
6° Johan Erauw (gewoon hoogleraar Universiteit Gent)	
7° Luc Vandenbroucke (Senior Executive Vice President, Barco)	
8° Rudi Hoebeek (Gedelegeerd bestuurder Hoebeek NV)	
9° Patrick De Groote (hoogleraar Universiteit Hasselt)	
10° Johan De Meester (zaakvoerder Viking Reizen)	
11° Els Dirix (ABVV)	Mehdi Koocheki (ABVV)
12° Renaat Hanssens (ACV)	Jessie Van Couwenberghe (ACV)
13° Geert Eggermont (UNIZO)	Veronique Willems (UNIZO)
14° Anneliese Daelemans (Voka-Vlaams Economisch Verbond)	Jan Van Doren (Voka-VEV)
15° Wiske Jult (11.11.11.)	Koen Detavernier (11.11.11.)
16° Gijs Justaert (Wereldsolidariteit)	Els Hertogen (Wereldsolidariteit)
17° Saskia De Block (FOS)	Tim Roosen (FOS)
18° Isabel Vertriest (Oxfam Wereldwinkels)	Lode Delbare (Trias)
19° Eve Diels (Ho.Re.Ca Vlaanderen)	Jan Van Steen (directeur Omnia)
20° Nico Moyaert (vertegenwoordiger FTI)	Peggy Verzele (CIB Vlaanderen – VIVO)

Secretariaat:

Freddy Evens (secretaris)
 Eva Haeverans (beleidsmedewerker)
 Roos Van de Cruys (beleidsmedewerker)
 Charlotte Verroens (administratief deskundige)

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË
-----ADVIES 51.055/1
VAN 27 MAART 2012VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, eerste kamer, op 7 maart 2012 door de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet ‘houdende instemming met 1° het verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met protocol I en II, ondertekend te Luxemburg op 5 juni 2001, en met 2° het protocol tot wijziging van het verdrag en de protocollen, vermeld onder 1°, ondertekend te Berlijn op 23 juni 2009’, heeft het volgende advies gegeven:

51.055/1

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond,¹ alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe instemming te verlenen met een protocol tot wijziging van het dubbelbelastingverdrag met Nederland.²

ALGEMENE OPMERKINGEN

3. Op 5 juni 2001 is te Luxemburg een overeenkomst gesloten tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen. Gelet op haar inhoud had deze overeenkomst enkel betrekking op bevoegdheden van de federale Staat, die zijn instemming verleende bij wet van 11 december 2002.

Op 23 juni 2009 is te Berlijn tussen dezelfde partijen een protocol gesloten dat de voormelde overeenkomst wijzigt. Daarbij is de federale Staat uitgegaan van de veronderstelling dat hij zich opnieuw enkel voor zichzelf engageerde vermits, volgens hem, het protocol enkel betrekking had op belastingen waarvoor hij exclusief bevoegd was.

Een voorontwerp van wet tot instemming met dit protocol is voor advies aan de Raad van State voorgelegd, die heeft geoordeeld dat het in werkelijkheid om een gemengd verdrag gaat aangezien de uitwisseling van inlichtingen die erdoor georganiseerd wordt betrekking heeft op het geheel van de belastingen die in België geheven worden.³

---

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de conformiteit met hogere rechtsnormen verstaan.

² Protocol ‘tot wijziging van het verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met protocol I en II ondertekend te Luxemburg op 5 juni 2001’, gedaan te Berlijn op 23 juni 2009.

³ Adv.RvS 47.935/VR van 20 april 2010 over een voorontwerp van wet ‘houdende instemming met het Protocol, gedaan te Berlijn op 23 juni 2009, tot wijziging van het Verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met Protocol I en II, ondertekend te Luxemburg op 5 juni 2001,

51.055/1

Daaruit heeft de Raad van State afgeleid dat het protocol de instemming behoeft van de gewesten en de gemeenschappen vermits deze over een fiscale autonomie beschikken die hen toelaat belastingen in te stellen die in het toepassingsgebied van het protocol vallen.

De Werkgroep gemengde verdragen, ingesteld bij het samenwerkingsakkoord van 8 maart 1994 tussen de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten ‘over de nadere regelen voor het sluiten van gemengde verdragen’, heeft zich op 26 oktober 2010 bij dit standpunt aangesloten.⁴

4. Vermits de bepalingen die het voorwerp zijn van het betrokken protocol, met uitzondering van artikel 4 ervan, bestemd zijn om te worden geïntegreerd in het dubbelbelastingverdrag, en deze bepalingen bovendien niet los van de andere bepalingen van het dubbelbelastingverdrag kunnen worden gelezen, heeft het geen zin enkel met het protocol in te stemmen.

Aangezien evenwel de oorspronkelijke overeenkomst, op zich genomen, geen gemengd verdrag is, heeft het evenmin zin in te stemmen met die overeenkomst in haar oorspronkelijke versie.

Bijgevolg is het aangewezen om instemming te verlenen met de “Overeenkomst ondertekend te Luxemburg op 5 juni 2001, zoals gewijzigd bij het Protocol, gedaan te Berlijn op 23 juni 2009”.

Gelet evenwel op het gegeven dat het protocol ook autonome bepalingen bevat die niet in de overeenkomst worden geïntegreerd, moet, opdat die bepalingen gevolg zouden hebben, ook afzonderlijk instemming worden verleend met het Protocol van 23 juni 2009.

In artikel 2 van het ontwerp dienen dan ook de woorden “, zoals gewijzigd bij het Protocol, gedaan te Berlijn op 23 juni 2009” toegevoegd te worden.

Ook het opschrift van het ontwerp zal bijgevolg moeten worden aangepast.

---

en houdende aanpassing van de Belgische belastingwetgeving aan sommige bepalingen van eerstgenoemd Protocol’, *Parl.St.* Senaat, nr. 5-963/1, 28-39.

⁴ De Interministeriële Conferentie voor Buitenlands Beleid (ICBB) stemde via de schriftelijke procedure in met het verslag van de Werkgroep gemengde verdragen, wat bij brieven van 20 januari 2011 is bevestigd.

51.055/1

5. Het nieuwe artikel 29, paragraaf 1, van het dubbelbelastingverdrag (artikel 1 van het protocol) luidt:

“De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten wisselen de inlichtingen uit die naar verwachting relevant zijn voor de uitvoering van de bepalingen van dit Verdrag of voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van de nationale wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort en benaming, die worden geheven door of ten behoeve van de verdragsluitende Staten, of van de staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen daarvan, voor zover de heffing van die belastingen niet in strijd is met het Verdrag. De uitwisseling van inlichtingen wordt niet beperkt door de artikelen 1 en 2.”

Artikel 1 van het verdrag omschrijft het personeel toepassingsgebied, namelijk “personen die inwoner zijn van een of van beide verdragsluitende Staten”, terwijl artikel 2 de belastingen bepaalt waarop het verdrag van toepassing is. Het gaat om “belastingen naar het inkomen en naar het vermogen die, ongeacht de wijze van heffing, worden geheven ten behoeve van een verdragsluitende Staat, van de staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen daarvan” (paragraaf 1 van het artikel). De bestaande belastingen waarop het verdrag in België van toepassing is, zijn de personenbelasting, de vennootschapsbelasting, de rechtspersonenbelasting, de belasting van niet-inwoners en de aanvullende crisisbijdrage, telkens “met inbegrip van de voorheffingen, de opcentiemen op die belastingen en voorheffingen, alsmede de aanvullende belastingen op de personenbelasting” (paragraaf 3 van het artikel).

De nieuwe regeling inzake de uitwisseling van inlichtingen met Nederland is evenwel algemeen *en is dus niet beperkt tot de personen bedoeld in artikel 1 van het verdrag en tot de belastingen vermeld in artikel 2 van het verdrag*. Bovendien kunnen ook inlichtingen worden gevraagd aan een bevoegde autoriteit “zelfs al heeft [die autoriteit] die inlichtingen niet nodig voor zijn eigen belastingdoeleinden” (nieuw artikel 29, paragraaf 4, van het verdrag). De Staat aan wie de inlichtingen zijn gevraagd, “wendt (...) zijn maatregelen inzake het verzamelen van inlichtingen aan om de gevraagde inlichtingen te verkrijgen” (*idem*).

Gelet daarop rijst de vraag wie in België uitvoering zal moeten geven aan een verzoek om inlichtingen uitgaande van een bevoegde autoriteit van Nederland.

Uit artikel 3, paragraaf 1, f), van het verdrag volgt dat in België onder “bevoegde autoriteit” wordt verstaan “de Minister van Financiën of zijn bevoegde vertegenwoordiger”. Aangezien het om een gemengd verdrag gaat, is de bevoegdheid daarmee niet exclusief aan de federale minister van Financiën (of zijn bevoegde vertegenwoordiger) toegewezen, maar kan het ook om een deelstatelijke minister van Financiën gaan.

51.055/1

Daarom verdient het aanbeveling om op het intern-Belgische vlak te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat de bevoegde autoriteiten van Nederland weten tot wie een verzoek om inlichtingen moet worden gericht en de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad van State beveelt dan ook aan daarover een samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ te sluiten.⁵

6. De vraag rijst of de nieuwe regeling inzake het uitwisselen van inlichtingen tot administratiefrechtelijke of strafrechtelijke beteugeling en tot dwanguitvoering kan leiden wanneer geweigerd wordt mede te werken aan onderzoeksverrichtingen.

De gemachtigde heeft in dit verband volgende toelichting verstrekt:

“In het instemmingsdecreet zijn inderdaad geen bepalingen opgenomen ivm de strafrechtelijke of administratiefrechtelijke beteugeling ingeval van niet-naleving. Dit stemt overeen met de bedoeling van de Vlaamse Regering.

Navraag leert ons dat ook op federaal niveau geen strafrechtelijke of administratiefrechtelijke sanctiebepalingen worden opgenomen in de goedkeuringswetten. De reden hiervoor is dat de belastingsadministratie voor het bekomen van de nodige informatie in principe gebruik maakt van de gemene procedure die hiervoor is voorzien (cf. Wetboek Ink. Bel 1992 - Hoofdstuk III - Onderzoek en Controle, opgenomen in Titel VII - Vestiging en Invordering van de Belastingen). Dit betekent dat bij gebrekkige of niet-medewerking de administratie kan terugvallen op de strafrechtelijke en administratieve sancties die zijn voorzien bij het overtreden van de wettelijke bepalingen terzake. (cf. Wetboek Ink. Bel 1992 - Hoofdstuk X strafbepalingen, opgenomen in Titel VII - Vestiging en Invordering van de Belastingen ALSOOK in het Strafwetboek (art. 220-224 SW).

Dit geldt ook voor de onroerende voorheffing, die ook door het WIB 92 wordt geregeld.

---

⁵ Vergelijk met artikel 1*bis* van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’, en het samenwerkingsakkoord van 7 december 2001 ‘tussen de Federale Staat en de Gewesten betreffende de uitwisseling van informatie in het kader van de uitoefening van hun fiscale bevoegdheden en betreffende de overlegprocedures inzake technische uitvoerbaarheid van door de Gewesten voorgenomen wijzigingen aan de gewestelijke belastingen en inzake de technische uitvoerbaarheid van de invoering door de Gewesten van algemene belastingverminderingen of -vermeerderingen van de verschuldigde personenbelasting’.

51.055/1

Voor de eigenlijke gewestbelastingen (bvb. leegstand), worden in het decreet zelf al enkele sanctiemodaliteiten voorzien, en voor de invorderingsaspecten die niet geregeld zijn worden de regels van het WIB 92 mutatis mutandis steevast van toepassing verklaard. Voor de oneigenlijke gewestbelastingen die we zelf al innen (VKB & BIV) opgenomen in het WIGB, wordt in artikel 2 WIGB een aantal sanctiemodaliteiten uit het WIB 92 van toepassing verklaard.”

In het advies aan de federale regering over het wetsontwerp houdende instemming met hetzelfde protocol heeft de Raad van State twijfels geuit over het feit of de gemene procedure kan worden toegepast bij een verzoek om inlichtingen op grond van het verdrag.⁶ Als gevolg daarvan is bij wet van 14 april 2011 met ingang van 1 juli 2011 in artikel 322 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna: WIB 92) een vierde paragraaf toegevoegd, die een regeling bevat voor inlichtingen die worden gevraagd door een buitenlandse staat.⁷

Die regeling in een federale wettekst geldt evenwel niet voor de belastingen waarnaar de gemachtigde verwijst. Artikel 322 WIB 92, zoals dat artikel geldt voor de onroerende voorheffing in het Vlaamse Gewest, bevat die regeling niet. Ook voor de andere gewestelijke belastingen waarvoor het gewest zelf de dienst verzekert, geldt de regeling niet, al was het maar omdat in artikel 2 van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen (hierna: WIGB) geen melding wordt gemaakt van artikel 322 WIB 92.⁸ Voor de leegstandsbelasting maakt artikel 33 van het decreet van 19 april 1995 ‘houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten’ een reeks regels inzake de onroerende voorheffing zoals van toepassing in het Vlaamse Gewest (o.m. invorderings- en vestigingsregels) van toepassing op de heffing.

---

⁶ Adv.RvS 47.935/VR van 20 april 2010, *Parl.St. Senaat*, nr. 5-963/1, 36-38.

⁷ Aanvankelijk was het de bedoeling om artikel 318 WIB 92 aan te passen (*Parl.St. Kamer*, nr. 53-1208/001, 36-46), maar uiteindelijk zijn de wijzigingen ingeschreven in artikel 322 WIB 92 (*Parl.St. Kamer*, nr. 53-1208/012, 22 e.v.).

⁸ Bovendien gaat het voor de betrokken belastingen (verkeersbelasting op de autovoertuigen en belasting op inverkeerstelling) om het WIB 92 zoals van toepassing in het Vlaamse Gewest voor de onroerende voorheffing (artikel 2, laatste lid WIGB).

51.055/1

De vraag of het ontwerp niet moet worden aangevuld met een algemene regeling om de meewerkplicht afdwingbaar te maken ingeval het gaat om een verzoek om inlichtingen op basis van het dubbelbelastingverdrag met Nederland, is dus pertinent. Het nieuwe artikel 29, paragraaf 5, van het verdrag (artikel 1 van het protocol) bepaalt dan wel dat “de belastingadministratie van de aangezochte verdragsluitende Staat de bevoegdheid [heeft] om te vragen inlichtingen bekend te maken en om een onderzoek en verhoren in te stellen, niettegenstaande andersluidende bepalingen in de nationale belastingwetgeving van die Staat”, het is niet duidelijk welke dwangmiddelen de bevoegde overheid daarbij ter beschikking staan.

51.055/1

De kamer was samengesteld uit

de Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT,	
	W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	L. DENYS,	assessor van de afdeling Wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door Mevrouw A. SOMERS, auditeur.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

G. VERBERCKMOES

M. VAN DAMME

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET
DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Zullen volkomen gevolg hebben:

- 1° het verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting, inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met protocol I en II, ondertekend te Luxemburg op 5 juni 2001, zoals gewijzigd door het protocol, ondertekend te Berlijn op 23 juni 2009;
- 2° het protocol, ondertekend te Berlijn op 23 juni 2009, tot wijziging van het verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met protocol I en II, ondertekend te Luxemburg op 5 juni 2001.

Brussel, 4 mei 2012.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

BIJLAGEN

Verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen.

HOOFDSTUK I. WERKINGSSFEER VAN HET VERDRAG

Artikel 1 PERSONEN OP WIE HET VERDRAG VAN TOEPASSING IS

Dit Verdrag is van toepassing op personen die inwoner zijn van een of van beide verdragsluitende Staten.

Artikel 2 BELASTINGEN WAAROP HET VERDRAG VAN TOEPASSING IS

1. Dit Verdrag is van toepassing op belastingen naar het inkomen en naar het vermogen die, ongeacht de wijze van heffing, worden geheven ten behoeve van een verdragsluitende Staat, van de staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen daarvan.

2. Als belastingen naar het inkomen en naar het vermogen worden beschouwd alle belastingen die worden geheven naar het gehele inkomen, naar het gehele vermogen, of naar bestanddelen van het inkomen of van het vermogen, daaronder begrepen belastingen naar voordelen verkregen uit de vervreemding van roerende of onroerende goederen, belastingen naar het totale bedrag van de door ondernemingen betaalde lonen of salarissen, alsmede belastingen naar waardevermeerdering.

3. De bestaande belastingen waarop het Verdrag van toepassing is, zijn met name :

a) in België :

1° de personenbelasting;

2° de vennootschapsbelasting;

3° de rechtspersonenbelasting;

4° de belasting van niet-inwoners;

5° de aanvullende crisisbijdrage,

met inbegrip van de voorheffingen, de opcentiemen op die belastingen en voorheffingen, alsmede de aanvullende belastingen op de personenbelasting,

(hierna te noemen « Belgische belasting »);

b) in Nederland :

1° de inkomstenbelasting;

2° de loonbelasting;

3° de vennootschapsbelasting, daaronder begrepen het aandeel van de Regering in de netto winsten behaald met de exploitatie van natuurlijke rijkdommen geheven krachtens de

Mijnwet 1810 met betrekking tot concessies uitgegeven vanaf 1967, of geheven krachtens de Nederlandse Mijnwet continentaal plat 1965;

4° de dividendbelasting;

5° de vermogensbelasting;

(hierna te noemen : « Nederlandse belasting »).

4. Het Verdrag is ook van toepassing op alle gelijke of in wezen gelijksoortige belastingen die na de datum van de ondertekening van het Verdrag naast of in de plaats van de bestaande belastingen worden geheven. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten delen elkaar alle wezenlijke wijzigingen die in hun onderscheidene belastingwetten zijn aangebracht, mede.

HOOFDSTUK II. - BEGRIPSBEPALINGEN

Artikel 3 ALGEMENE BEGRIPSBEPALINGEN

1. Voor de toepassing van dit Verdrag, tenzij de context anders vereist :

a) 1° betekent de uitdrukking « een verdragsluitende Staat » het Koninkrijk België of het Koninkrijk der Nederlanden, al naar de context vereist; betekent de uitdrukking « verdragsluitende Staten » het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden;

2° betekent de uitdrukking « België » het Koninkrijk België; gebruikt in geografische zin, betekent zij het territorium van het Koninkrijk België, daarin inbegrepen de territoriale zee en de maritieme zones en de luchtgebieden waarover, in overeenstemming met het internationaal recht, het Koninkrijk België soevereine rechten of zijn jurisdictie uitoefent;

3° betekent de uitdrukking « Nederland » het deel van het Koninkrijk der Nederlanden dat in Europa is gelegen, met inbegrip van zijn territoriale zee en elk gebied buiten de territoriale zee waarbinnen Nederland, in overeenstemming met het internationale recht, rechtsbevoegdheid heeft of soevereine rechten uitoefent met betrekking tot de zeebodem, de ondergrond daarvan en de daarboven gelegen wateren, en hun natuurlijke rijkdommen;

b) omvat de uitdrukking « persoon » een natuurlijke persoon, een vennootschap en elke andere vereniging van personen;

c) betekent de uitdrukking « vennootschap » elke rechtspersoon of elke eenheid die voor de belastingheffing in de verdragsluitende Staat waarvan zij inwoner is, als een rechtspersoon wordt behandeld;

d) betekenen de uitdrukkingen « onderneming van een verdragsluitende Staat » en « onderneming van de andere verdragsluitende Staat » onderscheidenlijk een onderneming gedreven door een inwoner van een verdragsluitende Staat en een onderneming gedreven door een inwoner van de andere verdragsluitende Staat;

e) betekent de uitdrukking « internationaal verkeer » alle vervoer met een schip, binnenschip of luchtvaartuig, geëxploiteerd door een onderneming waarvan de plaats van werkelijke leiding in een verdragsluitende Staat is gelegen, behalve wanneer het schip, binnenschip of luchtvaartuig uitsluitend wordt geëxploiteerd tussen plaatsen die in de andere verdragsluitende Staat zijn gelegen;

f) betekent de uitdrukking « bevoegde autoriteit » :

1° in België, de Minister van Financiën of zijn bevoegde vertegenwoordiger, en

2° in Nederland, de Minister van Financiën of zijn bevoegde vertegenwoordiger;

g) betekent de uitdrukking « onderdanen » :

1° alle natuurlijke personen die de nationaliteit van een verdragsluitende Staat bezitten;

2° alle vennootschappen en verenigingen die hun rechtspositie als zodanig ontleen aan de wetgeving die in een verdragsluitende Staat van kracht is.

2. Voor de toepassing van het Verdrag op enig ogenblik door een verdragsluitende Staat heeft, tenzij de context anders vereist, elke daarin niet omschreven uitdrukking de betekenis welke die uitdrukking op dat ogenblik heeft volgens de wetgeving van die Staat met betrekking tot de belastingen waarop het Verdrag van toepassing is; elke betekenis onder de toepasselijke belastingwetgeving van die Staat heeft voorrang op de betekenis welke die uitdrukking heeft onder de andere wetten van die Staat.

Artikel 4 INWONER

1. Voor de toepassing van dit Verdrag betekent de uitdrukking « inwoner van een verdragsluitende Staat » iedere persoon die, ingevolge de wetgeving van die Staat, aldaar aan belasting is onderworpen op grond van zijn woonplaats, verblijf, plaats van leiding of enige andere soortgelijke omstandigheid. Deze uitdrukking omvat echter niet een persoon die in die Staat slechts aan belasting is onderworpen ter zake van inkomsten uit bronnen in die Staat of van vermogen dat in die Staat is gelegen.

2. Indien een natuurlijke persoon ingevolge de bepalingen van paragraaf 1 inwoner van beide verdragsluitende Staten is, wordt zijn situatie op de volgende wijze bepaald :

a) hij wordt geacht alleen inwoner te zijn van de Staat waar hij een duurzaam tehuis tot zijn beschikking heeft; indien hij in beide Staten een duurzaam tehuis tot zijn beschikking heeft, wordt hij geacht alleen inwoner te zijn van de Staat waarmede zijn persoonlijke en economische betrekkingen het nauwst zijn (middelpunt van de levensbelangen);

b) indien niet kan worden bepaald in welke Staat hij het middelpunt van zijn levensbelangen heeft of indien hij in geen van de Staten een duurzaam tehuis tot zijn beschikking heeft, wordt hij geacht alleen inwoner te zijn van de Staat waar hij gewoonlijk verblijft;

c) indien hij in beide Staten of in geen van beide gewoonlijk verblijft, wordt hij geacht alleen inwoner te zijn van de Staat waarvan hij onderdaan is;

d) indien hij onderdaan is van beide Staten of van geen van beide, regelen de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten de aangelegenheid in onderlinge overeenstemming.

3. Indien een andere dan een natuurlijke persoon ingevolge de bepalingen van paragraaf 1 inwoner is van beide verdragsluitende Staten, wordt hij geacht alleen inwoner te zijn van de Staat waar de plaats van zijn werkelijke leiding is gelegen.

Artikel 5 VASTE INRICHTING

1. Voor de toepassing van dit Verdrag betekent de uitdrukking « vaste inrichting » een vaste bedrijfsinrichting met behulp waarvan de werkzaamheden van een onderneming geheel of gedeeltelijk worden uitgeoefend.

2. De uitdrukking « vaste inrichting » omvat in het bijzonder :

- a) een plaats waar leiding wordt gegeven;
- b) een filiaal;
- c) een kantoor;
- d) een fabriek;
- e) een werkplaats; en
- f) een mijn, een olie- of gasbron, een steengroeve of enige andere plaats waar natuurlijke rijkdommen worden gewonnen.

3. De plaats van uitvoering van een bouwwerk of van constructie- of installatiewerkzaamheden is slechts dan een vaste inrichting indien de duur daarvan twaalf maanden overschrijdt.

4. Niettegenstaande de voorgaande bepalingen van dit artikel wordt de uitdrukking « vaste inrichting » niet geacht te omvatten :

- a) het gebruik maken van inrichtingen, uitsluitend voor opslag, uitstalling of aflevering van aan de onderneming toebehorende goederen of koopwaar;
- b) het aanhouden van een voorraad van aan de onderneming toebehorende goederen of koopwaar, uitsluitend voor opslag, uitstalling of aflevering;
- c) het aanhouden van een voorraad van aan de onderneming toebehorende goederen of koopwaar, uitsluitend voor bewerking of verwerking door een andere onderneming;
- d) het aanhouden van een vaste bedrijfsinrichting, uitsluitend om voor de onderneming goederen of koopwaar aan te kopen of inlichtingen in te winnen;
- e) het aanhouden van een vaste bedrijfsinrichting, uitsluitend om voor de onderneming enige andere werkzaamheid uit te oefenen die van voorbereidende aard is of het karakter van hulpwerkzaamheid heeft;
- f) het aanhouden van een vaste bedrijfsinrichting, uitsluitend voor een combinatie van de in de subparagrafen a tot en met e genoemde werkzaamheden, mits het totaal van de werkzaamheden van de vaste bedrijfsinrichting dat uit deze combinatie voortvloeit van voorbereidende aard is of het karakter van hulpwerkzaamheid heeft.

5. Indien een persoon -niet zijnde een onafhankelijke vertegenwoordiger op wie paragraaf 6 van toepassing is- voor een onderneming werkzaam is en in een verdragsluitende Staat een machtiging bezit om namens de onderneming overeenkomsten af te sluiten en dit recht aldaar gewoonlijk uitoefent, wordt die onderneming, niettegenstaande de bepalingen van de paragrafen 1 en 2, geacht een vaste inrichting in die Staat te hebben voor alle werkzaamheden welke deze persoon voor de onderneming verricht, tenzij de werkzaamheden van die persoon beperkt blijven tot de in paragraaf 4 vermelde werkzaamheden die, indien zij met behulp van een vaste bedrijfsinrichting zouden worden

verricht, die vaste bedrijfsinrichting niet tot een vaste inrichting zouden stempelen ingevolge de bepalingen van die paragraaf.

6. Een onderneming wordt niet geacht een vaste inrichting in een verdragsluitende Staat te bezitten op grond van de enkele omstandigheid dat zij aldaar zaken doet door middel van een makelaar, een algemeen commissionair of enige andere onafhankelijke vertegenwoordiger, op voorwaarde dat deze personen in de normale uitoefening van hun bedrijf handelen. Deze bepaling is niet van toepassing op een vertegenwoordiger die uitsluitend voor rekening van een of ten hoogste twee verzekeringsondernemingen handelt en die een machtiging bezit om namens die onderneming of ondernemingen overeenkomsten af te sluiten en dit recht gewoonlijk uitoefent.

7. De enkele omstandigheid dat een vennootschap die inwoner is van een verdragsluitende Staat, een vennootschap beheerst of door een vennootschap wordt beheerst, die inwoner is van de andere verdragsluitende Staat of die in die andere Staat zaken doet (hetzij met behulp van een vaste inrichting, hetzij op andere wijze), stempelt één van beide vennootschappen niet tot een vaste inrichting van de andere.

HOOFDSTUK III. BELASTINGHEFFING NAAR HET INKOMEN

Artikel 6 INKOMSTEN UIT ONROERENDE GOEDEREN

1. Inkomsten die een inwoner van een verdragsluitende Staat verkrijgt uit in de andere verdragsluitende Staat gelegen onroerende goederen (inkomsten uit landbouw- of bosbedrijven daaronder begrepen) mogen in die andere Staat worden belast.

2. De uitdrukking « onroerende goederen » heeft de betekenis die daaraan wordt toegekend door het recht van de verdragsluitende Staat waar de desbetreffende goederen zijn gelegen. De uitdrukking omvat in ieder geval de goederen die bij de onroerende goederen behoren, levende en dode have van landbouw- en bosbedrijven, rechten waarop de bepalingen van het privaatrecht betreffende de grondeigendom van toepassing zijn, vruchtgebruik van onroerende goederen en rechten op veranderlijke of vaste vergoedingen ter zake van de exploitatie, of het recht tot exploitatie, van minerale aardlagen, bronnen en andere natuurlijke rijkdommen; schepen, binnenschepen en luchtvaartuigen worden niet als onroerende goederen beschouwd.

3. De bepalingen van paragraaf 1 zijn van toepassing op inkomsten verkregen uit het rechtstreekse genot, uit het verhuren of verpachten, of uit elke andere vorm van exploitatie van onroerende goederen.

4. De bepalingen van de paragrafen 1 en 3 zijn ook van toepassing op inkomsten uit onroerende goederen van een onderneming en op inkomsten uit onroerende goederen gebezigd voor de uitoefening van een zelfstandig beroep.

Artikel 7 ONDERNEMINGSWINST

1. Winst van een onderneming van een verdragsluitende Staat is slechts in die Staat belastbaar, tenzij de onderneming in de andere verdragsluitende Staat haar bedrijf uitoefent met behulp van een aldaar gevestigde vaste inrichting. Indien de onderneming aldus haar bedrijf uitoefent, mag de winst van de onderneming in de andere Staat worden belast, maar slechts in zoverre als zij aan die vaste inrichting kan worden toegerekend.

2. Onder voorbehoud van de bepalingen van paragraaf 3 wordt, indien een onderneming van een verdragsluitende Staat in de andere verdragsluitende Staat haar bedrijf uitoefent met

behulp van een aldaar gevestigde vaste inrichting, in elke verdragsluitende Staat aan die vaste inrichting de winst toegerekend die zij geacht zou kunnen worden te behalen indien zij een onafhankelijke onderneming zou zijn, die dezelfde of soortgelijke werkzaamheden zou uitoefenen onder dezelfde of soortgelijke omstandigheden en die geheel onafhankelijk zou handelen met de onderneming waarvan zij een vaste inrichting is.

3. Bij het bepalen van de winst van een vaste inrichting worden in aftrek toegelaten kosten, daaronder begrepen kosten van leiding en algemene beheerskosten, die ten behoeve van de vaste inrichting zijn gemaakt, hetzij in de Staat waar de vaste inrichting is gevestigd, hetzij elders.

4. Voor zover het in een verdragsluitende Staat gebruikelijk is de aan een vaste inrichting toe te rekenen winst te bepalen op basis van een verdeling van de totale winst van de onderneming over haar verschillende delen, belet paragraaf 2 die verdragsluitende Staat niet de te belasten winst te bepalen volgens de gebruikelijke verdeling; de gevolgde methode van verdeling moet echter zodanig zijn dat het resultaat in overeenstemming is met de in dit artikel neergelegde beginselen.

5. Geen winst wordt aan een vaste inrichting toegerekend enkel op grond van aankoop door die vaste inrichting van goederen of koopwaar voor de onderneming.

6. Voor de toepassing van de voorgaande paragrafen wordt de aan de vaste inrichting toe te rekenen winst van jaar tot jaar volgens dezelfde methode bepaald, tenzij er een goede en genoegzame reden bestaat om hiervan af te wijken.

7. Indien in de winst inkomstenbestanddelen zijn begrepen die afzonderlijk in andere artikelen van dit Verdrag worden behandeld, worden de bepalingen van die artikelen niet aangetast door de bepalingen van dit artikel.

Artikel 8 ZEEVAART, BINNENVAART EN LUCHTVAART

1. Winst uit de exploitatie van schepen, binnenschepen of luchtvaartuigen in internationaal verkeer is slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat waar de plaats van de werkelijke leiding van de onderneming is gelegen.

2. Voor de toepassing van dit artikel omvat winst verkregen uit de exploitatie van schepen, binnenschepen of luchtvaartuigen in internationaal verkeer onder meer :

a) winst verkregen uit de verhuring van bemande schepen, binnenschepen of luchtvaartuigen en winst verkregen uit de incidentele verhuring van onbemande schepen, binnenschepen of luchtvaartuigen gebruikt in internationaal verkeer;

b) winst verkregen uit het gebruik of de verhuring van laadkisten, op voorwaarde dat die winst aanvullend of bijkomend is ten opzichte van de winst waarop de bepalingen van paragraaf 1 van toepassing zijn;

c) winst verkregen uit de exploitatie van binnenschepen anders dan in internationaal verkeer, in geval het vervoer per binnenschip plaatsvindt in het verlengde van vervoer per schip in internationaal verkeer en wordt uitgevoerd onder hetzelfde contract als, respectievelijk voor dezelfde opdrachtgever als, dat vervoer per schip in internationaal verkeer.

3. Indien de plaats van de werkelijke leiding van een zeescheepvaartonderneming of een binnenscheepvaartonderneming zich aan boord van een schip of binnenschip bevindt, wordt deze plaats geacht te zijn gelegen in de verdragsluitende Staat waar het schip of het

binnenschip zijn thuishaven heeft, of, indien er geen thuishaven is, in de verdragsluitende Staat waarvan de exploitant van het schip of het binnenschip inwoner is.

4. De bepalingen van paragraaf 1 zijn ook van toepassing op winst verkregen uit de deelneming in een « pool », een gemeenschappelijk bedrijf of een internationaal opererend agentschap.

Artikel 9 VERBONDEN ONDERNEMINGEN

1. Indien

a) een onderneming van een verdragsluitende Staat onmiddellijk of middellijk deelneemt aan de leiding van, aan het toezicht op, dan wel in het kapitaal van een onderneming van de andere verdragsluitende Staat, of

b) dezelfde personen onmiddellijk of middellijk deelnemen aan de leiding van, aan het toezicht op, dan wel in het kapitaal van een onderneming van een verdragsluitende Staat en van een onderneming van de andere verdragsluitende Staat,

en, in het ene of in het andere geval, tussen de twee ondernemingen in hun handelsbetrekkingen of financiële betrekkingen, voorwaarden worden overeengekomen of opgelegd die afwijken van die welke zouden worden overeengekomen tussen onafhankelijke ondernemingen, mag winst die één van de ondernemingen zonder deze voorwaarden zou hebben behaald maar ten gevolge van die voorwaarden niet heeft behaald, worden begrepen in de winst van die onderneming en dienovereenkomstig worden belast.

2. Indien een verdragsluitende Staat in de winst van een onderneming van die Staat winst opneemt - en dienovereenkomstig belast- terzake waarvan een onderneming van de andere verdragsluitende Staat in die andere Staat is belast, en de aldus opgenomen winst bestaat uit winst die de onderneming van de eerstbedoelde Staat zou hebben behaald indien tussen de twee ondernemingen zodanige voorwaarden zouden zijn overeengekomen als tussen onafhankelijke ondernemingen zouden zijn overeengekomen, herziet de andere Staat op passende wijze het bedrag aan belasting dat aldaar over die winst is geheven. Bij deze herziening wordt rekening gehouden met de overige bepalingen van dit Verdrag en, indien nodig, plegen de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten overleg met elkaar.

Artikel 10 DIVIDENDEN

1. Dividenden betaald door een vennootschap die inwoner is van een verdragsluitende Staat aan een inwoner van de andere verdragsluitende Staat, mogen in die andere Staat worden belast.

2. Deze dividenden mogen echter ook in de verdragsluitende Staat waarvan de vennootschap die de dividenden betaalt inwoner is, overeenkomstig de wetgeving van die Staat worden belast, maar indien de uiteindelijk gerechtigde tot de dividenden inwoner is van de andere verdragsluitende Staat, mag de aldus geheven belasting niet hoger zijn dan :

a) 5 percent van het brutobedrag van de dividenden indien de uiteindelijk gerechtigde een vennootschap is die onmiddellijk ten minste 10 percent bezit van het kapitaal van de vennootschap die de dividenden betaalt;

b) 15 percent van het brutobedrag van de dividenden in alle andere gevallen.

3. De bepalingen van paragraaf 2 laten onverlet de belastingheffing van de vennootschap ter zake van de winst waaruit de dividenden worden betaald.

4. De uitdrukking « dividenden », zoals gebezigd in dit artikel, betekent inkomsten uit aandelen, winstaandelen of winstbewijzen, mijnaandelen, oprichtersaandelen of andere rechten op een aandeel in de winst, met uitzondering van schuldvorderingen, alsmede inkomsten uit andere vennootschappelijke rechten die volgens de wetgeving van de Staat waarvan de uitkerende vennootschap inwoner is op dezelfde wijze als inkomsten uit aandelen in de belastingheffing worden betrokken.

5. De bepalingen van de paragrafen 1 en 2 zijn niet van toepassing indien de uiteindelijk gerechtigde tot de dividenden, die inwoner is van een verdragsluitende Staat, in de andere verdragsluitende Staat waarvan de vennootschap die de dividenden betaalt inwoner is, een bedrijf met behulp van een aldaar gevestigde vaste inrichting of een zelfstandig beroep door middel van een aldaar gevestigde vaste basis uitoefent en het aandelenbezit uit hoofde waarvan de dividenden worden betaald met die vaste inrichting of die vaste basis wezenlijk is verbonden. In dat geval zijn de bepalingen van artikel 7 of van artikel 14, naar het geval, van toepassing.

6. Indien een vennootschap die inwoner is van een verdragsluitende Staat winst of inkomsten verkrijgt uit de andere verdragsluitende Staat, mag die andere Staat geen belasting heffen op dividenden die door de vennootschap worden betaald, behalve voor zover die dividenden aan een inwoner van die andere Staat worden betaald of voor zover het aandelenbezit uit hoofde waarvan de dividenden worden betaald wezenlijk is verbonden met een in die andere Staat gevestigde vaste inrichting of vaste basis, noch de niet-uitgedeelde winst van de vennootschap onderwerpen aan een belasting op niet- uitgedeelde winst, zelfs indien de betaalde dividenden of de niet-uitgedeelde winst geheel of gedeeltelijk bestaan uit winst of inkomsten die uit die andere Staat afkomstig zijn.

7. Inkomsten verkregen als stille (commanditaire) vennoot uit winstaandelen in een onderneming van één van de verdragsluitende Staten mogen in die Staat overeenkomstig de wetgeving van die Staat worden belast.

Artikel 11 INTEREST

1. Interest afkomstig uit een verdragsluitende Staat en betaald aan een inwoner van de andere verdragsluitende Staat mag in die andere Staat worden belast.

2. Deze interest mag echter ook in de verdragsluitende Staat waaruit hij afkomstig is overeenkomstig de wetgeving van die Staat worden belast, maar indien de uiteindelijk gerechtigde tot de interest inwoner is van de andere verdragsluitende Staat, mag de aldus geheven belasting niet hoger zijn dan 10 percent van het brutobedrag van de interest.

3. In afwijking van het bepaalde in paragraaf 2 mag interest in de verdragsluitende Staat waaruit hij afkomstig is, niet worden belast,

a) indien de uiteindelijk gerechtigde tot die interest een onderneming van de andere verdragsluitende Staat is en het niet handelt om interest van door effecten aan toonder vertegenwoordigde leningen of gelddeposito's;

b) indien het handelt om interest van door effecten aan toonder vertegenwoordigde leningen of gelddeposito's en de uiteindelijk gerechtigde tot de interest een onderneming van de andere verdragsluitende Staat is die het bank- of verzekeringsbedrijf uitoefent en de desbetreffende effecten ten minste drie maanden in bezit heeft voorafgaand aan de datum van betaalbaarstelling van de interest;

c) indien het handelt om interest van handelsschuldvorderingen - met inbegrip van vorderingen vertegenwoordigd door handelspapier - wegens termijnbetaling voor leveringen van koopwaar, goederen of diensten door ondernemingen;

d) indien interest wordt betaald uit hoofde van een lening die is toegestaan, gewaarborgd of verzekerd, of een krediet dat is verleend, gewaarborgd of verzekerd, in het kader van een algemeen stelsel dat door een verdragsluitende Staat, een van zijn staatkundige onderdelen, plaatselijke publiekrechtelijke lichamen daarvan, de N.V. De Nederlandsche Bank of de Nationale Bank van België is georganiseerd waarvan het doel bestaat uit het bevorderen van de uitvoer;

e) indien de interest wordt betaald aan de andere verdragsluitende Staat, een staatkundig onderdeel, een plaatselijk publiekrechtelijk lichaam daarvan of aan de N.V. De Nederlandsche Bank of aan de Nationale Bank van België.

4. De uitdrukking « interest », zoals gebezigd in dit artikel, betekent inkomsten uit schuldvorderingen van welke aard ook, al dan niet gewaarborgd door hypotheek of al dan niet aanspraak gevend op een aandeel in de winst van de schuldenaar, niet zijnde de winstaandelen als bedoeld in artikel 10, paragraaf 7, van dit Verdrag, en in het bijzonder inkomsten uit overheidsleningen en inkomsten uit obligaties of schuldbewijzen, daaronder begrepen de aan zodanige leningen, obligaties of schuldbewijzen verbonden premies van allerlei aard. Voor de toepassing van dit artikel worden boeten voor laattijdige betaling niet als interest behandeld.

5. De bepalingen van de paragrafen 1, 2 en 3 zijn niet van toepassing indien de uiteindelijk gerechtigde tot de interest, die inwoner is van een verdragsluitende Staat, in de andere verdragsluitende Staat waaruit de interest afkomstig is, een bedrijf met behulp van een aldaar gevestigde vaste inrichting of een zelfstandig beroep door middel van een aldaar gevestigde vaste basis uitoefent en de schuldvordering uit hoofde waarvan de interest is verschuldigd met die vaste inrichting of die vaste basis wezenlijk is verbonden. In dat geval zijn de bepalingen van artikel 7 of van artikel 14, naar het geval, van toepassing.

6. Interest wordt geacht uit een verdragsluitende Staat afkomstig te zijn indien de schuldenaar die Staat zelf is, een staatkundig onderdeel, een plaatselijk publiekrechtelijk lichaam of een inwoner van die Staat. Indien evenwel de schuldenaar van de interest, ongeacht of hij inwoner van een verdragsluitende Staat is of niet, in een verdragsluitende Staat een vaste inrichting of een vaste basis heeft waarvoor de schuld, terzake waarvan de interest wordt betaald is aangegaan en de interest ten laste komt van die vaste inrichting of die vaste basis, wordt die interest geacht afkomstig te zijn uit de Staat waar de vaste inrichting of de vaste basis is gevestigd.

7. Indien, ten gevolge van een bijzondere verhouding tussen de schuldenaar en de uiteindelijk gerechtigde of tussen hen beiden en een derde, het bedrag van de interest, gelet op de schuldvordering waarvoor hij wordt betaald, hoger is dan het bedrag dat zonder zulk een verhouding door de schuldenaar en de uiteindelijk gerechtigde zou zijn overeengekomen, zijn de bepalingen van dit artikel slechts op het laatstbedoelde bedrag van toepassing. In dat geval is het daarboven uitgaande deel van de betalingen belastbaar overeenkomstig de wetgeving van elke verdragsluitende Staat en met inachtneming van de overige bepalingen van dit Verdrag.

8. Niettegenstaande de bepalingen van de paragrafen 1, 2 en 3, mag interest betaald door een vennootschap met een in aandelen verdeeld kapitaal, die volgens de wetgeving van een verdragsluitende Staat inwoner is van die Staat, aan een natuurlijke persoon die inwoner is van de andere verdragsluitende Staat ook in eerstbedoelde verdragsluitende Staat worden belast overeenkomstig de wetgeving van die Staat, indien die natuurlijke persoon - al dan

niet te zamen met zijn echtgenoot - dan wel een van hun bloed- of aanverwanten in de rechte lijn onmiddellijk of middellijk ten minste vijf percent bezit van het geplaatste kapitaal van een soort aandelen van die vennootschap. Deze bepaling vindt alleen toepassing wanneer de natuurlijke persoon aan wie de interest wordt betaald in de loop van de laatste tien jaren voorafgaande aan het jaar waarin die interest wordt betaald inwoner van de eerstbedoelde Staat is geweest en mits op het tijdstip waarop hij inwoner werd van de andere verdragsluitende Staat werd voldaan aan eerdergenoemde voorwaarden ten aanzien van het aandelenbezit in eerdergenoemde vennootschap.

Deze bepaling geldt alleen in situaties waarin aan de natuurlijke persoon een aanslag is opgelegd ter zake van de bij diens emigratie uit die verdragsluitende Staat aangenomen vervreemding van de in de vorige alinea bedoelde aandelen en zolang er van deze aanslag nog een bedrag openstaat.

Artikel 12 ROYALTY'S

1. Royalty's afkomstig uit een verdragsluitende Staat en betaald aan een inwoner van de andere verdragsluitende Staat zijn slechts in die andere Staat belastbaar, indien die inwoner de uiteindelijk gerechtigde tot de royalty's is.

2. De uitdrukking « royalty's », zoals gebezigd in dit artikel, betekent vergoedingen van welke aard ook voor het gebruik van, of voor het recht van gebruik van, een auteursrecht op een werk op het gebied van letterkunde, kunst of wetenschap, daaronder begrepen bioscoopfilms en films of banden voor radio of televisie, van een octrooi, een fabrieks- of handelsmerk, een tekening, een model, een plan, een geheim recept of een geheime werkwijze of voor inlichtingen omtrent ervaringen op het gebied van nijverheid, handel of wetenschap.

3. De bepalingen van paragraaf 1 zijn niet van toepassing indien de uiteindelijk gerechtigde tot de royalty's, die inwoner is van een verdragsluitende Staat, in de andere verdragsluitende Staat waaruit de royalty's afkomstig zijn een bedrijf met behulp van een aldaar gevestigde vaste inrichting of een zelfstandig beroep door middel van een aldaar gevestigde vaste basis uitoefent en het recht of het goed uit hoofde waarvan de royalty's verschuldigd zijn met die vaste inrichting of die vaste basis wezenlijk is verbonden. In dat geval zijn de bepalingen van artikel 7 of van artikel 14, naar het geval, van toepassing.

4. Royalty's worden geacht uit een verdragsluitende Staat afkomstig te zijn indien de schuldenaar die Staat zelf is, een staatkundig onderdeel, een plaatselijk publiekrechtelijk lichaam of een inwoner van die Staat. Indien evenwel de schuldenaar van de royalty's, ongeacht of hij inwoner van een verdragsluitende Staat is of niet, in een verdragsluitende Staat een vaste inrichting of een vaste basis heeft waarvoor de verbintenis, uit hoofde waarvan de royalty's worden betaald is aangegaan en die de last van de royalty's draagt, worden die royalty's geacht afkomstig te zijn uit de Staat waar de vaste inrichting of de vaste basis is gevestigd.

5. Indien, ten gevolge van een bijzondere verhouding tussen de schuldenaar en de uiteindelijk gerechtigde of tussen hen beiden en een derde, het bedrag van de royalty's, gelet op het gebruik, het recht of de inlichtingen waarvoor zij worden betaald, hoger is dan het bedrag dat zonder zulk een verhouding door de schuldenaar en de uiteindelijk gerechtigde zou zijn overeengekomen, zijn de bepalingen van dit artikel slechts op het laatstbedoelde bedrag van toepassing. In dat geval is het daarboven uitgaande deel van de betalingen belastbaar overeenkomstig de wetgeving van elke verdragsluitende Staat en met inachtneming van de overige bepalingen van dit Verdrag.

Artikel 13 VERMOGENSWINST

1. Voordelen die een inwoner van een verdragsluitende Staat verkrijgt uit de vervreemding van onroerende goederen zoals bedoeld in artikel 6 die in de andere verdragsluitende Staat zijn gelegen, mogen in die andere Staat worden belast.

2. Voordelen verkregen uit de vervreemding van roerende goederen die deel uitmaken van het bedrijfsvermogen van een vaste inrichting die een onderneming van een verdragsluitende Staat in de andere verdragsluitende Staat heeft, of van roerende goederen die behoren tot een vaste basis die een inwoner van een verdragsluitende Staat in de andere verdragsluitende Staat tot zijn beschikking heeft voor de uitoefening van een zelfstandig beroep, daaronder begrepen voordelen verkregen uit de vervreemding van die vaste inrichting (alleen of te zamen met de gehele onderneming) of van die vaste basis, mogen in die andere Staat worden belast.

3. Voordelen verkregen uit de vervreemding van schepen, binnenschepen of luchtvaartuigen die in internationaal verkeer worden geëxploiteerd, of van roerende goederen die bij de exploitatie van die schepen, binnenschepen of luchtvaartuigen worden gebruikt, zijn slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat waar de plaats van de werkelijke leiding van de onderneming is gelegen. Het bepaalde van artikel 8, paragraaf 3, vindt hierbij toepassing.

4. Voordelen verkregen uit de vervreemding van alle andere goederen dan die vermeld in de paragrafen 1, 2 en 3 zijn slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat waarvan de vervreemder inwoner is.

5. Niettegenstaande de bepalingen van paragraaf 4, mag een verdragsluitende Staat overeenkomstig zijn eigen wetgeving, de betekenis van de uitdrukking « vervreemding » daaronder begrepen, belasting heffen over voordelen door een natuurlijke persoon die inwoner is van de andere verdragsluitende Staat verkregen uit de vervreemding van aandelen in, winstbewijzen van of schuldvorderingen op, een vennootschap met een in aandelen verdeeld kapitaal, die volgens de wetgeving van de eerstbedoelde verdragsluitende Staat inwoner is van die Staat, alsmede uit de vervreemding van een gedeelte van de in die aandelen, winstbewijzen of schuldvorderingen besloten liggende rechten, indien die natuurlijke persoon - al dan niet tezamen met zijn echtgenoot - dan wel een van hun bloed- of aanverwanten in de rechte lijn onmiddellijk of middellijk ten minste vijf percent bezit van het geplaatste kapitaal van een soort van aandelen van die vennootschap. Deze bepaling vindt alleen toepassing wanneer de natuurlijke persoon die de voordelen verkrijgt in de loop van de laatste tien jaren voorafgaande aan het jaar waarin die voordelen worden verkregen inwoner van de eerstbedoelde Staat is geweest en mits op het tijdstip waarop hij inwoner werd van de andere verdragsluitende Staat werd voldaan aan eerdergenoemde voorwaarden ten aanzien van het aandelenbezit in eerdergenoemde vennootschap.

Deze bepaling geldt alleen in situaties waarin aan de natuurlijke persoon een aanslag is opgelegd ter zake van de bij diens emigratie uit die verdragsluitende Staat aangenomen vervreemding van de in de vorige alinea bedoelde aandelen, winstbewijzen, schuldvorderingen of rechten en zolang er van deze aanslag nog een bedrag openstaat.

Artikel 14 ZELFSTANDIGE BEROEPEN

1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikel 16, paragrafen 2, 3 en 4, zijn inkomsten verkregen door een inwoner van een verdragsluitende Staat in de uitoefening van een vrij beroep of ter zake van andere werkzaamheden van zelfstandige aard slechts in die Staat belastbaar, tenzij die inwoner in de andere verdragsluitende Staat voor het verrichten van zijn werkzaamheden geregeld over een vaste basis beschikt. Indien hij over zulk een vaste basis beschikt, mogen de inkomsten in de andere Staat worden belast, maar slechts in zoverre als zij aan die vaste basis kunnen worden toegerekend.

2. De uitdrukking « vrij beroep » omvat in het bijzonder zelfstandige werkzaamheden op het gebied van wetenschap, letterkunde, kunst, opvoeding of onderwijs, alsmede de zelfstandige werkzaamheden van artsen, advocaten, ingenieurs, architecten, tandartsen en accountants.

Artikel 15 NIET-ZELFSTANDIGE BEROEPEN

1. Onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 16, 18, 19 en 20 zijn lonen, salarissen en andere soortgelijke beloningen verkregen door een inwoner van een verdragsluitende Staat ter zake van een dienstbetrekking slechts in die Staat belastbaar, tenzij de dienstbetrekking in de andere verdragsluitende Staat wordt uitgeoefend. Indien de dienstbetrekking aldaar wordt uitgeoefend, mogen de ter zake daarvan verkregen beloningen in die andere Staat worden belast.

2. Niettegenstaande de bepalingen van paragraaf 1 zijn beloningen verkregen door een inwoner van een verdragsluitende Staat ter zake van een in de andere verdragsluitende Staat uitgeoefende dienstbetrekking slechts in de eerstbedoelde Staat belastbaar, indien :

a) de genietter in de andere Staat verblijft gedurende een tijdvak of tijdvakken, die in een tijdvak van twaalf maanden beginnend of eindigend in het desbetreffende belastingjaar een totaal van 183 dagen niet te boven gaan, en

b) de beloningen worden betaald door of namens een werkgever die geen inwoner van de andere Staat is, en

c) de beloningen niet ten laste komen van een vaste inrichting of een vaste basis, die de werkgever in de andere Staat heeft.

3. Niettegenstaande de voorgaande bepalingen van dit artikel is de beloning verkregen ter zake van een dienstbetrekking uitgeoefend aan boord van een schip, binnenschip of luchtvaartuig, slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat waar de plaats van de werkelijke leiding is gelegen van de onderneming die dat schip, binnenschip of luchtvaartuig exploiteert.

Artikel 16 VENNOOTSCHAPSLEIDING

1. Beloningen die een persoon die inwoner is van een verdragsluitende Staat verkrijgt van een vennootschap die inwoner is van de andere verdragsluitende Staat ter zake van de uitoefening van een opdracht of taak als bestuurder, zaakvoerder, vereffenaar of ter zake van de uitoefening van functies die volgens de wetgeving van die andere Staat als soortgelijke functies worden beschouwd, mogen in die andere Staat worden belast.

2. Beloningen die een persoon die inwoner is van een verdragsluitende Staat verkrijgt van een vennootschap die inwoner is van de andere verdragsluitende Staat ter zake van de uitoefening - buiten het kader van een dienstbetrekking - van een leidende werkzaamheid of leidende functie van dagelijks bestuur, van commerciële, technische of financiële aard, mogen in die andere staat worden belast.

3. Beloningen die een persoon die inwoner is van een verdragsluitende Staat verkrijgt van een vennootschap die inwoner is van de andere verdragsluitende Staat ter zake van de uitoefening - buiten het kader van een dienstbetrekking - van werkzaamheden andere dan deze vermeld in de paragrafen 1 en 2 mogen in die andere Staat worden belast.

4. Niettegenstaande de bepalingen van de paragrafen 2 en 3 mogen de aldaar bedoelde beloningen die een persoon verkrijgt ter zake van de uitoefening van die werkzaamheden in

een vaste inrichting gevestigd in de andere verdragsluitende Staat dan die waarvan de vennootschap inwoner is en die door deze vaste inrichting worden gedragen, in die andere Staat worden belast.

Artikel 17 ARTIESTEN EN SPORTBEOEFENAARS

1. Niettegenstaande de bepalingen van de artikelen 14 en 15 mogen inkomsten die een inwoner van een verdragsluitende Staat verkrijgt uit zijn persoonlijke werkzaamheden die hij in de andere verdragsluitende Staat verricht in de hoedanigheid van artiest, zoals toneelspeler, film-, radio- of televisieartiest, of musicus, of in de hoedanigheid van sportbeoefenaar, in die andere Staat worden belast.

2. Indien inkomsten uit werkzaamheden die een artiest of een sportbeoefenaar persoonlijk en als zodanig verricht niet worden toegekend aan de artiest of aan de sportbeoefenaar zelf maar aan een andere persoon, mogen die inkomsten, niettegenstaande de bepalingen van de artikelen 7, 14 en 15, worden belast in de verdragsluitende Staat waar de werkzaamheden van de artiest of de sportbeoefenaar worden verricht.

3. De bepalingen van de paragrafen 1 en 2 zijn niet van toepassing indien de werkzaamheden die in een verdragsluitende Staat worden verricht voor een wezenlijk deel worden gefinancierd uit de openbare middelen van de andere verdragsluitende Staat, een staatkundig onderdeel, of een plaatselijk publiekrechtelijk lichaam daarvan. In dat geval zijn de inkomsten welke uit die werkzaamheden worden verkregen slechts in die andere verdragsluitende Staat belastbaar.

Artikel 18 PENSIOENEN, LIJFRENTEN, SOCIALE ZEKERHEIDSUITKERINGEN EN ALIMENTATIEUITKERINGEN

1. a) Onder voorbehoud van de bepalingen van artikel 19, paragraaf 2, zijn pensioenen en andere soortgelijke beloningen betaald aan een inwoner van een verdragsluitende Staat ter zake van een vroegere dienstbetrekking, alsmede lijfrenten en uitkeringen - al dan niet periodiek - uit pensioensparen, pensioenfondsen en groepsverzekeringen betaald aan een inwoner van een verdragsluitende Staat, slechts in die Staat belastbaar.

b) Pensioenen en andere al dan niet periodieke uitkeringen die worden betaald ter uitvoering van de sociale wetgeving van een verdragsluitende Staat aan een inwoner van de andere verdragsluitende Staat zijn slechts in de laatstbedoelde Staat belastbaar.

2. Niettegenstaande het bepaalde in paragraaf 1, mag een daar bedoeld inkomstenbestanddeel ook worden belast in de verdragsluitende Staat waaruit dit inkomstenbestanddeel afkomstig is, overeenkomstig de wetgeving van die Staat, indien en voor zover :

a) wat betreft inkomstenbestanddelen als bedoeld in paragraaf 1, subparagraaf a), de aanspraak op dat inkomstenbestanddeel in de verdragsluitende Staat waaruit het afkomstig is van belasting is vrijgesteld, dan wel de bijdragen die daarvoor zijn betaald aan het pensioenfonds, pensioenspaarfonds of de vennootschap die het inkomstenbestanddeel verschuldigd is, in het verleden bij het bepalen van het in die Staat belastbare inkomen in aftrek zijn gebracht, dan wel anderszins in het verleden in die Staat in aanmerking zijn gekomen voor fiscale facilitatie; en

b) wat betreft inkomstenbestanddelen als bedoeld in paragraaf 1, subparagrafen a en b , dat inkomstenbestanddeel in de verdragsluitende Staat waarvan de genietter ervan inwoner is niet tegen het algemeen van toepassing zijnde belastingtarief voor inkomsten verkregen uit

niet zelfstandige beroepen, dan wel het brutobedrag van dit inkomstenbestanddeel voor minder dan 90 percent, in de belastingheffing wordt betrokken.

Het vorenstaande is echter uitsluitend van toepassing indien het totale brutobedrag van de inkomstenbestanddelen die op grond van het vorenstaande in de verdragsluitende Staat waaruit zij afkomstig zijn, belastbaar zouden zijn, in het kalenderjaar een bedrag van 25.000 euro te boven gaat.

3. Niettegenstaande het bepaalde in de paragrafen 1 en 2, mag een in paragraaf 1 bedoeld pensioen, andere soortgelijke beloning, lijfrente of uitkering, indien dit pensioen of deze andere soortgelijke beloning, lijfrente of uitkering geen periodiek karakter draagt en uitbetaling plaatsvindt vóór de datum waarop dit pensioen of deze andere soortgelijke beloning, lijfrente of uitkering in zou moeten gaan, ook in de verdragsluitende Staat waaruit dit pensioen of deze andere soortgelijke beloning, lijfrente of uitkering afkomstig is worden belast.

4. Een in paragraaf 1, subparagraaf a) bedoeld inkomstenbestanddeel wordt geacht afkomstig te zijn uit een verdragsluitende Staat indien en voorzover de aanspraak op dit inkomstenbestanddeel, dan wel de daarmee samenhangende bijdragen aan dit inkomstenbestanddeel in die Staat in aanmerking zijn gekomen voor een fiscale facilitering. De ingevolge dit artikel aan een verdragsluitende Staat toegekende heffingsrechten worden op geen enkele wijze beperkt door de overdracht van een in paragraaf 1 bedoeld inkomstenbestanddeel van een in een verdragsluitende Staat gevestigd pensioenfonds, pensioenspaarfonds of vennootschap naar een in een andere staat gevestigd pensioenfonds, pensioenspaarfonds of vennootschap.

5. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten regelen in onderlinge overeenstemming de wijze van toepassing van paragraaf 2. Daarin wordt tevens geregeld welke gegevens de inwoner van een verdragsluitende Staat ten behoeve van een juiste toepassing van het Verdrag in de andere verdragsluitende Staat moet overleggen, met name om te kunnen vaststellen of al dan niet voldaan is aan de omstandigheden als bedoeld in paragraaf 2.

6. Niettegenstaande de paragrafen 1, 2 en 3 mogen uitkeringen, die worden betaald ter uitvoering van de sociale wetgeving van een verdragsluitende Staat aan een in die Staat in dienstbetrekking werkzame natuurlijke persoon die inwoner is van de andere verdragsluitende Staat, omdat die natuurlijke persoon vanwege ziekte, gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid of overtolligheid die dienstbetrekking niet of niet volledig daadwerkelijk kan vervullen, voor een periode van maximaal 1 jaar, dan wel zoveel langer als de natuurlijke persoon nog beloningen geniet ter zake van het daadwerkelijk vervullen van bedoelde dienstbetrekking, worden belast in de verdragsluitende Staat waarin de beloningen genoten ter zake van de daadwerkelijk vervulde dienstbetrekking mogen worden belast.

7. De uitdrukking « lijfrente » betekent een vaste som, periodiek betaalbaar op vaste tijdstippen, hetzij gedurende het leven, hetzij gedurende een vastgesteld of voor vaststelling vatbaar tijdvak, ingevolge een verbintenis tot het doen van betalingen, welke tegenover een voldoende en volledige tegenprestatie in geld of geldswaarde staat.

8. Alimentatieuitkeringen en andere soortgelijke betalingen afkomstig uit een verdragsluitende Staat en die worden betaald aan een inwoner van de andere verdragsluitende Staat, zijn slechts belastbaar in die andere Staat. De uitdrukking « alimentatieuitkeringen en andere soortgelijke betalingen » als bedoeld in deze paragraaf betekent periodieke uitkeringen ingevolge een wettelijke verplichting tot onderhoud of

ingevolge een schriftelijke overeenkomst tot scheiding, dan wel een afkoopsom in plaats daarvan.

Artikel 19 OVERHEIDSFUNCTIES

1. a) Lonen, salarissen en andere soortgelijke beloningen, niet zijnde pensioenen, betaald door een verdragsluitende Staat of een staatkundig onderdeel of plaatselijk publiekrechtelijk lichaam daarvan, aan een natuurlijke persoon, ter zake van diensten bewezen aan die Staat of dat onderdeel of dat publiekrechtelijk lichaam, mogen in die Staat worden belast.

b) Die lonen, salarissen en andere soortgelijke beloningen zijn evenwel slechts in de andere verdragsluitende Staat belastbaar indien de diensten in die Staat worden bewezen en de natuurlijke persoon inwoner van die Staat is, die :

1° onderdaan is van die Staat, of

2° niet uitsluitend met het oog op het bewijzen van de diensten inwoner van die Staat is geworden.

2. a) Pensioenen door een verdragsluitende Staat of een staatkundig onderdeel of plaatselijk publiekrechtelijk lichaam daarvan, hetzij rechtstreeks, hetzij uit door hen in het leven geroepen fondsen, betaald aan een natuurlijke persoon ter zake van diensten bewezen aan die Staat of aan dat onderdeel of dat publiekrechtelijk lichaam, mogen in die Staat worden belast.

b) Die pensioenen zijn evenwel slechts in de andere verdragsluitende Staat belastbaar indien de natuurlijke persoon inwoner en onderdaan is van die Staat.

3. De bepalingen van de artikelen 15, 16, 17 en 18 zijn van toepassing op lonen, salarissen en andere soortgelijke beloningen, en op pensioenen, betaald ter zake van diensten bewezen in het kader van een op winst gericht bedrijf uitgeoefend door een verdragsluitende Staat of een staatkundig onderdeel of plaatselijk publiekrechtelijk lichaam daarvan.

Artikel 20 LERAREN EN STUDENTEN

1. Beloningen, van welke aard ook, van hoogleraren en andere leden van het onderwijzend personeel, die inwoner zijn van een verdragsluitende Staat en in de andere verdragsluitende Staat verblijven om aldaar aan een universiteit of een andere officieel erkende onderwijsinstelling, onderwijs te geven of zich met wetenschappelijk onderzoek bezig te houden, zijn in die andere Staat vrijgesteld van belasting gedurende een tijdvak van ten hoogste twee jaar vanaf de datum van de feitelijke aanvang van die functie door die personen in de andere Staat.

2. Paragraaf 1 is niet van toepassing op inkomsten uit het verrichten van wetenschappelijk onderzoek, indien dit onderzoek niet wordt verricht in het algemeen belang, maar in de eerste plaats voor het persoonlijke nut van een bepaalde persoon of bepaalde personen.

3. Bedragen die een student of een voor een beroep of bedrijf in opleiding zijnde persoon die inwoner is, of onmiddellijk vóór zijn bezoek aan een verdragsluitende Staat inwoner was, van de andere verdragsluitende Staat en die uitsluitend voor zijn studie of opleiding in de eerstbedoelde Staat verblijft, ontvangt ten behoeve van zijn onderhoud, studie of opleiding, zijn in die Staat niet belastbaar, op voorwaarde dat die bedragen afkomstig zijn uit bronnen buiten die Staat.

Artikel 21 ANDERE INKOMSTEN

1. Ongeacht de afkomst ervan zijn bestanddelen van het inkomen van een inwoner van een verdragsluitende Staat die niet in de voorgaande artikelen van dit Verdrag worden behandeld en die in die Staat zijn belast, slechts in die Staat belastbaar.

2. De bepaling van paragraaf 1 is niet van toepassing op inkomsten, niet zijnde inkomsten uit onroerende goederen als omschreven in artikel 6, paragraaf 2, indien de verkrijger van die inkomsten, die inwoner is van een verdragsluitende Staat, in de andere verdragsluitende Staat een bedrijf met behulp van een aldaar gevestigde vaste inrichting of een zelfstandig beroep met behulp van een aldaar gevestigde vaste basis uitoefent en het recht of het goed dat de inkomsten oplevert met die vaste inrichting of die vaste basis wezenlijk is verbonden. In dat geval zijn de bepalingen van artikel 7 of van artikel 14, naar het geval, van toepassing.

HOOFDSTUK IV. BELASTINGHEFFING NAAR HET VERMOGEN**Artikel 22 VERMOGEN**

1. Vermogen bestaande uit onroerende goederen als omschreven in artikel 6, die een inwoner van een verdragsluitende Staat bezit en die in de andere verdragsluitende Staat zijn gelegen, mag in die andere Staat worden belast.

2. Vermogen bestaande uit roerende goederen die deel uitmaken van het bedrijfsvermogen van een vaste inrichting die een onderneming van een verdragsluitende Staat in de andere verdragsluitende Staat heeft of uit roerende goederen die behoren tot een vaste basis die een inwoner van een verdragsluitende Staat in de andere verdragsluitende Staat tot zijn beschikking heeft voor de uitoefening van een zelfstandig beroep, mag in die andere Staat worden belast.

3. Vermogen bestaande uit schepen, binnenschepen en luchtvaartuigen die in internationaal verkeer worden geëxploiteerd, alsmede uit roerende goederen die bij de exploitatie van die schepen, binnenschepen of luchtvaartuigen worden gebruikt, is slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat waar de plaats van de werkelijke leiding van de onderneming is gelegen. Het bepaalde van artikel 8, paragraaf 3 vindt hierbij toepassing.

4. Alle andere bestanddelen van het vermogen van een inwoner van een verdragsluitende Staat zijn slechts in die Staat belastbaar.

HOOFDSTUK V. WIJZE WAAROP DUBBELE BELASTING WORDT VERMEDEN**Artikel 23**

1. In België wordt dubbele belasting op de volgende wijze vermeden :

a) Indien een inwoner van België inkomsten verkrijgt, andere dan dividenden, interest of royalty's als zijn bedoeld in artikel 12, paragraaf 5, of bestanddelen van een vermogen bezit die ingevolge de bepalingen van dit Verdrag, in Nederland zijn belast, stelt België deze inkomsten of deze bestanddelen van vermogen vrij van belasting, maar om het bedrag van de belasting op het overige inkomen of vermogen van die inwoner te berekenen mag België het belastingtarief toepassen dat van toepassing zou zijn indien die inkomsten of die bestanddelen van het vermogen niet waren vrijgesteld.

b) Onder voorbehoud van de bepalingen van de Belgische wetgeving betreffende de verrekening van in het buitenland betaalde belastingen met de Belgische belasting wordt,

indien een inwoner van België inkomsten verkrijgt die deel uitmaken van zijn samengetelde inkomen dat aan de Belgische belasting is onderworpen en bestaan uit dividenden die niet van Belgische belasting zijn vrijgesteld ingevolge subparagraaf c hierna, uit interest of uit royalty's als zijn bedoeld in artikel 12, paragraaf 5, de op die inkomsten geheven Nederlandse belasting in mindering gebracht van de Belgische belasting op die inkomsten.

c) Dividenden die een vennootschap die inwoner is van België verkrijgt van een vennootschap die inwoner is van Nederland, worden in België vrijgesteld van de vennootschapsbelasting op de voorwaarden en binnen de grenzen die in de Belgische wetgeving zijn bepaald.

d) Indien verliezen die een onderneming gedreven door een inwoner van België in een in Nederland gelegen vaste inrichting heeft geleden, voor de belastingheffing van die onderneming in België volgens de Belgische wetgeving werkelijk in mindering van de winsten van die onderneming zijn gebracht, is de vrijstelling ingevolge subparagraaf a) in België niet van toepassing op de winst van andere belastbare tijdperken die aan die inrichting kan worden toegerekend, in zoverre als deze winst ook in Nederland door de verrekening van die verliezen van belasting is vrijgesteld.

2. In Nederland wordt dubbele belasting op de volgende wijze vermeden :

a) Nederland is bevoegd bij het heffen van belasting van zijn inwoners in de grondslag waarnaar de belasting wordt geheven, de bestanddelen van het inkomen of het vermogen te begrijpen die overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag in België mogen worden belast.

b) Indien echter een inwoner van Nederland bestanddelen van het inkomen verkrijgt of vermogensbestanddelen bezit die volgens artikel 6, artikel 7, artikel 10, paragrafen 5 en 7, artikel 11, paragraaf 5, artikel 12, paragraaf 3, artikel 13, paragrafen 1 en 2, artikel 14, artikel 15, paragraaf 1, artikel 18, paragrafen 2, 3 en 6, artikel 19, paragraaf 1, subparagraaf a , en paragraaf 2, subparagraaf a , artikel 21, paragraaf 2, en artikel 22, paragrafen 1 en 2, van dit Verdrag in België mogen worden belast en die in de in paragraaf 2, subparagraaf a , bedoelde grondslag zijn begrepen, stelt Nederland deze bestanddelen vrij door een vermindering van zijn belasting toe te staan. Deze vermindering wordt berekend overeenkomstig de bepalingen in de Nederlandse wetgeving tot het vermijden van dubbele belasting. Te dien einde worden genoemde bestanddelen geacht te zijn begrepen in het bedrag van de bestanddelen van het inkomen of het vermogen die ingevolge die bepalingen van Nederlandse belasting zijn vrijgesteld.

c) Nederland verleent voorts een aftrek op de aldus berekende Nederlandse belasting voor die bestanddelen van het inkomen die volgens artikel 10, paragraaf 2, artikel 11, paragraaf 2, artikel 16 en artikel 17 van dit Verdrag in België mogen worden belast, in zoverre deze bestanddelen in de in paragraaf 2, subparagraaf a , bedoelde grondslag zijn begrepen. Het bedrag van deze aftrek wordt berekend overeenkomstig de bepalingen in de Nederlandse wetgeving tot het vermijden van dubbele belasting.

d) Niettegenstaande de bepalingen van paragraaf 2, subparagraaf b verleent Nederland een aftrek op de Nederlandse belasting voor de in België betaalde belasting op bestanddelen van het inkomen die volgens artikel 7, artikel 10, paragraaf 5, artikel 11, paragraaf 5, artikel 12, paragraaf 3, artikel 14, en artikel 21, paragraaf 2, van dit Verdrag in België mogen worden belast, voorzover deze bestanddelen in de in paragraaf 2, subparagraaf a), bedoelde grondslag zijn begrepen, indien en voor zover Nederland volgens de bepalingen in de Nederlandse wetgeving tot het vermijden van dubbele belasting een aftrek verleent op de Nederlandse belasting voor de in een ander land over die bestanddelen van het inkomen geheven belasting. Voor de berekening van deze aftrek is de bepaling van subparagraaf c) van deze paragraaf van overeenkomstige toepassing.

3. Indien een inwoner van een van de verdragsluitende Staten interest als bedoeld in artikel 11, paragraaf 8, geniet, die in overeenstemming met artikel 11, paragraaf 8, in de andere verdragsluitende Staat mag worden belast, staat die andere verdragsluitende Staat van zijn belasting op die inkomsten een aftrek toe. Het bedrag van die aftrek is gelijk aan de belasting die in eerstgenoemde verdragsluitende Staat op de genoemde inkomsten is geheven, maar bedraagt in geen geval meer dan dat deel van de in de andere verdragsluitende Staat geheven belasting zoals berekend voordat de aftrek is toegestaan, dat toerekenbaar is aan die interest.

HOOFDSTUK VI. BIJZONDERE BEPALINGEN

Artikel 24 WERKZAAMHEDEN BUITENGAATS

1. De bepalingen van dit artikel vinden toepassing niettegenstaande enigerlei andere bepalingen van dit Verdrag. Dit artikel is echter niet van toepassing indien werkzaamheden buitengaats van een persoon voor die persoon een vaste inrichting vormen ingevolge de bepalingen van artikel 5 of een vaste basis waarop de bepalingen van artikel 14 toepassing vinden.

2. In dit artikel betekent de uitdrukking « werkzaamheden buitengaats » werkzaamheden die buitengaats worden verricht in verband met de exploratie of exploitatie van de in een verdragsluitende Staat gelegen zeebodem en de ondergrond daarvan en hun natuurlijke rijkdommen.

3. Een onderneming van een verdragsluitende Staat die in de andere verdragsluitende Staat werkzaamheden buitengaats verricht wordt, onder voorbehoud van paragraaf 4 van dit artikel, geacht ter zake van die werkzaamheden in de andere Staat een bedrijf uit te oefenen met behulp van een aldaar gevestigde vaste inrichting, tenzij de desbetreffende werkzaamheden buitengaats in de andere Staat worden verricht gedurende een tijdvak of tijdvakken die in een tijdvak van twaalf maanden een totaal van 30 dagen niet te boven gaan.

Voor de toepassing van deze paragraaf wordt :

a) indien een vennootschap in de andere verdragsluitende Staat werkzaamheden buitengaats verricht en verbonden is met een andere vennootschap, welke andere vennootschap als onderdeel van hetzelfde project dezelfde werkzaamheden buitengaats voortzet die worden of werden uitgevoerd door de eerstbedoelde vennootschap, en de hiervoor bedoelde door beide vennootschappen verrichte activiteiten bij elkaar opgeteld een tijdvak van 30 dagen te boven gaan, iedere vennootschap geacht haar werkzaamheden uit te oefenen gedurende een tijdvak dat 30 dagen in een tijdvak van twaalf maanden te boven gaat;

b) een vennootschap geacht verbonden te zijn met een andere vennootschap indien de een onmiddellijk of middellijk ten minste een derde deel van het kapitaal van de andere vennootschap bezit of indien een persoon onmiddellijk of middellijk ten minste een derde deel van het kapitaal van beide vennootschappen bezit.

4. Voor de toepassing van paragraaf 3 van dit artikel wordt de uitdrukking « werkzaamheden buitengaats » evenwel geacht niet te omvatten :

a) een van de activiteiten of een combinatie daarvan als genoemd in artikel 5, paragraaf 4;

b) sleep- of ankerwerkzaamheden door schepen die in de eerste plaats voor dat doel zijn ontworpen alsmede andere door zulke schepen verrichte activiteiten;

c) het vervoer van voorraden of personeel door schepen, binnenschepen of luchtvaartuigen in internationaal verkeer.

5. Een inwoner van een verdragsluitende Staat die in het kader van een zelfstandig beroep of van andere werkzaamheden van zelfstandige aard in de andere verdragsluitende Staat werkzaamheden buitengaats verricht, wordt geacht deze werkzaamheden te verrichten vanuit een vaste basis in de andere verdragsluitende Staat indien de desbetreffende werkzaamheden buitengaats een aaneengesloten tijdvak van 30 dagen of meer beslaan.

6. Salarissen, lonen en andere soortgelijke beloningen verkregen door een inwoner van een verdragsluitende Staat ter zake van een dienstbetrekking in verband met werkzaamheden buitengaats die worden verricht met behulp van een vaste inrichting in de andere verdragsluitende Staat, mogen, voor zover de dienstbetrekking in die andere Staat buitengaats wordt uitgeoefend, in die andere Staat worden belast.

7. Indien aan de hand van bewijsstukken wordt aangetoond dat over de inkomstenbestanddelen die ingevolge artikel 7 en artikel 14 in verband met paragraaf 3, onderscheidenlijk paragraaf 5 van dit artikel en ingevolge paragraaf 6 van dit artikel in de ene verdragsluitende Staat mogen worden belast, in die Staat belasting is betaald, verleent de andere verdragsluitende Staat een vrijstelling of vermindering van zijn belasting, die wordt berekend overeenkomstig de regels die zijn neergelegd in artikel 23, paragraaf 1, subparagraaf a) , onderscheidenlijk paragraaf 2, subparagraaf b) .

Artikel 25 INSTELLINGEN VOOR COLLECTIEVE BELEGGING IN EFFECTEN

1. Een instelling voor collectieve belegging in effecten (I.C.B.E.) die geen rechtspersoon is en die is gelegen in een verdragsluitende Staat waar zij niet is onderworpen aan een belasting bedoeld in artikel 2, subparagraaf a , 2° of paragraaf 3, subparagraaf b , 3°, die dividenden of interest verkrijgt die afkomstig zijn uit de andere verdragsluitende Staat, kan in plaats van de individuele deelgerechtigden in de I.C.B.E., die inwoner zijn van de eerstbedoelde verdragsluitende Staat, zelf een aanvraag indienen voor de in het Verdrag voorziene belastingverminderingen, -vrijstellingen of andere voordelen voor de individuele deelgerechtigden.

Niettegenstaande het bovenstaande, kan de aldaar bedoelde I.C.B.E., indien ten minste 75 percent van de bewijzen van deelgerechtigdheid in die I.C.B.E. in het bezit is van personen die inwoner zijn van de verdragsluitende Staat waar die I.C.B.E. is gelegen, een beroep doen op de bepalingen van artikel 10, paragraaf 2, subparagraaf b en artikel 11, paragraaf 2.

2. Alleen indien en voor zover die I.C.B.E. in de gevallen bedoeld in de paragraaf 1 niet zelf de voordelen van het Verdrag claimt, kan een persoon die deelneemt in die I.C.B.E. in de verdragsluitende Staat waaruit het inkomen afkomstig is een beroep doen op verdragsvoordelen.

Artikel 26 NON-DISCRIMINATIE

1. Onderdanen van een verdragsluitende Staat worden in de andere verdragsluitende Staat niet onderworpen aan enige belastingheffing of daarmee verband houdende verplichting, die anders of zwaarder is dan de belastingheffing en daarmee verband houdende verplichtingen waaraan onderdanen van die andere Staat onder gelijke omstandigheden, in het bijzonder met betrekking tot de woonplaats, zijn of kunnen worden onderworpen. Niettegenstaande de bepalingen van artikel 1 is deze bepaling ook van toepassing op

personen die geen inwoner zijn van een verdragsluitende Staat of van beide verdragsluitende Staten.

2. Natuurlijke personen die inwoner zijn van een van de verdragsluitende Staten en die voordelen of inkomsten uit de andere verdragsluitende Staat verkrijgen die ingevolge de bepalingen van hoofdstuk III van dit Verdrag ter heffing aan die andere Staat zijn toegewezen, hebben bij de belastingheffing in laatstbedoelde Staat, in de mate waarin die voordelen en inkomsten deel uitmaken van het wereldinkomen, recht op dezelfde persoonlijke aftrekken, tegemoetkomingen en verminderingen uit hoofde van burgerlijke staat of samenstelling van het gezin als inwoners van die andere Staat, voor zover zij overigens in gelijke omstandigheden verkeren als inwoners van die Staat.

3. De belastingheffing van een vaste inrichting die een onderneming van een verdragsluitende Staat in de andere verdragsluitende Staat heeft, is in die andere Staat niet ongunstiger dan de belastingheffing van ondernemingen van die andere Staat die dezelfde werkzaamheden uitoefenen. Deze bepaling mag niet aldus worden uitgelegd dat zij een verdragsluitende Staat verplicht aan inwoners van de andere verdragsluitende Staat bij de belastingheffing de persoonlijke aftrekken, tegemoetkomingen en verminderingen uit hoofde van de gezinstoestand of gezinslasten te verlenen die hij aan zijn eigen inwoners verleent.

4. Behalve indien de bepalingen van artikel 9, artikel 11, paragraaf 7, of artikel 12, paragraaf 5, van toepassing zijn, worden interest, royalty's en andere uitgaven die door een onderneming van een verdragsluitende Staat aan een inwoner van de andere verdragsluitende Staat worden betaald, bij het bepalen van de belastbare winst van die onderneming op dezelfde voorwaarden in mindering gebracht, alsof zij aan een inwoner van de eerstbedoelde Staat zouden zijn betaald.

Schulden van een onderneming van een verdragsluitende Staat tegenover een inwoner van de andere verdragsluitende Staat worden, bij het bepalen van het belastbare vermogen van die onderneming, eveneens op dezelfde voorwaarden in mindering gebracht, alsof die schulden tegenover een inwoner van de eerstbedoelde Staat zouden zijn aangegaan.

5. Ondernemingen van een verdragsluitende Staat, waarvan het kapitaal geheel of ten dele, onmiddellijk of middellijk, in het bezit is van, of wordt beheerst door, één of meer inwoners van de andere verdragsluitende Staat, worden in de eerstbedoelde Staat niet aan enige belastingheffing of daarmee verband houdende verplichting onderworpen die anders of zwaarder is dan de belastingheffing en daarmee verband houdende verplichtingen waaraan andere, soortgelijke ondernemingen van de eerstbedoelde Staat zijn of kunnen worden onderworpen.

6. Niettegenstaande de bepalingen van artikel 2 zijn de bepalingen van dit artikel van toepassing op belastingen van elke soort en benaming.

7. Bijdragen die door of namens een werknemer natuurlijke persoon zijn betaald ter zake van een pensioenregeling die voor de belastingheffing is erkend in de andere verdragsluitende Staat dan de verdragsluitende Staat waarin die werknemer zijn dienstbetrekking uitoefent, worden gedurende een periode van vijf jaar voor de belastingheffing in de laatstbedoelde Staat op dezelfde wijze behandeld als een bijdrage betaald aan een in die laatstbedoelde Staat voor de belastingheffing erkende pensioenregeling, mits :

a) die werknemer reeds bijdroeg aan de pensioenregeling voordat hij zijn dienstbetrekking in laatstbedoelde Staat ging uitoefenen; en

b) de bevoegde autoriteit van de laatstbedoelde Staat van oordeel is dat de pensioenregeling overeenkomt met een door die Staat voor de belastingheffing erkende pensioenregeling.

Voor de toepassing van deze paragraaf omvat de uitdrukking « pensioenregeling » mede een pensioenregeling ingevolge de sociale wetgeving van een verdragsluitende Staat.

8. Het recht op kinderbijslag ingevolge de sociale wetgeving van een verdragsluitende Staat wordt voor de toepassing van de belastingheffing in de andere verdragsluitende Staat gelijkgesteld met het recht op kinderbijslag ingevolge de sociale wetgeving van die Staat.

Artikel 27 COMPENSATIEREGELING VOOR NEDERLANDSE GRENSARBEIDERS

1. Aan natuurlijke personen die inwoner zijn van Nederland en uit België beloningen verkrijgen die ingevolge de bepalingen van artikel 15, 16, 17 en 18, paragraaf 6, van dit Verdrag ter heffing aan België zijn toegewezen, zal Nederland een vermindering van belasting verlenen, voor zover de som van de verschuldigde Nederlandse en Belgische belasting en de verschuldigde premie als bedoeld in de Wet financiering volksverzekeringen dan wel daarmee vergelijkbare bijdragen en premies ingevolge de Belgische sociale zekerheid meer bedraagt dan het bedrag dat aan Nederlandse belasting en premie als bedoeld in de Wet financiering volksverzekeringen zou zijn geheven indien zij die beloningen uit Nederland zouden hebben verkregen en Nederland daarover belasting en premie als is bedoeld in de Wet financiering volksverzekeringen zou hebben geheven.

Deze vermindering wordt gerealiseerd door, voor zover nodig, in België verschuldigde belasting en bijdragen en premies sociale zekerheid, voor zover deze vergelijkbaar zijn met premies die worden geheven ingevolge de Wet financiering volksverzekeringen, aan te merken als ingehouden Nederlandse loonbelasting en te verrekenen met de in Nederland verschuldigde belasting en premie als is bedoeld in de Wet financiering volksverzekeringen.

2. Ten aanzien van natuurlijke personen die inwoner zijn van Nederland en die beloningen verkrijgen die voor het tijdstip waarop de bepalingen van dit Verdrag van toepassing zijn, ingevolge de bepalingen van paragraaf 3, subparagraaf 1, van artikel 15 van de op 19 oktober 1970 te Brussel getekende Overeenkomst tussen de regering van het Koninkrijk België en de regering van het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting op het gebied van belastingen naar het inkomen en naar het vermogen en tot het vaststellen van enige andere regelen verband houdende met de belastingheffing, met Protocol, ter heffing aan Nederland waren toegewezen en die ingevolge de bepalingen van artikel 15 van dit Verdrag ter heffing aan België zijn toegewezen, zal Nederland een netto inkomensachteruitgang die zij als gevolg van die wijziging in de toedeling van heffingsrechten lijden, compenseren tot het moment waarop die netto inkomensachteruitgang nihil bedraagt of tot het moment waarop zij niet langer zodanige beloningen uit dezelfde dienstbetrekking verkrijgen.

Deze compensatie wordt gerealiseerd door, voor zover nodig, in België verschuldigde belasting en bijdragen en premies sociale zekerheid, voor zover deze vergelijkbaar zijn met premies die worden geheven ingevolge de Wet financiering volksverzekeringen, aan te merken als ingehouden Nederlandse loonbelasting en te verrekenen met de in Nederland verschuldigde belasting en premie als is bedoeld in de Wet financiering volksverzekeringen.

3. Voor de toepassing van paragraaf 2 wordt onder netto inkomensachteruitgang verstaan het jaarlijks vast te stellen verschil tussen de som van de Nederlandse en Belgische belasting alsmede premie als is bedoeld in de Wet financiering volksverzekeringen dan wel daarmee vergelijkbare bijdragen en premies ingevolge de Belgische sociale zekerheid die de in die paragraaf bedoelde natuurlijke persoon met toepassing van de bepalingen van dit Verdrag uiteindelijk verschuldigd is over zijn inkomen, en de som van de hiervoor bedoelde Nederlandse en Belgische belasting en premie als is bedoeld in de Wet financiering volksverzekeringen dan wel daarmee vergelijkbare bijdragen en premies ingevolge de

Belgische sociale zekerheid die hij daarover verschuldigd zou zijn geweest indien met betrekking tot de in die paragraaf bedoelde beloningen van die natuurlijke persoon de bepalingen van paragraaf 3, subparagraaf 1, van artikel 15 van de op 19 oktober 1970 te Brussel getekende Overeenkomst tussen de regering van het Koninkrijk België en de regering van het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting op het gebied van belastingen naar het inkomen en naar het vermogen en tot het vaststellen van enige andere regelen verband houdende met de belastingheffing, met Protocol, van toepassing zouden zijn geweest.

4. De bevoegde autoriteiten regelen in onderlinge overeenstemming in welke mate bijdragen en premies sociale zekerheid in België vergelijkbaar zijn met de premie voor de volksverzekeringen in Nederland als bedoeld in de Wet financiering volksverzekeringen.

Artikel 28 REGELING VOOR ONDERLING OVERLEG

1. Indien een persoon van oordeel is dat de maatregelen van een verdragsluitende Staat of van beide verdragsluitende Staten voor hem leiden of zullen leiden tot een belastingheffing die niet in overeenstemming is met de bepalingen van dit Verdrag, kan hij, onverminderd de rechtsmiddelen waarin het interne recht van die Staten voorziet, zijn geval voorleggen aan de bevoegde autoriteit van de verdragsluitende Staat waarvan hij inwoner is, of indien zijn geval onder artikel 26, paragraaf 1, ressorteert, aan die van de verdragsluitende Staat waarvan hij onderdaan is. Het geval moet worden voorgelegd binnen drie jaar nadat de maatregel die een belastingheffing ten gevolge heeft die niet in overeenstemming is met de bepalingen van het Verdrag, voor het eerst te zijner kennis is gebracht.

2. De bevoegde autoriteit tracht, indien het bezwaar haar gegrond voorkomt en indien zij niet zelf in staat is tot een bevredigende oplossing ervan te komen, de aangelegenheid in onderlinge overeenstemming met de bevoegde autoriteit van de andere verdragsluitende Staat te regelen, ten einde een belastingheffing die niet in overeenstemming is met het Verdrag te vermijden. De overeengekomen regeling wordt uitgevoerd niettegenstaande de verjaringstermijnen in de nationale wetgeving van de verdragsluitende Staten.

3. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten trachten moeilijkheden of twijfelpunten die mochten rijzen met betrekking tot de interpretatie of de toepassing van het Verdrag in onderlinge overeenstemming op te lossen.

4. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten plegen overleg omtrent de administratieve maatregelen die voor de uitvoering van de bepalingen van het Verdrag nodig zijn en met name omtrent de bewijsstukken die de inwoners van elke verdragsluitende Staat moeten overleggen om in de andere Staat de bij het Verdrag bepaalde belastingvrijstellingen of -verminderingen te verkrijgen.

5. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten kunnen zich rechtstreeks met elkander in verbinding stellen voor de toepassing van het Verdrag.

Artikel 29 UITWISSELING VAN INLICHTINGEN

De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten wisselen de inlichtingen uit die relevant zijn om uitvoering te geven aan de bepalingen van dit Verdrag of aan die van de nationale wetgeving van de verdragsluitende Staten met betrekking tot belastingen waarop het Verdrag van toepassing is, voor zover de heffing van die belastingen niet in strijd is met het Verdrag. De uitwisseling van inlichtingen wordt niet beperkt door artikel 1. De door een verdragsluitende Staat verkregen inlichtingen worden op dezelfde wijze geheim gehouden als de inlichtingen die onder de nationale wetgeving van die Staat zijn verkregen en worden alleen ter kennis gebracht van personen of autoriteiten (daaronder begrepen rechterlijke

instanties en administratieve lichamen) die betrokken zijn bij de vaststelling of invordering van, de tenuitvoerlegging of vervolging terzake van, of de beslissing in beroepszaken betrekking hebbende op belastingen die door een verdragsluitende Staat worden geheven. Deze personen of autoriteiten gebruiken deze inlichtingen slechts voor die doeleinden. Zij mogen van deze inlichtingen melding maken tijdens openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen.

Artikel 30 INVORDERINGSBIJSTAND

1. a) Op verzoek van de aanzoekende Staat betekent de aangezochte Staat documenten aan de geadresseerde, met inbegrip van documenten betreffende rechterlijke beslissingen, die afkomstig zijn van de aanzoekende Staat en verband houden met een belasting waarop dit Verdrag van toepassing is.

De aangezochte Staat betekent deze documenten volgens een door zijn nationale wetgeving en administratieve praktijk voorgeschreven methode voor de betekening van documenten van in wezen gelijksoortige aard. De aanzoekende Staat verschaft de daarvoor benodigde informatie.

b) De verdragsluitende Staten verlenen elkander hulp en bijstand voor de invordering van de belastingen waarop dit Verdrag van toepassing is, alsmede van alle met die belastingen verband houdende opcentiemen, verhogingen, interest, kosten en boeten van niet-strafrechtelijke aard, wanneer het belastingvorderingen betreft die eisbaar zijn en niet langer kunnen worden bestreden, tenzij anders overeengekomen tussen de bevoegde autoriteiten.

2. De bepalingen van dit artikel zijn van toepassing op elke persoon die overeenkomstig de wetgeving van de aanzoekende Staat gehouden is tot de betaling van belastingen waarop dit Verdrag van toepassing is.

3. Op vraag van de aanzoekende Staat zorgt de aangezochte Staat overeenkomstig de wetgeving en de administratieve praktijk die voor de betekening en de invordering van zijn eigen belastingvorderingen van toepassing zijn, voor de betekening en de invordering van de belastingvorderingen van die Staat, tenzij het Verdrag anders bepaalt.

4. De aangezochte Staat is niet verplicht een verzoek om bijstand voor de invordering in te willigen :

a) indien de aanzoekende Staat niet alle op zijn eigen grondgebied beschikbare middelen heeft aangewend, tenzij aanwending van die middelen zou leiden tot onevenredige moeilijkheden;

b) indien en voor zover hij de belastingvordering in strijd acht met de bepalingen van dit Verdrag of met enig ander verdrag waarbij beide Staten partij zijn.

5. De vraag om bijstand voor de invordering van een belastingvordering dient vergezeld te gaan van :

a) een officieel afschrift van de uitvoerbare titel in de aanzoekende Staat;

b) een officieel afschrift van elk ander document dat in de aanzoekende Staat voor de invordering is vereist; en

c) in voorkomend geval, een eensluidend verklaard afschrift van elke op de belastingvordering betrekking hebbende beslissing die kracht van gewijsde heeft verworven en afkomstig is van een administratief lichaam of van een rechtbank.

6. a) De uitvoerbare titel in Nederland heeft dezelfde uitwerking in België.
- b) De uitvoerbare titel in België wordt, indien passend en in overeenstemming met de in Nederland van kracht zijnde bepalingen, zo spoedig mogelijk na de datum van ontvangst van het verzoek om bijstand aanvaard, erkend of aangevuld, dan wel vervangen door een uitvoerbare titel in Nederland.
7. Problemen met betrekking tot de verjaringstermijn van de belastingvordering worden uitsluitend door de wetgeving van de aanzoekende Staat geregeld.
8. De daden van invordering die ten gevolge van een vraag om bijstand door de aangezochte Staat zijn gesteld, alsmede andere omstandigheden die overeenkomstig de wetgeving van die Staat de schorsing of stuiting van de verjaringstermijn tot gevolg zouden hebben, hebben dezelfde uitwerking met betrekking tot de wetgeving van de aanzoekende Staat. De aangezochte Staat stelt de aanzoekende Staat in kennis van de daartoe genomen maatregelen.
9. Belastingvorderingen waarvoor om invorderingsbijstand is verzocht, genieten in de aangezochte Staat geen enkel voorrecht en kunnen niet worden ingevorderd door middel van in hechtenis nemen wegens schuld van de schuldenaar.
10. De verplichting om bijstand te verlenen bij het invorderen van belastingvorderingen betreffende een overledene of zijn nalatenschap is beperkt tot de waarde van de nalatenschap of van de goederen verkregen door iedere begunstigde van de nalatenschap, afhankelijk van de vraag of de belastingvordering dient te worden ingevorderd uit de nalatenschap of bij de begunstigden daarvan.
11. De aangezochte Staat kan uitstel van betaling of betaling in termijnen toestaan indien zijn wetgeving of zijn administratieve praktijk dit toestaat in soortgelijke omstandigheden; hij doet echter eerst de aanzoekende Staat hiervan mededeling.
12. Op verzoek van de aanzoekende Staat worden met betrekking tot belastingvorderingen die worden bestreden of nog kunnen bestreden worden of nog niet eisbaar zijn, om zijn rechten te vrijwaren, door de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat de conservatoire maatregelen genomen waarin diens wetgeving voorziet. De bepalingen van de voorgaande paragrafen zijn op die maatregelen van overeenkomstige toepassing.
13. De Staten zien wederzijds af van de terugbetaling van kosten die voortvloeien uit de onderscheiden hulp en bijstand die zij elkaar verlenen bij de toepassing van dit Verdrag. De aanzoekende Staat zal in ieder geval verantwoordelijk blijven jegens de aangezochte Staat voor de geldelijke gevolgen van de invorderingsdaden die onterecht zijn gebleken ten aanzien van de realiteit van de betrokken belastingvordering of van de rechtsgeldigheid van de uitvoerbare titel in de aanzoekende Staat.
14. De in geval van betwisting in te stellen actie wordt gebracht voor de bevoegde rechter van de aanzoekende Staat overeenkomstig de bepalingen van zijn fiscale en burgerlijke wetgeving, en wordt tegelijkertijd ter kennis gebracht van de ambtenaar die in de aangezochte Staat met de invordering is belast.

Indien evenwel de betwisting de geldigheid of de gevolgen betreft van de krachtens dit Verdrag genomen conservatoire of executoriale handelingen, moet de actie worden ingesteld bij de bevoegde rechter van de aangezochte Staat, overeenkomstig de wetgeving van die Staat.

15. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten plegen desgewenst overleg om de regels vast te leggen ter uitvoering van dit artikel.

Artikel 31 BEPERKING VAN DE ARTIKELLEN 29 EN 30

In geen geval mogen de bepalingen van de artikelen 29 en 30 aldus worden uitgelegd dat zij een verdragsluitende Staat de verplichting opleggen :

- a) administratieve maatregelen te nemen die afwijken van de wetgeving en de administratieve praktijk van die of van de andere verdragsluitende Staat;
- b) bijzonderheden te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens de wetgeving of in de normale gang van de administratieve werkzaamheden van die of van de andere verdragsluitende Staat;
- c) inlichtingen te verstrekken die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze zouden onthullen, dan wel inlichtingen waarvan het verstrekken in strijd zou zijn met de openbare orde.

Artikel 32 DIPLOMATIEKE EN CONSULAIRE AMBTENAREN

1. De bepalingen van dit Verdrag tasten in geen enkel opzicht de fiscale voorrechten aan die leden van diplomatieke zendingen of consulaire posten ontleen aan de algemene regelen van het volkenrecht of aan bepalingen van bijzondere verdragen.

2. Voor de toepassing van het Verdrag worden de leden van diplomatieke zendingen of consulaire posten van een verdragsluitende Staat die in de andere verdragsluitende Staat of in een derde Staat geaccrediteerd zijn en die onderdaan van de zendstaat zijn, geacht inwoner van die Staat te zijn indien zij aldaar ter zake van belastingen naar het inkomen en naar het vermogen aan dezelfde verplichtingen onderworpen zijn als de inwoners van die Staat.

3. Het Verdrag is niet van toepassing op internationale organisaties, hun organen of hun ambtenaren, noch op personen die lid zijn van diplomatieke zendingen of consulaire posten van een derde Staat, indien deze in een verdragsluitende Staat verblijven en inzake belastingen naar het inkomen of naar het vermogen niet als inwoners van de ene of de andere verdragsluitende Staat worden behandeld.

HOOFDSTUK VII. SLOTBEPALINGEN

Artikel 33 INWERKINGTREDING

1. Elke verdragsluitende Staat zal de andere verdragsluitende Staat in kennis stellen van de voltooiing van de procedures die door zijn wetgeving voor de inwerkingtreding van dit Verdrag is vereist. Het Verdrag zal in werking treden op de vijftiende dag na de datum waarop de tweede kennisgeving is ontvangen.

2. De bepalingen van het Verdrag zullen van toepassing zijn :

- a) op de bij de bron verschuldigde belastingen op inkomsten die zijn toegekend of betaalbaar gesteld op of na 1 januari van het jaar dat onmiddellijk volgt op dat waarin het Verdrag in werking treedt;

b) op de andere belastingen geheven naar inkomsten van belastbare tijdperken die eindigen op of na 31 december van het jaar dat onmiddellijk volgt op dat waarin het Verdrag in werking treedt;

c) op belastingen naar het vermogen geheven van bestanddelen van het vermogen die bestaan op 1 januari van elk kalenderjaar na dat waarin het Verdrag in werking treedt.

3. Ten aanzien van belastingen waarvoor artikel 30 van dit Verdrag voorziet in de mogelijkheid van invorderingsbijstand vinden de bepalingen van het Verdrag tussen Nederland, België en Luxemburg nopens wederkerige bijstand inzake de invordering van belastingschulden, gesloten te Brussel op 5 september 1952, in de relatie tussen Nederland en België geen toepassing.

Ten aanzien van belastingen waarvoor artikel 30 van dit Verdrag niet voorziet in de mogelijkheid van invorderingsbijstand vinden de bepalingen van het Verdrag tussen Nederland, België en Luxemburg nopens wederkerige bijstand inzake de invordering van belastingschulden, gesloten te Brussel op 5 september 1952, onverkort toepassing.

4. Niettegenstaande het bepaalde in paragraaf 2 van dit artikel zijn de bepalingen van artikel 30 van het Verdrag overeenkomstig van toepassing op belastingvorderingen die door de Staat die het verzoek om invorderingsbijstand doet, zijn vastgesteld voor de datum van het van toepassing worden van het Verdrag. De eerste volzin is echter niet van toepassing voor belastingvorderingen waarvoor vóór de datum van het van toepassing worden van het Verdrag, met een beroep op het Verdrag tussen Nederland, België en Luxemburg nopens wederkerige bijstand inzake de invordering van belastingschulden, gesloten te Brussel op 5 september 1952, reeds een verzoek voor invorderingsbijstand is gedaan. Met betrekking tot die belastingvorderingen blijven de bepalingen van het Verdrag tussen Nederland, België en Luxemburg nopens wederkerige bijstand inzake de invordering van belastingschulden, gesloten te Brussel op 5 september 1952, onverkort van toepassing.

5. De op 19 oktober 1970 te Brussel ondertekende Overeenkomst tussen de Regering van het Koninkrijk België en de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting op het gebied van belastingen naar het inkomen en naar het vermogen en tot het vaststellen van enige andere regelen verband houdende met de belastingheffing, met Protocol, wordt beëindigd met de inwerkingtreding van dit Verdrag. De bepalingen van de Overeenkomst van 1970 blijven echter van toepassing totdat de bepalingen van dit Verdrag, in overeenstemming met de bepalingen van paragraaf 2 van dit artikel, toepassing vinden.

Artikel 34 BEEINDIGING

Dit Verdrag blijft van kracht totdat het door een verdragsluitende Staat is opgezegd, maar elk van de verdragsluitende Staten kan tot en met 30 juni van elk kalenderjaar na het vijfde jaar dat volgt op het jaar waarin het Verdrag in werking is getreden, aan de andere verdragsluitende Staat langs diplomatieke weg een schriftelijke opzegging doen toekomen. In geval van opzegging voor 1 juli van zodanig jaar, zal het Verdrag voor de laatste maal van toepassing zijn :

a) op de bij de bron verschuldigde belastingen op inkomsten die zijn toegekend of betaalbaar gesteld ten laatste op 31 december van het jaar waarin de kennisgeving van de beëindiging is gedaan;

b) op de andere belastingen geheven naar inkomsten van belastbare tijdperken die eindigen vóór 31 december van het jaar na dat waarin de kennisgeving van de beëindiging is gedaan;

c) op belastingen naar het vermogen geheven van bestanddelen van het vermogen die bestaan op 1 januari van het jaar waarin de kennisgeving van de beëindiging is gedaan.

Ten blijke waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gevolmachtigd door hun respectieve Regeringen, dit Verdrag hebben ondertekend.

Gedaan in tweevoud te Luxemburg, op 5 juni 2001, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde de twee teksten gelijkelijk authentiek.

PROTOCOL I

Bij de ondertekening van het Verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen zijn de ondergetekenden de volgende bepalingen overeengekomen die een integrerend deel van het Verdrag vormen.

1. Met betrekking tot artikel 2, paragraaf 2, artikel 6, artikel 13, paragraaf 1, artikel 21, paragraaf 2, en artikel 22, paragraaf 1

Voor de toepassing van het Verdrag wordt de uitdrukking « onroerende goederen » voor wat betreft Nederland gelezen als onroerende zaken.

2. Met betrekking tot artikel 3, paragraaf 1, subparagraaf c

Ingeval een vennootschap in de ene verdragsluitende Staat als zodanig aan belasting is onderworpen, doch het inkomen dan wel het vermogen van die vennootschap in de andere verdragsluitende Staat als inkomen onderscheidenlijk vermogen van de gerechtigden tot die vennootschap wordt belast, kunnen de bepalingen van het Verdrag niet tot gevolg hebben dat dubbele belasting of een totale of gedeeltelijke vrijstelling van het inkomen of het vermogen blijft bestaan. Om een dergelijk gevolg te vermijden, wordt de belasting, het inkomen en het vermogen van de vennootschap geacht belasting, inkomen en vermogen van de gerechtigden tot die vennootschap te zijn naar rato van hun gerechtigdheid in het vermogen van de vennootschap. Voorzover nodig kan daarbij worden bepaald dat de gerechtigden tot de vennootschap de ten laste van de vennootschap geheven belasting over dat inkomen en vermogen (inclusief eventueel daarop drukkende bronbelasting van derde Staten), ieder voor zijn aandeel mogen verrekenen met de belasting die zij over hetzelfde inkomen onderscheidenlijk vermogen verschuldigd zijn en dat de Staat van vestiging van de vennootschap afziet van eventuele belastingheffing van de gerechtigden tot die vennootschap die inwoner zijn van de andere verdragsluitende Staat over uitdeling van winst door die vennootschap aan die gerechtigden.

3. Met betrekking tot artikel 3, paragraaf 2, en artikel 28, paragraaf 3

Het is wel te verstaan dat indien de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten in onderlinge overeenstemming een oplossing binnen de context van het Verdrag hebben bereikt voor gevallen waarin :

a) onder toepassing van artikel 3, paragraaf 2, de uitleg van een niet omschreven uitdrukking als gevolg zou hebben dat; dan wel

b) als gevolg van kwalificatieverschillen (bijvoorbeeld van een inkomensbestanddeel of van een persoon),

een situatie van dubbele belasting of dubbele vrijstelling zou optreden, deze oplossing - na bekendmaking daarvan door beide bevoegde autoriteiten - voor de toepassing van het Verdrag ook in andere, gelijke gevallen bindend zal zijn.

4. Met betrekking tot artikel 4

a) Een natuurlijke persoon die aan boord van een schip of binnenschip woont zonder een werkelijke woonplaats in een verdragsluitende Staat te hebben, wordt geacht zijn woonplaats te hebben in de Staat waarin het schip of binnenschip zijn thuishaven heeft.

b) Indien een vennootschap in de ene verdragsluitende Staat als zodanig niet aan belasting is onderworpen en in de andere verdragsluitende Staat wel als zodanig aan belasting is onderworpen, worden op verzoek van de vennootschap door de andere verdragsluitende Staat de bepalingen van de Hoofdstukken III, IV en V van het Verdrag toegepast in de mate waarin die hadden moeten worden toegepast indien de gerechtigden in het vermogen van die vennootschap het inkomen en het vermogen van die vennootschap ieder voor zijn aandeel in die vennootschap rechtstreeks zouden hebben genoten onderscheidenlijk hebben bezeten. De toepassing van de vorige volzin laat onverlet dat de andere verdragsluitende Staat volgens zijn nationale wet de grondslag waarnaar de belasting van de vennootschap wordt geheven bepaalt en deze slechts in zoverre vermindert als rechtstreeks voortvloeit uit de vorige volzin.

5. Met betrekking tot artikel 4, paragraaf 1

Een verdragsluitende Staat, een staatkundig onderdeel of een plaatselijk publiekrechtelijk lichaam daarvan, alsmede een pensioenfonds of instelling uitsluitend werkzaam voor godsdienstige, liefdadige, wetenschappelijke, opvoedkundige of openbare doeleinden, gevestigd in een verdragsluitende Staat en als zodanig in die Staat vrijgesteld van belastingen als bedoeld in artikel 2 van het Verdrag wordt geacht een inwoner van die Staat te zijn.

Onder de uitdrukking « pensioenfonds » wordt verstaan elk pensioenfonds dat volgens de wettelijke bepalingen van de verdragsluitende Staat waarin het is gevestigd, als zodanig is erkend en onder toezicht staat.

6. Met betrekking tot artikel 5, paragraaf 3

Ingeval door een onderneming van een verdragsluitende Staat in de andere verdragsluitende Staat bouwwerken of constructie- of installatiewerkzaamheden op verschillende plaatsen en op verschillende tijdstippen worden uitgevoerd, dient voor de berekening van de duur van twaalf maanden het volgende in aanmerking te worden genomen :

a) afzonderlijke bouwwerken of afzonderlijke constructie- of installatiewerkzaamheden moeten voor de berekening van de duur van twaalf maanden niet worden samengenomen;

b) normaal kunnen als afzonderlijke werken worden beschouwd werken die voor rekening van verschillende opdrachtgevers worden uitgevoerd, tenzij die werken uit economisch oogpunt één geheel vormen;

c) indien verschillende werken voor rekening van één enkele opdrachtgever worden uitgevoerd ingevolge één enkele overeenkomst, worden zij als één geheel behandeld, tenzij die werken niet in enige samenhang worden verricht;

d) indien verschillende werken voor rekening van één enkele opdrachtgever worden uitgevoerd ingevolge meer dan één overeenkomst, dienen zij eveneens te worden

samengenomen in geval de werken, ofschoon op verschillende plaatsen uitgevoerd, slechts een deel van een groter geheel vormen en er geen noemenswaardige werkonderbreking is geweest.

7. Met betrekking tot artikel 5, artikel 6, artikel 7, artikel 13, artikel 22 en artikel 24

Het is wel te verstaan dat rechten tot exploratie en exploitatie van natuurlijke rijkdommen worden beschouwd als onroerende goederen die zijn gelegen in de verdragsluitende Staat op wiens zeebodem en ondergrond daarvan deze rechten betrekking hebben, alsmede dat deze rechten geacht worden te behoren tot de activa van een vaste inrichting in die Staat. Voorts is het wel te verstaan dat de hiervoor genoemde rechten ook omvatten rechten op belangen bij, of voordelen uit vermogensbestanddelen die voortvloeien uit die exploratie of exploitatie.

8. Met betrekking tot artikel 7

Met betrekking tot artikel 7, paragrafen 1 en 2, geldt dat, indien een onderneming van een verdragsluitende Staat in de andere verdragsluitende Staat goederen of koopwaar verkoopt of een bedrijf uitoefent met behulp van een aldaar gevestigde vaste inrichting, de winst van die vaste inrichting niet wordt bepaald op basis van het totale door de onderneming ontvangen bedrag, doch slechts op basis van dat deel van de winst van de onderneming dat aan de werkelijke werkzaamheden van de vaste inrichting voor die verkopen of die bedrijfsuitoefening is toe te rekenen. Met name bij overeenkomsten betreffende de levering, installatie of constructie, dan wel het toezicht daarop, van nijverheids-, handels- of wetenschappelijke uitrusting of betreffende de constructie, dan wel het toezicht daarop, van gebouwen, alsmede bij openbare werken, wordt, indien de onderneming een vaste inrichting heeft, de winst van die vaste inrichting niet bepaald op basis van het totale door de onderneming ontvangen bedrag, doch slechts op basis van dat deel van de overeenkomst dat werkelijk wordt uitgevoerd door de vaste inrichting in de verdragsluitende Staat waar de vaste inrichting is gevestigd. De winst die betrekking heeft op dat deel van de overeenkomst, dat wordt uitgevoerd door het hoofdkantoor van de onderneming, is slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat waarvan de persoon die deze onderneming exploiteert, inwoner is.

9. Met betrekking tot artikel 7 en artikel 14

a) Vergoedingen voor technische diensten, waaronder begrepen studies of toezichthoudende werkzaamheden van wetenschappelijke, geologische of technische aard, of voor diensten van raadgevende of toezichthoudende aard, worden beschouwd als vergoedingen waarop de bepalingen van artikel 7 of artikel 14 van toepassing zijn.

b) Het is wel te verstaan dat wanneer een natuurlijke persoon, inwoner van een verdragsluitende Staat, beloningen geniet ter zake van het verrichten van arbeid in een in de andere verdragsluitende Staat gevestigde vaste inrichting van een door zijn echtgenoot gedreven onderneming van eerstgenoemde verdragsluitende Staat, die beloningen voor de toepassing van het Verdrag worden aangemerkt als winst van een onderneming van eerstgenoemde verdragsluitende Staat die in de andere verdragsluitende Staat mag worden belast, indien het bedrag van de beloningen ten laste komt van eerdergenoemde in de andere verdragsluitende Staat gevestigde vaste inrichting.

Het vorengaande is van overeenkomstige toepassing op beloningen genoten ter zake van het verrichten van arbeid in een in de andere verdragsluitende Staat gevestigde vaste basis waarover zijn in de eerstbedoelde Staat woonachtige echtgenoot geregeld beschikt voor het verwerven van inkomsten uit een zelfstandig beroep.

c) Het is wel te verstaan dat wanneer een natuurlijke persoon, inwoner van België, winst uit onderneming geniet die aan een in Nederland gevestigde vaste inrichting is toe te rekenen deze natuurlijke persoon overeenkomstig de wetgeving van Nederland een aan de omvang van deze winst gerelateerde oudedagsreserve mag opbouwen. Wanneer de omvang van de oudedagsreserve afneemt, worden die afnemingen voor de toepassing van het Verdrag aangemerkt als winst van die vaste inrichting. Deze winst mag in Nederland worden belast.

Het vorenstaande is van overeenkomstige toepassing voor een natuurlijke persoon, inwoner van België, die een zelfstandig beroep uitoefent en daarvoor beschikt over een in Nederland gevestigde vaste basis.

10. Met betrekking tot artikel 9, paragraaf 1

Het is echter wel te verstaan, dat de omstandigheid dat verbonden ondernemingen overeenkomsten hebben afgesloten, zoals « cost-sharing » overeenkomsten of algemene dienstverleningsovereenkomsten, voor of gebaseerd op de toerekening van de kosten van de leiding, de algemene beheerskosten, de technische en zakelijke kosten, kosten voor onderzoek en ontwikkeling en andere soortgelijke kosten, op zichzelf geen voorwaarde is die afwijkt van die welke zouden worden overeengekomen tussen onafhankelijke ondernemingen.

11. Met betrekking tot artikel 9

Het is wel te verstaan dat voor de toepassing van artikel 9 onder een onderneming mede wordt begrepen een vaste inrichting.

12. Met betrekking tot artikel 10, paragraaf 2

De bepalingen van artikel 10, paragraaf 2, zijn niet van toepassing op dividenden die een vennootschap die inwoner is van een van de verdragsluitende Staten betaalt aan een vennootschap die inwoner is van de andere verdragsluitende Staat, terzake waarvan, op grond van de bepalingen van de Richtlijn betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor moedermaatschappijen en dochterondernemingen uit verschillende Lid-Staten (90/435/EEG) zoals deze eventueel kan worden gewijzigd, door de Staat waarvan de vennootschap die het dividend betaalt inwoner is, geen belasting mag worden geheven.

13. Met betrekking tot artikel 10, artikel 11 en artikel 12

Indien aan de bron belasting is geheven die het belastingbedrag dat ingevolge de bepalingen van artikel 10, 11 of 12 mag worden geheven te boven gaat, moeten verzoeken om teruggaaf van het daarboven uitgaande belastingbedrag worden ingediend bij de bevoegde autoriteit van de verdragsluitende Staat die de belasting heeft geheven, binnen een tijdvak van drie jaren na afloop van het kalenderjaar waarin de belasting is geheven.

14. Met betrekking tot artikel 11 en artikel 13

Voor de toepassing van artikel 11, paragraaf 8 en artikel 13, paragraaf 5, wordt onder de uitdrukking « een vennootschap die volgens de wetgeving van een verdragsluitende Staat inwoner is van die Staat » verstaan :

a) een vennootschap waarvan de plaats van werkelijke leiding in die verdragsluitende Staat gelegen is; en

b) een vennootschap waarvan de plaats van werkelijke leiding uit die verdragsluitende Staat is verplaatst, mits de plaats van werkelijke leiding van die vennootschap, voorafgaande aan vorenbedoelde verplaatsing van zijn werkelijke leiding, voor een periode van ten minste vijf

jaren in die verdragsluitende Staat was gelegen. In dit geval wordt die vennootschap slechts voor een periode van tien jaar na verplaatsing van zijn werkelijke leiding uit die verdragsluitende Staat als inwoner van die Staat aangemerkt.

15. Met betrekking tot artikel 10 en artikel 13

Het is wel te verstaan dat de uitdrukking « voordelen verkregen uit de vervreemding » niet omvat inkomsten genoten bij het inkopen van aandelen door, of bij de liquidatie van een vennootschap. Die inkomsten worden beheerst door de bepalingen van artikel 10.

16. Met betrekking tot artikel 11, paragrafen 2 en 3

Indien een EEG-richtlijn inzake de belastingheffing op inkomsten van spaargelden van kracht wordt en indien, ingevolge deze richtlijn, zoals deze eventueel kan worden gewijzigd, interest afkomstig uit een van de verdragsluitende Staten en betaald aan een inwoner van de andere Staat ook mag worden belast in de verdragsluitende Staat waaruit de interest afkomstig is, dan geldt, in afwijking in zoverre van het bepaalde in artikel 11, paragrafen 2 en 3, met betrekking tot die interest het bepaalde in die richtlijn.

Indien een EEG-richtlijn, zoals deze eventueel kan worden gewijzigd, betreffende een gemeenschappelijke belastingregeling inzake betalingen van rente en royalty's tussen ondernemingen van kracht wordt, dan geldt, wat betreft interest, in afwijking in zoverre van het bepaalde in artikel 11, paragrafen 2 en 3, het bepaalde in die richtlijn.

17. Met betrekking tot artikel 10, paragraaf 4

Het is wel te verstaan dat de uitdrukking « dividenden » eveneens betekent inkomsten die worden genoten door een natuurlijke persoon en die volgens de fiscale wetgeving van de Staat waarvan de vennootschap-schuldenaar inwoner is op dezelfde wijze als inkomsten uit aandelen in de belastingheffing worden betrokken.

18. Met betrekking tot artikel 15, paragraaf 2

Het is wel te verstaan dat de uitdrukking « belastingjaar » voor België betekent « belastbaar tijdperk ».

19. Met betrekking tot artikel 15 en 23

Het is wel te verstaan dat het bepaalde in paragraaf 3 van artikel 15 Nederland niet belet de bepalingen van paragraaf 2, subparagrafen a) en b), van artikel 23 van het Verdrag toe te passen.

20. Met betrekking tot artikel 7, 14, 15 en 16

a) Het is wel te verstaan dat voor de toepassing van paragraaf 1 van artikel 16 voor Nederland de uitdrukking soortgelijke functie omvat « commissaris van een vennootschap » die als zodanig door de algemene vergadering van aandeelhouders of enig ander bevoegd orgaan van de vennootschap die inwoner is van Nederland is benoemd en die met het toezicht op de algemene leiding van de vennootschap is belast.

b) Het is wel te verstaan dat, indien een door een natuurlijke persoon die inwoner is van een van de verdragsluitende Staten gedreven onderneming die haar bedrijf uitoefent met behulp van een in de andere verdragsluitende Staat gevestigde vaste inrichting, overeenkomstig de wetgeving van eerstbedoelde Staat geheel of gedeeltelijk wordt omgezet in een onderneming gedreven door een vennootschap gevestigd in die Staat, de inkomsten die de

natuurlijke persoon geniet ter zake van werkzaamheden voor die vennootschap in oprichting en die toerekenbaar zijn aan het in de andere verdragsluitende Staat uitgeoefende bedrijf gedurende de periode dat de vennootschap in oprichting is, voor de toepassing van het Verdrag worden beschouwd als beloningen in de zin van artikel 15 of 16, naar gelang het geval.

De vorige volzin is van overeenkomstige toepassing in geval die natuurlijke persoon een zelfstandig beroep uitoefent in de zin van artikel 14 van het Verdrag.

21. Met betrekking tot artikel 17, paragraaf 3

Voor de toepassing van artikel 17, paragraaf 3, betekent de uitdrukking « gefinancierd voor een wezenlijk deel » een financiering van ten minste dertig procent.

22. Met betrekking tot artikel 18 en artikel 26

Voor de toepassing van artikel 18 en artikel 26, wordt onder de uitdrukking « sociale wetgeving » verstaan een stelsel inzake sociale zekerheid.

23. Met betrekking tot artikel 19, paragraaf 2

Een uit Nederland afkomstig pensioen valt onder de reikwijdte van artikel 19, paragraaf 2, voor zover de aanspraak op dat pensioen is opgebouwd gedurende een publiekrechtelijke dienstbetrekking. Dit ongeacht door wie dat pensioen wordt uitbetaald. Wanneer de aanspraak op een pensioen deels gedurende een particuliere dienstbetrekking en deels gedurende een publiekrechtelijke dienstbetrekking is opgebouwd, wordt het deel van dat pensioen dat wordt beheerst door artikel 18, respectievelijk het deel dat wordt beheerst door artikel 19, paragraaf 2, vastgesteld naar evenredigheid van het aantal jaren dat de aanspraak op dat pensioen is opgebouwd gedurende een particuliere, onderscheidenlijk gedurende een publiekrechtelijke dienstbetrekking, ten opzichte van het totale aantal jaren waarover de aanspraak op dat pensioen is opgebouwd.

24. Met betrekking tot artikel 23, paragraaf 1

a) Voor het bepalen van de aanvullende belastingen die door de Belgische gemeenten en agglomeraties worden vastgesteld, worden in België, niettegenstaande de bepalingen van artikel 23, paragraaf 1, subparagraaf a) en elke andere bepaling van dit Verdrag, de beroepsinkomsten die volgens artikel 23, paragraaf 1, subparagraaf a) zijn vrijgesteld, in aanmerking genomen. Deze aanvullende belastingen worden berekend op de belasting die in België verschuldigd zou zijn in het geval bedoelde inkomsten uit Belgische bronnen werden verkregen.

b) Het is wel te verstaan dat de regeling bepaald in artikel 23, paragraaf 1, subparagraaf c), eveneens van toepassing is op dividenden die een vennootschap die inwoner is van België verkrijgt van een vennootschap die inwoner is van Nederland, en die voortkomen uit dividenden uitgekeerd aan die laatste vennootschap door een derde vennootschap die aan een belasting van gelijke aard als de Belgische vennootschapsbelasting is onderworpen.

25. Met betrekking tot artikel 23, paragraaf 2, subparagraaf b)

Het is wel te verstaan dat voor de berekening van de vermindering vermeld in artikel 23, paragraaf 2, subparagraaf b), de waarde van de in artikel 22, paragraaf 1, genoemde vermogensbestanddelen wordt verminderd met de waarde van de schulden verzekerd door hypotheek op dat vermogen en de waarde van de in artikel 22, paragraaf 2, bedoelde

vermogensbestanddelen wordt verminderd met de waarde van de tot de vaste inrichting of de vaste basis behorende schulden.

26. Met betrekking tot artikel 26, paragraaf 2

Ingeval in Nederland omstandigheden van partners mede een rol spelen bij de vaststelling van de verschuldigde belasting worden die omstandigheden, ingeval een natuurlijke persoon die inwoner is van België een beroep doet op deze bepaling bij de vaststelling van zijn in Nederland verschuldigde belasting overeenkomstig in aanmerking genomen, met dien verstande dat hij de persoonlijke aftrekken, tegemoetkomingen en verminderingen die bij zijn partner in België in aanmerking komen niet ook in Nederland kan vergelden.

27. Met betrekking tot artikel 28

De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten kunnen ter zake van een overeengekomen regeling in het kader van een onderling overleg op basis van het bepaalde in artikel 28 tevens overeenkomen dat in de verdragsluitende Staat waar ingevolge eerdergenoemde regeling sprake is van een vermeerdering van het belastbare inkomen met betrekking tot de daaruit voortvloeiende verschuldigde belasting wordt afgezien van belastingverhogingen, interest en kosten, indien in de andere verdragsluitende Staat met betrekking tot de corresponderende vermindering van belasting ingevolge die regeling wordt afgezien van de toekenning van interest.

28. Met betrekking tot artikel 30

Voor de toepassing van het Verdrag wordt de uitdrukking « uitvoerbare titel » voor wat betreft Nederland gelezen als executoriale titel en wordt de uitdrukking « eisbaar » voor wat betreft Nederland gelezen als invorderbaar.

29. Met betrekking tot artikel 30, paragraaf 9

Deze bepaling is in België van toepassing met betrekking tot het voorrecht van de Schatkist zoals bedoeld in de artikelen 422 en 423 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992.

30. Met betrekking tot artikel 33 en artikel 34

a) Het is wel te verstaan dat de uitdrukking « zijn toegekend of betaalbaar gesteld » voor Nederland tevens betekent « ontvangen, verrekend of ter beschikking gesteld zijn, rentedragend zijn geworden, vorderbaar en inbaar zijn geworden ».

b) Het is wel te verstaan dat de uitdrukking « belastbare tijdperken » voor Nederland betekent « belastingjaren ».

Ten blijke waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gevolmachtigd door hun respectieve Regeringen, dit Protocol hebben ondertekend.

Gedaan in tweevoud te Luxemburg, op 5 juni 2001, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde de twee teksten gelijkelijk authentiek.

PROTOCOL II

Bij de ondertekening van het Verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan

van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen zijn de ondergetekenden het volgende tweede protocol overeengekomen dat een integrerend deel van het Verdrag vormt.

De verdragsluitende Staten komen overeen dat zij, met het oog op een redelijke verdeling van de door elk van die Staten van inwoners natuurlijke personen van de andere verdragsluitende Staat geheven belastingen over inkomsten uit niet-zelfstandige arbeid als bedoeld in artikel 15 van het Verdrag, elkaar jaarlijks over en weer een vergoeding ter grootte van een deel van die belasting zullen doen toekomen. Basis voor de door een van de verdragsluitende Staten aan de andere verdragsluitende Staat verschuldigde vergoeding vormt het totaal aan zuivere belastingopbrengst dat eerstbedoelde verdragsluitende Staat ontvangt van inwoners natuurlijke personen van de andere verdragsluitende Staat die in eerstbedoelde verdragsluitende Staat inkomsten uit niet-zelfstandige arbeid genieten waarover het heffingsrecht ingevolge het bepaalde in artikel 15 van het Verdrag is toegewezen aan die Staat. De zuivere belastingopbrengst als bedoeld in de vorige volzin wordt gesteld op 20 percent van het totaal van de door vorenbedoelde inwoners natuurlijke personen van de ene verdragsluitende Staat in de andere verdragsluitende Staat naar hun inkomsten verschuldigde belasting en de gelijktijdig door de belastingdienst van die laatstbedoelde Staat geheven premies sociale verzekeringswetgeving als bedoeld in Verordening (EEG) nr. 1408/71. Elk van de verdragsluitende Staten betaalt de andere verdragsluitende Staat een vergoeding ter grootte van 50 percent van het door die verdragsluitende Staat van inwoners van de andere verdragsluitende Staat ontvangen bedrag aan zuivere belastingopbrengst. De over en weer verschuldigde vergoedingen worden in rekening courant verrekend op het moment dat de daaraan ten grondslag liggende belastingopbrengst is ontvangen, c.q. betaald. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten treden voorafgaande aan de inwerkingtreding van het protocol en vervolgens na elke periode van vijf jaar waarin jaarlijks vorenbedoelde verrekening heeft plaatsgevonden met elkaar in overleg teneinde te bezien of eerdergenoemde percentages nog adequaat worden geacht. Wanneer de bevoegde autoriteiten van beide verdragsluitende Staten in het kader van zo'n overleg overeenstemming bereiken over het feit dat een van eerderbedoelde percentages of beide niet meer adequaat zijn, dan stellen zij in onderling overleg de voor een volgende vijf jaars-periode geldende percentages vast.

Ten blijke waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gevolmachtigd door hun respectieve Regeringen, dit Protocol hebben ondertekend.

Gedaan in tweevoud te Luxemburg, op 5 juni 2001, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde de twee teksten gelijkelijk authentiek.

WISSELING VAN BRIEVEN

Excellentie,

Ik heb de eer te verwijzen naar het op 5 juni 2001 getekende Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen (hierna te noemen : het Verdrag) en namens de regering van het Koninkrijk der Nederlanden het volgende voor te stellen :

In de loop van de onderhandelingen die hebben geleid tot het sluiten van het heden ondertekende Verdrag hebben de onderhandelaars een gemeenschappelijke

overeenstemming bereikt en opgesteld over de verhouding tussen de conclusies van de Raad van 1 december 1997 inzake het belastingbeleid (98/C 2/01) en het Verdrag.

In de conclusies van de Raad van 1 december 1997 wordt voorzien in een pakket van maatregelen bestaande uit een gedragscode inzake de belastingregeling voor ondernemingen, een richtlijn voor de belasting op inkomsten uit spaartegoeden en een voorstel voor bronheffing op grensoverschrijdende uitkeringen van interest en royalty's tussen bedrijven.

In het protocol bij het Verdrag is een voorziening opgenomen voor de samenloop van de bepalingen van het Verdrag met de in de conclusies opgenomen voorstellen voor een richtlijn inzake de belasting op inkomsten uit spaartegoeden en een richtlijn voor bronheffing op grensoverschrijdende uitkering van interest en royalty's.

Het verdrag onderscheidenlijk het protocol bevat geen verwijzing naar de gedragscode. De gedragscode betreft een op Europees niveau gecoördineerde actie ter bestrijding van schadelijke fiscale concurrentie om bij te dragen tot de verwezenlijking van Europese doelstellingen. De uitvoering van deze aanbeveling van de Raad bijeen zal met erkenning van de positieve effecten van eerlijke concurrentie en van de noodzaak om het internationale concurrentievermogen van de Europese Unie en de lidstaten te waarborgen in beginsel moeten leiden tot een oplossing op gemeenschapsniveau.

Indien in het kader van de resolutie van 1 december 1997 van de Ecofinraad op communautair niveau uitvoering wordt gegeven aan de conclusies van de Raad zullen de verdragsluitende Staten in gezamenlijk overleg bezien of en zo ja in welke mate, met het oog op het scheppen van voorwaarden voor eerlijke concurrentie binnen de Europese Unie, het Verdrag daaraan dienstbaar kan zijn, dan wel kan worden gemaakt.

Gelief, Excellentie, de verzekering van mijn zeer bijzondere hoogachting wel te willen aanvaarden.

Excellentie,

Ik heb de eer de ontvangst te bevestigen van uw Nota van heden die als volgt luidt :

« Excellentie,

Ik heb de eer te verwijzen naar het op 5 juni 2001 getekende Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen (hierna te noemen : het Verdrag) en namens de regering van het Koninkrijk der Nederlanden het volgende voor te stellen :

In de loop van de onderhandelingen die hebben geleid tot het sluiten van het heden ondertekende Verdrag hebben de onderhandelaars een gemeenschappelijke overeenstemming bereikt en opgesteld over de verhouding tussen de conclusies van de Raad van 1 december 1997 inzake het belastingbeleid (98/C 2/01) en het Verdrag.

In de conclusies van de Raad van 1 december 1997 wordt voorzien in een pakket van maatregelen bestaande uit een gedragscode inzake de belastingregeling voor ondernemingen, een richtlijn voor de belasting op inkomsten uit spaartegoeden en een voorstel voor bronheffing op grensoverschrijdende uitkeringen van interest en royalty's tussen bedrijven.

In het protocol bij het Verdrag is een voorziening opgenomen voor de samenloop van de bepalingen van het Verdrag met de in de conclusies opgenomen voorstellen voor een richtlijn inzake de belasting op inkomsten uit spaartegoeden en een richtlijn voor bronheffing op grensoverschrijdende uitkering van interest en royalty's.

Het verdrag onderscheidenlijk het protocol bevat geen verwijzing naar de gedragscode. De gedragscode betreft een op Europees niveau gecoördineerde actie ter bestrijding van schadelijke fiscale concurrentie om bij te dragen tot de verwezenlijking van Europese doelstellingen. De uitvoering van deze aanbeveling van de Raad bijeen zal met erkenning van de positieve effecten van eerlijke concurrentie en van de noodzaak om het internationale concurrentievermogen van de Europese Unie en de lidstaten te waarborgen in beginsel moeten leiden tot een oplossing op gemeenschapsniveau.

Indien in het kader van de resolutie van 1 december 1997 van de Ecofinraad op communautair niveau uitvoering wordt gegeven aan de conclusies van de Raad zullen de verdragsluitende Staten in gezamenlijk overleg bezien of en zo ja in welke mate, met het oog op het scheppen van voorwaarden voor eerlijke concurrentie binnen de Europese Unie, het Verdrag daaraan dienstbaar kan zijn, dan wel kan worden gemaakt.

Gelief, Excellentie, de verzekering van mijn zeer bijzondere hoogachting wel te willen aanvaarden. »

Ik heb de eer u mede te delen dat mijn Regering met het vorenstaande akkoord gaat.

Gelief, Excellentie, de verzekering van mijn zeer bijzondere hoogachting wel te willen aanvaarden.

PROTOCOL
TOT WIJZIGING VAN
HET VERDRAG TUSSEN
HET KONINKRIJK BELGIË
EN
HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN
TOT HET VERMIJDEN VAN DUBBELE BELASTING
EN TOT HET VOORKOMEN VAN HET ONTGAAN VAN BELASTING
INZAKE BELASTINGEN NAAR HET INKOMEN EN NAAR HET VERMOGEN,
MET PROTOCOL I EN II ONDERTEKEND TE LUXEMBURG OP 5 JUNI 2001

Het Koninkrijk België

en

het Koninkrijk der Nederlanden,

WENSENDE een Protocol te sluiten tot wijziging van het Verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met Protocollen, ondertekend te Luxemburg op 5 juni 2001 (in dit Protocol te noemen “het Verdrag”),

Zijn het volgende overeengekomen:

ARTIKEL 1

Artikel 29 van het Verdrag wordt als volgt gewijzigd:

- “1. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten wisselen de inlichtingen uit die naar verwachting relevant zijn voor de uitvoering van de bepalingen van dit Verdrag of voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van de nationale wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort en benaming, die worden geheven door of ten behoeve van de verdragsluitende Staten, of van de staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen daarvan, voor zover de heffing van die belastingen niet in strijd is met het Verdrag. De uitwisseling van inlichtingen wordt niet beperkt door de artikelen 1 en 2.
2. Alle uit hoofde van paragraaf 1 door een verdragsluitende Staat ontvangen inlichtingen worden op dezelfde wijze geheim gehouden als inlichtingen die volgens de nationale wetgeving van die Staat zijn verkregen en worden alleen ter kennis gebracht van personen of autoriteiten (daaronder begrepen rechterlijke instanties en administratiefrechtelijke lichamen) die betrokken zijn bij de vaststelling of invordering van, de tenuitvoerlegging of vervolging ter zake van, de beslissing in beroepszaken betrekking hebbende op de in paragraaf 1 bedoelde belastingen, of het toezicht daarop. Deze personen of autoriteiten gebruiken die inlichtingen slechts voor die doeleinden. Zij mogen de inlichtingen bekendmaken in openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen. Niettegenstaande hetgeen voorafgaat, mogen de door een verdragsluitende Staat verkregen inlichtingen voor andere doeleinden worden gebruikt indien ze overeenkomstig de wetgeving van beide Staten voor die andere doeleinden mogen worden gebruikt en indien de bevoegde autoriteit van de Staat die de inlichtingen verstrekt, de toestemming geeft voor dat gebruik.
3. In geen geval mogen de bepalingen van de paragrafen 1 en 2 aldus worden uitgelegd dat zij een verdragsluitende Staat de verplichting opleggen:
  - a) administratieve maatregelen te nemen die in strijd zijn met de wetgeving en de administratieve praktijk van die of van de andere verdragsluitende Staat;
  - b) inlichtingen te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens de wetgeving of in de normale gang van de administratieve werkzaamheden van die of van de andere verdragsluitende Staat;
  - c) inlichtingen te verstrekken die een handels-, bedrijfs-, nijverheids-, commercieel of beroepsgeheim of een fabrieks- of handelswerkwijze zouden onthullen, dan wel inlichtingen waarvan het verstrekken in strijd zou zijn met de openbare orde.
4. Indien inlichtingen worden verzocht door een verdragsluitende Staat in overeenstemming met dit artikel, wendt de andere verdragsluitende Staat zijn maatregelen inzake het verzamelen van inlichtingen aan om de gevraagde inlichtingen te verkrijgen, zelfs al heeft die andere Staat die inlichtingen niet nodig voor zijn eigen belastingdoeleinden. Op de in de vorige zin vervatte verplichting zijn de beperkingen van paragraaf 3 van toepassing, maar die

bepalingen mogen in geen geval aldus worden uitgelegd dat het een verdragsluitende Staat toegestaan is het verstrekken van inlichtingen te weigeren, enkel omdat die Staat geen nationaal belang heeft bij dergelijke inlichtingen.

5. De bepalingen van paragraaf 3 mogen in geen geval aldus worden uitgelegd dat het een verdragsluitende Staat toegestaan is het verstrekken van inlichtingen te weigeren, enkel omdat de inlichtingen berusten bij een bank, een andere financiële instelling, een trust, een stichting, een gevolmachtigde of een persoon die bij wijze van vertegenwoordiging of als zaakwaarnemer optreedt, of omdat de inlichtingen betrekking hebben op eigendomsbelangen in een persoon. Teneinde zulke inlichtingen te verkrijgen, heeft de belastingadministratie van de aangezochte verdragsluitende Staat de bevoegdheid om te vragen inlichtingen bekend te maken en om een onderzoek en verhoren in te stellen, niettegenstaande andersluidende bepalingen in de nationale belastingwetgeving van die Staat.
6.
  - a) Niettegenstaande de bepalingen van paragraaf 1, zijn de bepalingen van dit artikel overeenkomstig van toepassing op inlichtingen die relevant zijn voor de uitvoering van inkomensgerelateerde regelingen onder de Nederlandse wetgeving door de Nederlandse belastingdienst, die is belast met de toepassing of de tenuitvoerlegging van deze regelingen.
  - b) Indien op grond van paragraaf 1 inlichtingen voor de belastingheffing worden verkregen door een verdragsluitende Staat, mogen deze inlichtingen, niettegenstaande de laatste zin van paragraaf 2, door die Staat ook worden gebruikt voor de uitvoering van de inkomensgerelateerde regelingen, bedoeld in subparagraaf a) van deze paragraaf.”.

ARTIKEL 2

Het opschrift van artikel 31 van het Verdrag wordt als volgt gewijzigd:

“Beperking van artikel 30”.

De tekst van artikel 31 van het Verdrag wordt als volgt gewijzigd:

“In geen geval mogen de bepalingen van artikel 30 aldus worden uitgelegd dat zij een verdragsluitende Staat de verplichting opleggen:

- a) administratieve maatregelen te nemen, die in strijd zijn met de wetgeving of de administratieve praktijk van die of van de andere verdragsluitende Staat;
- b) administratieve maatregelen te nemen, die in strijd zouden zijn met de openbare orde;
- c) bijstand te verlenen in gevallen waarin de administratieve last voor die Staat duidelijk in verhouding onevenredig is met het voordeel te behalen door de andere verdragsluitende Staat.”.

ARTIKEL 3

In Protocol I, na punt 27, wordt volgend nieuw punt 27a ingevoegd:

“27a. Met betrekking tot artikel 29 :

Niettegenstaande de bepalingen van paragraaf 1, zal artikel 29 met betrekking tot belastingen die worden geheven ten behoeve van de staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen, voor zover deze niet door de verdragsluitende Staten zelf worden geheven, voor de beide verdragsluitende Staten pas van toepassing zijn vanaf de datum waarop België Nederland langs diplomatieke weg op de hoogte heeft gesteld van zijn instemming met deze toepassing.”.

ARTIKEL 4

1. Dit Protocol, dat een integrerend deel van het Verdrag vormt, treedt in werking op de eerste dag van de tweede maand nadat de verdragsluitende Staten elkaar er langs diplomatieke weg van op de hoogte hebben gesteld dat aan de nationaal vereiste voorwaarden is voldaan.
2. Dit Protocol is van toepassing:
  - a) op de bij de bron verschuldigde belastingen op inkomsten die zijn toegekend of betaalbaar gesteld op of na 1 januari 2010;
  - b) op de andere belastingen geheven naar inkomsten van belastbare tijdperken die eindigen op of na 31 december 2010.
3. In afwijking van de bepalingen van paragraaf 2, zijn de bepalingen van dit Protocol van toepassing op de belastingen op inkomsten die zijn toegekend of betaalbaar gesteld op of na 1 januari 2008 ingeval die inkomsten het voorwerp uitmaken van een verzoek tot uitwisseling van inlichtingen die berusten bij een bank of andere financiële instelling.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gevolmachtigd door hun respectieve Regeringen, dit Protocol hebben ondertekend.

Gedaan in tweevoud te Berlijn, op ..23... juni 2009, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

VOOR HET KONINKRIJK
BELGIË :

De heer Bernard Clerfayt,

Staatssecretaris voor de Modernisering
van de Federale Overheidsdienst Financiën,
de Milieufiscaliteit
en de Bestrijding van de fiscale fraude,
toegevoegd aan de Minister van Financiën

VOOR HET KONINKRIJK
DER NEDERLANDEN :

Jan Kees de Jager,

Staatssecretaris van Financiën